

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐẠI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Nhận lỗi giả ! Đàn áp thật !

1- Nhận lỗi giả

Khi Tổng bí thư đảng CS Nguyễn Phú Trọng, trong ngày 15-10-2012, bắt đầu tụng lên câu: «Các đồng chí Bộ Chính trị, Ban Bí thư đều hết sức thấm thía, day dứt trước những thiếu sót, khuyết điểm, tự nhận thấy phải nghiêm khắc với mình hơn, không ngừng học tập, rèn luyện để nâng cao trình độ hiểu biết, đổi mới lề lối làm việc; gương mẫu giữ gìn đạo đức, lối sống; đoàn kết, gắn bó hơn trong Bộ Chính trị, Ban Bí thư, hoàn thành tốt chức trách, nhiệm vụ được giao...», khán giả truyền hình toàn quốc thấy giọng ông có vẻ thốn thức, xúc động. Tôi câu «Và để giữ nghiêm kỷ luật trong Đảng, góp phần giữ gìn uy tín, hình ảnh thiêng liêng của Đảng và làm gương trong toàn Đảng, Bộ Chính trị đã thống nhất 100% đề nghị Ban Chấp hành Trung ương cho được nhận một hình thức kỷ luật và xem xét kỷ luật đối với một đồng chí Ủy viên Bộ Chính trị», nhiều người đã xuyết xoa : «Có thể chứ! Ít nhất thì đảng phải một lần phục thiện! Phen này tay Nguyễn Tấn Dũng đi đơng rồi!» Nhưng niềm vui ngắn chẳng tày gang. Bờ lê Trọng -với khuôn mặt trở lại bình thường- đã dội ngay vào mặt nhân dân một gáo nước lạnh : «Về việc đề nghị xem xét kỷ luật, Ban Chấp hành Trung ương đã thảo luận rất kỹ, cân nhắc toàn diện các mặt ở thời điểm hiện nay và đi đến quyết định không thi hành kỷ luật đối với tập thể Bộ Chính trị và một đồng chí trong Bộ Chính trị». Thế là xong! «Hình ảnh thiêng liêng của đảng» đã được bảo toàn! «Tinh đoàn kết, thương yêu đồng chí» đã được giữ trọn! Trước sự nguyên rủa lẫn chế cười, phần nộ lẫn khinh bỉ của toàn dân! Đúng là trò nhận lỗi đều chưa từng có trong lịch sử dân tộc!

Hai hôm sau, ngày 17-10, trong cuộc tiếp xúc với cử tri tại Sài Gòn, chủ tịch nước Trương Tấn Sang cũng tiếp tục màn kịch nhận lỗi : «Khi thấy mình nhu nhược thì tôi sẽ làm đơn xin nghỉ. Thậm chí khi về quê, tôi sẽ trả lại nhà cho Đảng... Nhân dân đã giao nhiệm vụ thì phải hoàn thành, còn thấy mình không hoàn thành thì rút lui». Cử tri nghe cũng cảm động! Tuy nhiên lúc nói về quyết định không kỷ luật một ủy viên Bộ Chính trị, Chủ tịch nước cũng nguy biện chẳng thua gì Tổng bí thư: «Chỉ có cân nhắc tình hình hiện nay, cân nhắc lợi hại thì quyết nghị là không thi hành kỷ luật», rồi vớt vát : «Như vậy không có nghĩa là Bộ Chính trị không có lỗi, không phải cá nhân đồng chí 'X' không có lỗi». Câu nói «không hoàn thành nhiệm vụ thì rút lui» chắc chắn sẽ bị ông Sang đập dưới chân, chôn vào mồ cùng với câu của ông Dũng vào năm 2006 khi nhận chức Thủ tướng nhiệm kỳ 1: «Tôi quyết liệt chống tham nhũng. Nếu không chống được tham nhũng, tôi xin từ chức ngay». Còn cái kiểu gọi trại tên của tay đại tham nhũng này thành «đồng chí X» vừa là quán tính bao che, bảo vệ «tinh đồng chí» (đúng ra «tinh đồng lõa») trong đảng, vừa là thái độ hèn nhát, bất lực trước kẻ mình đã không hạ đo ván nổi! Thế thì làm sao còn dám kêu gọi «người dân đừng sợ hãi, đừng sợ trừ úm để cùng đảng chống tham nhũng» trước đó mấy phút?

Màn kịch nhận lỗi thứ ba là của chính «đồng chí X» này, diễn ra vài hôm sau nữa (22-10) trong báo cáo trước Quốc hội: «Với trọng trách Thủ tướng Chính phủ, tôi nghiêm túc nhận trách nhiệm chính trị lớn của người đứng đầu Chính phủ và xin thành thật nhận lỗi trước Quốc hội, trước toàn Đảng, toàn dân về tất cả những yếu kém, khuyết điểm của Chính phủ trong lãnh đạo, quản lý, điều hành, nhất là những yếu kém, khuyết điểm trong kiểm tra, giám sát hoạt động của tập đoàn kinh tế, tổng công ty nhà nước; một số tập đoàn, tổng công ty, điển hình là Vinashin, Vinalines, sản xuất kinh doanh kém hiệu quả, có nhiều sai phạm, gây tổn thất và hậu quả nghiêm trọng về nhiều mặt...». Trước diễn đàn Quốc hội, với tư cách Thủ tướng, thì chỉ có trách nhiệm hành chính thôi ông ơi! Tại sao nguy biện, không thừa nhận lỗi hành chính của mình và của Chính phủ mà lại quay sang xí nhận trách nhiệm chính trị? Theo nguyên tắc quy định trong luật pháp: phạm lỗi lĩnh vực nào, mức độ nào thì phải khắc phục và chịu hình phạt trong lĩnh vực đó; ai vi phạm, để những sai phạm trong lĩnh vực hành chính mà mình chịu trách nhiệm thì phải xử hành chính; nếu sai phạm hình sự thì phải xử lý hình sự... Làm mất, hỏng thì phải bồi thường thiệt hại; không bồi thường thiệt hại được thì sẽ bị xử lý kỷ luật hành chính hoặc hình sự... Qua việc nhận «trách nhiệm chính trị cao nhất» trước Quốc hội, rõ ràng Nguyễn Tấn Dũng chỉ nhận lỗi trước Đảng chứ không chịu thừa nhận những sai phạm của bản thân và Chính phủ, gieo tai họa khôn lường cho dân cho nước (cụ thể là làm mất hàng trăm ngàn tỷ đồng công quỹ, mồ hôi nước mắt của nhân dân). Và như thế thì phải gánh trách nhiệm hình sự, hình sự rất nặng!

Cả ba màn hài kịch không che giấu được một điều bi đát: Những kẻ cầm đầu đảng và nhà nước ai cũng long trọng nhận lỗi, nhưng chẳng ai hề hấn gì! Một kiểu nhận lỗi suông đầy trịch thượng và ngạo mạn : «Tôi nhận lỗi đấy! Được chưa?» Ngoài ra, việc đảng xí xóa tội lỗi cho nhau chính là việc khinh rẻ quyền, lạm vào quyền của Viện kiểm sát lẫn Tòa án Nhân dân tối cao, của Thanh tra chính phủ, của Ủy ban thường vụ Quốc hội, của các Ủy ban tư pháp, kinh tế xã hội, văn hóa giáo dục Quốc hội! Đảng là ai mà có thể tự tha tội cho nhau? Tóm lại là một trò diễn re tiêng!

Cũng trong bài phát biểu bế mạc, Nguyễn Phú Trọng còn trắng tráo nói : «Kinh nghiệm lịch sử Đảng ta cho thấy : một khi Đảng tự nhận ra sai lầm, khuyết điểm và tự nghiêm khắc, quyết tâm khắc phục, sửa chữa thì sức mạnh của Đảng càng được nâng lên». Với lối xí xóa, xáo bài, huê cả làng, không bị luật pháp và nhân dân xử lý như thế thì sức mạnh của Đảng được nâng lên thật. Nâng lên để tiếp tục phạm những sai lầm mới hơn và nặng hơn mà chẳng ai động tới cọng lông nổi, để tiếp tục coi tổ quốc như một món hàng, thống trị nhân dân như một bầy nô lệ.

2- Đàn áp thật :

Quả thế, ngay bài phát biểu bế mạc đã tiên báo những biện pháp đàn áp rồi. Với việc «tiếp tục khẳng định vai trò nòng cốt của doanh nghiệp nhà nước» và «cấu trúc lại các tập đoàn kinh tế, các tổng công ty quốc doanh», nghĩa là tiếp tục bơm tiền thuế của nhân dân, tiền vay của nước ngoài cho chúng, dẫu các định chế kinh tế này đã gây bao thất thoát và thất bại, tham nhũng và đổ nợ, đang tiếp tục coi các công ty tư nhân, tư doanh như con ghê và sẽ bỏ mặc cho chúng tự xoay xở,

**GIẢI NHẬN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Nhận lỗi giả! Đàn áp thật!**
Trg 03 ► **Phong trào vận động nhân quyền cho VN: Triệu con tim... -Đài SBTN Hoa Kỳ.**
Trg 04 ► **Quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí. -Ls Nguyễn Văn Đài.**
Trg 06 ► **Tuyên bố về những bạn trẻ yêu nước đang bị bắt... -Khối 8406.**
Trg 08 ► **Tòa Tổng lãnh sự Mỹ thăm chùa Giác Minh, Đà Nẵng. -Ỡ Lan, RFA.**
Trg 09 ► **Giáo dân Cần Dầu không còn hy vọng! -Gia Minh, RFA.**
Trg 10 ► **Liên đoàn Sinh viên Hồng Kông nói không với Mặt trận Thống nhất của chính quyền TQ**
Trg 11 ► **Úm ba la, chúng ta tha chúng mình. -Lê Diễm Đức.**
Trg 12 ► **Khí người Cộng sản nhận lỗi. -Nguyễn Hữu Vinh.**
Trg 14 ► **Nhữm cái vuốt đuôi trợ trên. -Phạm Trần.**
Trg 16 ► **Vì sao TT Nguyễn Tấn Dũng chỉ nhận "trách nhiệm chính trị" -Phạm Viết Đào.**
Trg 19 ► **Đồng chí Ếch. -Ngô Nhân Dụng.**
Trg 20 ► **Thơ tặng nhạc sĩ Việt Khang. -Nguyễn Đọt.**
Trg 21 ► **Đất nước này không phải là một con đĩ. -Vũ Đông Hà.**
Trg 22 ► **Bốn trọng bệnh của nền giáo dục Việt Nam. -Gs Trần Ngọc Thêm.**
Trg 24 ► **Các ông cục trưởng, viện trưởng nói tiểu lâm về dự án... -Nguyễn Thế Hùng...**
Trg 25 ► **Tội dân to lắm! -Nguyễn Quang Lập.**
Trg 26 ► **Chống luận điệu xuyên tạc của các thể lực thù địch. -Người Buôn Gió.**
Trg 27 ► **Ở dưới đáy có gì? -Bauxite Việt Nam.**
Trg 28 ► **Những chiến công bắt cóc và bóc lột. -Đình Tấn Lực.**
Trg 30 ► **Yousafzai và Phương Uyên: "bút và thép". -Hoàng Thanh Trúc.....**

tự vay ngân hàng với lãi khủng (20-30%). Chúng có chết hàng loạt cũng chẳng cần ra tay hỗ trợ, vì chúng đâu phải là bầu sữa béo để đáng viên cao cấp và gia đình có thể bầu vào nút cạn như nơi các công ty tập đoàn nhà nước. Nghĩa là đáng tiếp tục mù quáng lao vào chính sách kinh tế «quốc doanh chủ đạo» hết sức tai hại cho đất nước và toàn dân.

Với việc «*tiếp tục khẳng định quyền sử dụng đất là một loại tài sản và hàng hóa đặc biệt, nhưng không phải là quyền sở hữu...*» rồi «*không để các nhà đầu tư trực tiếp thoả thuận với người sử dụng đất về giá đền bù, chuyển nhượng quyền sử dụng đất...*», đảng nhất định không giải quyết bao vụ việc đau lòng gây ra cho nông dân và bao vấn đề khó khăn gây ra cho nông nghiệp trong 20 chục năm rồi, kể từ khi có bộ luật đất đai đầy bất công và phi lý. Nông dân sẽ tiếp tục kiếp sống nông nô, đi thuê đất của những đại địa chủ đỏ, sản xuất lúa cho đất nước đứng nhất nhì thế giới mà vẫn đói nghèo, và chẳng biết lúc nào bị đuổi khỏi mảnh ruộng, khu vườn, ao cá mà chẳng được đền bù công sức, định cư chỗ mới với nghề nghiệp, thậm chí chẳng được gặt lấy thành quả lao động. Nhiều Đoàn Văn Vươn sẽ tiếp tục tán gia bại sản, bán thân tù đầy để đảng tiếp tục làm đại địa chủ!

Với việc «*tiếp tục quán triệt các quan điểm, chủ trương của Nghị quyết Trung ương 2 khoá VIII, kết luận Hội nghị Trung ương 6 khoá IX và các kết luận, quyết định của Bộ Chính trị*» trong việc giáo dục, nghĩa là «*đào tạo con người Việt Nam... trung thành với lý tưởng chủ nghĩa xã hội*», quan niệm «*nền giáo dục Việt Nam là nền giáo dục xã hội chủ nghĩa... lấy chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh làm nền tảng*» như điều 3 và 3 của Luật Giáo dục năm 2005, đảng cương quyết đầu độc thế hệ trẻ bằng thứ chủ nghĩa duy vật vô thần đã bị thế giới phỉ nhổ và bằng tấm gương của một tên gian hùng đã bị lịch sử ngày càng vạch mặt; đảng cương quyết tạo ra những thần dân nô lệ cho mình (bị ru ngủ với mỹ từ «*có bản lĩnh chính trị*», nhấm tằm ngân chặn bạn bè bày tỏ lòng yêu nước, sẵn sàng đứng sau hàng rào sắt bảo vệ dinh lũy bọn xâm lược) hơn là những công dân tự do cho xã hội. Nguyễn Tấn Dũng mới đây đã lưu ý như vậy khi tới phát biểu tại lễ khai khóa 2012 của Đại học Quốc gia thành Hồ sáng ngày 21-10: «*Ngoài việc trang bị kiến thức, kỹ năng chuyên môn, cần quan tâm đến giáo dục chính trị và phẩm chất đạo đức cho học sinh, sinh viên*» (dĩ nhiên là «*đạo đức bác Hồ*», «*đạo đức cách mạng*»)

Trong thực tế, các cuộc đàn áp chính trị khốc liệt tiếp tục xảy ra quanh cái «*Hội nghị nhận lỗi đầu*» của đảng. Trước đó một tuần (24-09) là phiên tòa chớp nhoáng, khinh bỉ luật sư, bịt miệng bị can, giam nốt thân nhân, hành hung vạch mặt; rồi ra những bản án nặng -mang tính trả thù công dân, tăng công với giặc-giáng lên những con người yêu nước làm phần nộ cả toàn cầu. Đến hôm 14-10, một ngày trước khi bế mạc hội nghị Trung ương, lại bắt cóc biệt tăm một nữ sinh viên hồn nhiên 20 tuổi, ủy viên Ban Chấp hành chi đoàn Thanh niên CS/HCM của lớp, thuộc Đại học Công nghiệp Thực phẩm Sài Gòn, vì «*tội*» làm truyền đơn chống Tàu cộng. Đảng phần nộ vì công lao «*trồng người*» kiểu đào tạo rồ bốt vô tư tâm xem ra phá sản. Phải bắt cho trọn bọn «*Tuổi Trẻ Yêu Nước*» vì chúng chẳng theo đảng thờ Tàu! Gần đây nhất (30-10) là phiên tòa xử hai nhạc sĩ đã sáng tác những ca khúc cảm thán số phận bi đát của nhân dân, tương lai đen tối của dân tộc, kêu gọi con cái Mẹ Việt đứng lên đáp lời sông núi, chống bè bắc phương xâm lược và lũ bán nước nhu nhược. Vẫn là thứ phiên tòa rừng rú, với kiểu quy kết ngụy biện và tàn độc: nguy hại nghiêm trọng an ninh quốc gia, với kiểu khủng bố tinh thần bị cáo: không cho thân nhân và báo chí có mặt trong phòng xử, sau khi đã cách ly họ với gia đình và luật sư suốt cả năm trời!

Tình ngộ chưa, hỡi những ai còn ngây thơ tin rằng đảng CS sẽ sửa đổi và kiên nhẫn đối thoại đợi chờ nó sửa đổi!!! **BAN BIÊN TẬP**

Động vật nhai lại ở Ba Đình (Babui-DCVonline.net)

PHONG TRÀO VẬN ĐỘNG NHÂN QUYỀN cho Việt Nam: "Triệu con tim, Một tiếng nói"Đài SBTN HK 13-10-2012.....

THƯ NGỎ GỬI ĐỒNG HƯƠNG VÀ KHÁN GIẢ

Kính thưa quý Đồng hương, Các Hội đoàn, Tổ chức & quý Khán giả,

Thời gian gần đây nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam liên tục gia tăng đàn áp, bắt bớ, giam cầm và xử án bất công tất cả những ai tranh đấu cho sự toàn vẹn lãnh thổ, cho những quyền căn bản của con người là quyền được tự do và được đối xử công bằng của người dân, điển hình là những bản án vô lý, man rợ, thô bạo coi thường dư luận đối với các bloggers Điều Cày, Tạ Phong Tần, Anh Ba Saigon và những thanh niên Công giáo, Tin Lành tại miền trung Việt Nam.

Đài SBTN cùng với các hội đoàn, cơ quan truyền thông, nhân ngày QUỐC TẾ NHÂN QUYỀN 10 THÁNG 12 sắp tới, quyết định phát động phong trào vận động "NHÂN QUYỀN CHO VIỆT NAM" để phản đối các bản án nói trên, đồng thời đòi hỏi nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam phải tôn trọng những quyền căn bản của người dân, đã được công nhận trong bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền mà Việt Nam đã ký kết.

Cuộc vận động sẽ kéo dài 2 tháng, bắt đầu từ ngày 15-10-2012 đến hết Ngày Quốc tế Nhân quyền 10-12-2012.

Đài SBTN trân trọng kêu gọi quý Đồng hương và tất cả mọi tổ chức trên toàn thế giới, hãy hưởng ứng tham gia cuộc vận động này. Chúng ta triệu triệu con tim nhưng cùng một tiếng nói đòi hỏi Nhân quyền cho Việt Nam. Để cho thế giới biết đến những sự vi phạm trầm trọng về nhân quyền của CSVN, xin tất cả mọi người hãy:

1. Cùng nhau ký vào thỉnh nguyện thư cho Ủy ban Nhân quyền Liên Hiệp quốc, Liên hiệp Âu châu và các Quốc gia Tự do nhân Ngày Quốc tế Nhân quyền

để kêu gọi can thiệp và yểm trợ. Đài truyền hình SBTN sẽ có một số thiện nguyện viên từ các hội đoàn, đảng phái sẽ cùng tham gia thỉnh nguyện thư gửi Liên Hiệp quốc qua hệ thống internet. Số điện thoại để liên lạc là: 714 987-2768 nếu Quý vị có những thắc mắc.

2. Kêu gọi tất cả mọi người cùng đồng bào trong nước gọi điện thoại & fax đến các Lãnh sự quán và Đại sứ quán của nhà nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam trên toàn thế giới, phản đối chính sách đàn áp độc tài, thô bạo của chế độ hiện hành đối với các nhà yêu nước. Danh sách và số điện thoại của các Lãnh sự quán và Đại sứ quán Việt Nam đã có đăng trên website sbtn.tv hoặc <http://www.democracyforvietnam.net/>

Chúng tôi tha thiết kêu gọi sự hợp tác của tất cả các cơ quan truyền thông, báo chí, hội đoàn, tổ chức để cùng tham gia phong trào này. Xin quý Đồng hương hãy cùng SBTN vận động cho Đồng bào ta tại quê nhà được Tự do & Công bằng.

Hãy vì Quê hương và Đồng bào, cùng nhau hưởng ứng cuộc vận động này

Trân trọng,
Đài SBTN

Ghi chú: Chúng tôi sẽ lần lượt thông báo những cơ quan, hội đoàn cùng tham gia trong công cuộc vận động: Triệu Con Tim Một Tiếng Nói với quý vị mỗi tuần. Tới ngày hôm nay, chúng tôi có những hội đoàn, tổ chức sau đây đã tham gia:

Human Rights For VN PAC. Tổ Chức Dân Chủ Nhân Dân. Đảng Việt Tân. Đài Truyền Hình SBTN. Đài Truyền Hình SET. Đài Truyền Hình VHN. Trung Tâm Băng Nhạc Asia. Đài Radio Bolsa/Radio San Jose. Đài Radio Tiếng Nước Tôi San Diego, Sacramento, Atlanta, Austin, Kansas City, Boston, Phoenix, và tại Úc Đại Lợi TNT:

Adelaide, Melbourne, Brisbane và Sydney. Báo Viet Times Atlanta, Toronto.

THỈNH NGUYỆN THƯ

Kính gửi:

- Bà Laura Dupuy Lasserre, Chủ tịch Ủy ban Nhân quyền Liên Hiệp quốc.
- Bà Catherine Ashton, Đại diện Cao cấp của Liên minh Âu châu về Ngoại giao và Chính sách An ninh.
- Bà Barbara Lochbihler, Chủ tịch Tiểu ban Nhân quyền, Quốc hội Âu châu.
- Ông Bob Carr, Bộ trưởng Ngoại giao, Australia.
- Ông John Baird, Bộ trưởng Ngoại giao, Canada.
- Ông Laurent Fabius, Bộ trưởng Ngoại giao, France.
- Ông Guido Westerwelle, Bộ trưởng Ngoại giao, Germany.
- Ông Kōichirō Genba, Bộ trưởng Ngoại giao, Japan.
- Ông Uri Rosenthal, Bộ trưởng Ngoại giao, Netherlands.
- Ông Espen Barth Eide, Bộ trưởng Ngoại giao, Norway.
- Ông Didier Burkhalter, Bộ trưởng Ngoại giao, Switzerland.
- Ông William Hague, Bộ trưởng Ngoại giao, United Kingdom.
- Bà Hillary Clinton, Bộ trưởng Ngoại giao, United States of America.

Trước những áp lực đòi hỏi về thay đổi chính trị của quảng đại quần chúng, chế độ Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam đã áp dụng biện pháp kiểm duyệt Internet, xử án lấy lệ và bắt giam tùy tiện để gia tăng chính sách đàn áp người dân của họ. Trong khi đó, nhà cầm quyền Hà Nội lại cho rằng khi họ tham gia Ủy ban Nhân quyền Liên Hiệp quốc, thì họ có thể tiếp tục vi phạm trầm trọng Bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền và những Công ước về các quyền Dân sự và Chính trị mà họ đã ký kết.

Nhân Ngày Quốc tế Nhân quyền 2012, chúng tôi long trọng kêu gọi cộng đồng thế giới hãy hỗ trợ cho những tiếng nói lương tâm của Việt Nam: các bloggers Điều Cày (Nguyễn Văn Hải), Tạ Phong Tần, Paulus Lê Sơn; các nhà tranh đấu

QUYỀN TỰ DO NGÔN LUẬN BÁO CHÍ

Luật sư Nguyễn Văn Đài 22-10-2012

dân chủ Nguyễn Quốc Quân và Trần Huỳnh Duy Thức; các nhạc sĩ Việt Khang và Trần Vũ Anh Bình; luật sư nhân quyền Cù Huy Hà Vũ và Linh mục Nguyễn Văn Lý. Họ và nhiều người Việt yêu nước khác đã chỉ bày tỏ một cách ôn hoà những nguyện vọng về thay đổi chính trị cho Việt Nam, cũng như tự do tôn giáo và công bằng xã hội.

Nhiều tù nhân lương tâm Việt nam đã bị đối xử khắc nghiệt trong tù như cưỡng ép lao động, hành hạ thể xác và bệnh tật không được chữa trị. Theo sự tiết lộ của các Tổ chức Quốc tế về Nhân quyền thì điển hình nhất là trường hợp của hai nữ tù nhân: nhà đấu tranh cho dân oan Trần Thị Thúy và nhà tranh đấu cho quyền nghiệp đoàn Đỗ Thị Minh Hạnh.

Chúng tôi, những người ký tên dưới đây, long trọng kêu gọi Ủy ban Nhân quyền Liên Hiệp quốc, Liên hiệp Âu châu và các Quốc gia Tự do:

1- Biệt phái tới Việt Nam các đặc phái viên của Liên Hiệp quốc và đại diện các Sở quán để điều tra về tình trạng giam giữ tùy tiện, ngược đãi trong tù và sự lạm dụng luật pháp tại đây.

2- Yêu cầu nhà cầm quyền Việt Nam tôn trọng Bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền và hủy bỏ các điều luật mơ hồ về an ninh quốc gia như Điều khoản 79 và 88 trong Bộ luật Hình sự, những điều luật đã được dùng làm lý do để bắt người và giam giữ tùy tiện.

3- Đòi hỏi nhà cầm quyền Việt Nam phải lập tức trả tự do cho toàn thể tù nhân chính trị.

Thay mặt các tù nhân lương tâm, chúng tôi yêu cầu cộng đồng quốc tế buộc nhà cầm quyền Việt Nam phải chịu hoàn toàn trách nhiệm về tình trạng sức khoẻ và sự tước đoạt tự do của những người tranh đấu dân chủ mà họ đang giam giữ.

Ký tên vào thỉnh nguyện thư

Quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí là quyền con người không thể bị tước đoạt. Bởi vậy nó được bảo vệ không chỉ ở cấp độ đạo luật có giá trị pháp lý cao nhất của quốc gia là Hiến pháp mà còn được bảo vệ ở Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị do Liên Hiệp quốc ban hành.

Điều 69 Hiến pháp Việt Nam 1992 qui định: “*công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí...*”

Điều 4 luật Báo chí cụ thể hóa quyền tự do báo chí, quyền tự do ngôn luận như sau :

“1- *Được thông tin qua báo chí về mọi mặt của tình hình đất nước và thế giới ;*

2- *Tiếp xúc, cung cấp thông tin cho cơ quan báo chí và nhà báo; gửi tin, bài, ảnh và tác phẩm khác cho báo chí mà không chịu sự kiểm duyệt của tổ chức, cá nhân nào và chịu trách nhiệm trước pháp luật về nội dung thông tin ;*

3- *Phát biểu ý kiến về tình hình đất nước và thế giới ;*

4- *Tham gia ý kiến xây dựng và thực hiện đường lối, chủ trương, chính sách của Đảng, pháp luật của Nhà nước ;*

5- *Góp ý kiến, phê bình, kiến nghị, khiếu nại, tố cáo trên báo chí đối với các tổ chức của Đảng, cơ quan Nhà nước, tổ chức xã hội và thành viên của các tổ chức đó.”*

Điều 19 Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị:

“*Mọi người đều có quyền tự do ngôn luận. Quyền này bao gồm cả quyền tự do tìm kiếm, nhận và truyền đạt mọi loại tin tức, ý kiến, không phân biệt ranh giới, hình thức tuyên truyền miệng, hoặc bằng bản viết, in, hoặc bằng hình thức nghệ thuật hoặc thông qua mọi phương tiện đại chúng khác tùy theo sự lựa chọn của họ.”*

Theo các qui định của Hiến pháp, luật Báo chí và Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị, chúng ta đều nhận thức rằng quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí là điều kiện không thể thiếu cho sự phát triển đầy đủ của các quyền con người. Chúng cần thiết cho bất kỳ xã hội nào. Chúng cần thiết cho tất cả các xã hội tự do và dân chủ. Hai quyền này liên quan chặt chẽ với nhau, chúng cung cấp phương tiện cho việc trao đổi và phát triển ý kiến. Tự do ngôn luận, tự do báo chí là điều kiện cần thiết cho việc thực hiện các

nguyên tắc minh bạch, cần thiết cho việc thúc đẩy và bảo vệ nhân quyền.

Quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí được đề cập đến mọi lĩnh vực của đời sống xã hội, bao gồm cả thể chế chính trị, pháp luật, văn học (sáng tác thơ ca...), nghệ thuật.. Không có sự hạn chế nào. Nhà nước không được áp đặt hay ép buộc công dân chỉ được bày tỏ quan điểm, chính kiến theo một chiều. Công dân có quyền giữ quan điểm chính trị của mình mà không bị can thiệp. Họ có quyền tự do lựa chọn thay đổi quan điểm bất cứ khi nào và vì bất cứ lý do gì. Quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí không bị ràng buộc bởi đường biên giới quốc gia.

Công dân được sử dụng mọi phương tiện truyền thông như báo giấy, báo điện tử, radio, truyền hình, internet... để thực hiện quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí của mình. Một nền báo chí hay truyền thông tự do, không bị kiểm duyệt hay bị cản trở là cần thiết cho bất kỳ xã hội nào. Đó là trụ cột của một xã hội dân chủ. Nhà nước có trách nhiệm bảo đảm cho mọi công dân có thể tiếp cận và sử dụng các phương tiện đó.

Công dân sử dụng quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí để yêu cầu, kiến nghị việc sửa đổi hay bãi bỏ bất kỳ điều nào trong Hiến pháp cũng như trong các bộ luật. Không có điều nào trong Hiến pháp là điều cấm mà công dân không có quyền kiến nghị sửa đổi hoặc hủy bỏ.

Công dân sử dụng quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí để bày tỏ mong muốn thay đổi, cải cách hệ thống chính trị nhằm đáp ứng các quyền tự do dân chủ cũng như lợi ích của nhân dân. Công dân có quyền bày tỏ ước muốn xây dựng nền chính trị đa nguyên, đa đảng.

Do đó, quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí đã được qui định trong Hiến pháp, luật và Công ước Quốc tế để bảo đảm rằng chính quyền phải tôn trọng và không được xâm phạm đến quyền của công dân.

Và trách nhiệm của chính quyền là:

Chính quyền cũng như cả hệ thống chính trị từ trung ương đến địa phương có nghĩa vụ tôn trọng quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí của công dân. Cũng như có trách nhiệm bảo vệ mọi công dân khi họ thực hiện quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí.

Trong bình luận chung số 34 về điều 19 Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị của Hội đồng Nhân quyền LHQ trong phiên họp 102 từ ngày 11 đến ngày 29-07-2011, mục số 7 và 8 nêu rõ:

“7. Nghĩa vụ tôn trọng tự do quan điểm và tự do biểu đạt là nghĩa vụ bắt buộc đối với mọi Quốc gia thành viên như một chỉnh thể. Tất cả mọi nhánh quyền lực nhà nước (hành pháp, lập pháp và tư pháp) và các cơ quan công quyền và tổ chức của chính phủ, dù ở cấp độ nào – quốc gia, khu vực hay địa phương – đều có trách nhiệm thực hiện nghĩa vụ của Quốc gia thành viên. Các trách nhiệm đó cũng có thể phát sinh với một Quốc gia thành viên trong một số trường hợp nhất định liên quan đến các chủ thể có tư cách bán nhà nước. Nghĩa vụ này cũng yêu cầu các Quốc gia thành viên phải đảm bảo rằng mọi người được bảo vệ khỏi bất kỳ hành vi nào của cá nhân hay pháp nhân thuộc khu vực tư có thể ảnh hưởng xấu đến việc thụ hưởng các quyền tự do quan điểm và tự do biểu đạt đến mức độ những quyền theo Công ước này để bị ảnh hưởng bởi việc áp dụng của các cá nhân hoặc pháp nhân thuộc khu vực tư.

8. Các Quốc gia thành viên phải đảm bảo rằng các quyền trong Điều 19 của Công ước có hiệu lực trong hệ thống nội luật của quốc gia, và có tinh thần nhất quán với những chỉ dẫn của Ủy ban trong Bình luận chung số 31 về bản chất của các nghĩa vụ pháp lý chung đối với Nước thành viên Công ước...”

Những trở ngại khi công dân Việt Nam thực hiện quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí.

Trong những năm vừa qua, đã có nhiều công dân khi sử dụng quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí để bày tỏ quan điểm chính trị đối lập, phê phán những sai lầm, yếu kém, tham nhũng của đảng Cộng sản. Một số nghệ sĩ như Việt Khang, Trần Vũ Anh Bình chỉ sáng tác những ca khúc bày tỏ những trăn trở với vận mệnh đất nước. Nhưng tất cả họ đã bị truy tố và xét xử với mức án nặng nề theo điều 88 Bộ luật Hình sự. Ngoài gia hàng trăm người khác thường xuyên bị sách nhiễu.

Do vậy điều 88 Bộ luật Hình sự là trở ngại cho công dân khi họ thực hiện quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí. Các hành vi chống nhà nước của điều 88 được hệ thống các cơ quan tư pháp của Việt Nam hiểu, giải thích và áp dụng như sau: *Hành vi tuyên truyền nhằm làm giảm lòng tin với đảng CS, với chế độ XHCN, phá*

hoại sự thống nhất về chính trị, tư tưởng trong xã hội, xâm phạm sự vững mạnh của chính quyền nhân dân và chế độ XHCN. Hành vi xuyên tạc, đã kích các chủ trương, chính sách của đảng CS và nhà nước trong các lĩnh vực quản lý kinh tế, quản lý xã hội, quản lý cán bộ, công chức nhà nước... Hành vi lợi dụng những tiêu cực, khoét vào những khó khăn trước mắt, thổi phồng những khuyết điểm trong quản lý kinh tế, quản lý xã hội, làm cho người khác không tin vào chế độ, và sự lãnh đạo của đảng CS, sự quản lý điều hành của bộ máy nhà nước.

Khi chúng ta đối chiếu nội hàm của điều 88 Bộ luật Hình sự với điều 69 Hiến pháp, điều 4 luật Báo chí, điều 19 Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị, thì chúng ta thấy rằng chính quyền cũng như các cơ quan tư pháp của Việt Nam đã diễn giải điều 88 Bộ luật Hình sự nhằm bóp chết quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí của công dân. Do vậy điều 88 Bộ luật Hình sự là VI HIẾN, nó chống lại điều 69 Hiến pháp, điều 4 luật Báo chí và Điều 19 Công ước Quốc tế về các quyền dân sự và chính trị.

Lòng tin của nhân dân với đảng Cộng sản phụ thuộc vào năng lực lãnh đạo, phẩm chất đạo đức của mỗi đảng viên và cả tập thể đảng Cộng sản. Còn lòng tin của nhân dân với chế độ XHCN phụ thuộc vào việc nó có mang lại quyền bình đẳng và quyền làm chủ đất nước của nhân dân hay không. Đảng Cộng sản không thể áp đặt tuyệt đối tư tưởng chính trị của mình lên toàn bộ xã hội. Còn các đường lối, chủ trương, chính sách của đảng Cộng sản, của chính phủ trong các lĩnh vực kinh tế, xã hội... có thể đem lại lợi ích cho một bộ phận người dân này, nhưng với những người khác thì ngược lại. Những người được hưởng lợi thì họ ủng hộ, còn những người mất lợi ích thì họ có quyền phản đối. Những tiêu cực, sai lầm, khuyết điểm của chính quyền thì có những người đánh giá không đáng kể, còn những người khác họ có quyền đánh giá là nghiêm trọng, tùy theo cách nhìn của mỗi người. Hoặc chế độ XHCN được nhiều người dân cho là phù hợp, và họ ủng hộ. Nhưng với rất nhiều người khác họ cho là không phù hợp và họ có quyền tự do phê phán, đã kích, thậm chí họ có quyền đòi hỏi thay đổi. Cùng một sự việc, một hiện tượng, nhưng mỗi người dân có những cách nhìn, quan điểm khác nhau. Nhóm này đồng ý, ủng hộ. Nhóm khác không đồng ý và phản đối.

Và nếu tất cả mọi công dân đều sử dụng quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí để ca ngợi và bày tỏ sự ủng hộ đối với chính phủ, đảng Cộng sản và chế độ XHCN, chắc chắn chính quyền không bao giờ trừng phạt họ. Và quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí không cần thiết được bảo vệ bởi Hiến pháp, luật và Công ước quốc tế. Nhưng ở Việt Nam cũng như trên thế giới, công dân thường sử dụng quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí để bày tỏ sự bất bình, sự phản đối, chỉ trích hay phê phán những yếu kém, sai lầm, khuyết điểm của chính phủ, chế độ XHCN. Trách nhiệm của chính quyền là bảo vệ và tôn trọng quyền tự do ngôn luận của cả nhóm công dân ủng hộ và nhóm công dân phản đối.

Làm thế nào để quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí của công dân được tôn trọng và bảo vệ?

Nếu đảng Cộng sản và Nhà nước Việt Nam thực sự tôn trọng quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí của công dân, Quốc hội Việt Nam phải tiến hành hủy bỏ điều 88 Bộ luật Hình sự, bởi đây là một điều luật vi hiến. Trong khi việc này chưa xảy ra thì chính phủ phải trả tự do cho tất cả những người đang bị giam giữ, bị cầm tù theo điều 88 Bộ luật Hình sự, bãi bỏ quản chế với những người đã hết án tù, chấm dứt sách nhiễu với những công dân đang thực hiện quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí.

Hà Nội, ngày 22 tháng 10 năm 2012

Luật sư Nguyễn Văn Đài

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng
IN VÀ TẶNG TẠI VN
Địa chỉ liên lạc:
witness2005@gmail.com
Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:
http://8406vn.com
http://www.tdngonluan.com
www.tudodanchuivietnam.net
http://tudongonluan.atspace.com
http://www.viet.no
Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2, và thứ 4 trên đây,
Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam

KHỎI 8406 TUYÊN BỐ

VỀ NHỮNG BẠN TRÈ YÊU NƯỚC ĐANG BỊ BẮT (Trần Vũ Anh Bình, Võ Minh Trí, Nguyễn Phương Uyên)Việt Nam và Hải ngoại 28-10-2012.....

Theo tin tức báo chí:

- Sáng ngày 30-10-2012 tới đây, nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam sẽ đưa hai nhạc sĩ Hoàng Nhật Thông (tên thật: Trần Vũ Anh Bình) và Việt Khang (tên thật: Võ Minh Trí) - bị bắt vào tháng 9 và tháng 12 năm 2011- ra xét xử tại cái gọi là "tòa án nhân dân" thành phố Sài Gòn vì đã thực hiện nhiều hành vi (như rải truyền đơn đòi tự do nhân quyền công bằng xã hội, sáng tác nhạc nói lên tình trạng đau khổ của đồng bào và đất nước, tham gia những cuộc xuống đường chống Trung Quốc xâm lược) bị cho là vi phạm khoản 2 điều 88 Bộ luật Hình sự: "Tuyên truyền chống nhà nước CHXHCN Việt Nam", theo đó bản án sẽ từ 10 đến 20 năm.

- Sáng ngày 14-10-2012, công an Cộng sản Việt Nam đã bắt cóc nữ sinh viên Nguyễn Phương Uyên (thuộc Đại học Công nghiệp Thực phẩm Sài Gòn) ngay giữa lòng thành phố Sài Gòn, bắt chấp mọi quy định của Bộ luật Tố tụng Hình sự, và nay đem cô về Long An giam giữ để thẩm vấn trong sự khủng bố tinh thần, vì cho rằng cô có dấu hiệu "tham gia một tổ chức rải truyền đơn" cũng bị coi là vi phạm điều 88 Bộ luật Hình sự. (Hành động mới nhất của tổ chức này là rải truyền đơn dưới chân cầu An Dương đoạn quốc lộ 1A Trường Chinh ở Sài Gòn vào ngày 10-10-2012. Xin xem phụ lục bên dưới).

- Hai nam nhạc sĩ và nữ sinh viên nói trên đều được cho là thành viên của nhóm Tuổi Trẻ Yêu Nước. Theo một bài viết của nhóm, đăng lên mạng ngày 21-01-2012, thì "Tuổi Trẻ Yêu Nước (TTYN) là một tập hợp những người trẻ phần lớn là sinh viên, thanh niên, văn nghệ sĩ ý thức trách nhiệm của mình trước sự bất công của xã hội, trước cảnh đất nước đang mất dần vào bàn tay ngoại xâm của Trung Cộng, đặc biệt hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa thuộc về biển Đông bị Trung Quốc ức hiếp và xâm lược một cách ngang ngược, trái với luật biển quốc tế nhưng nhà nước Cộng sản Việt Nam (CSVN) tỏ ra nhu nhược đồng lõa với kẻ xâm lăng, hành động này gần như bán nước

cho ngoại bang. TTYN chính thức thành lập vào ngày Giỗ Tổ Hùng Vương 2011, những hoạt động của TTYN là viết bài đưa lên những trang web, những trang blog kêu gọi nhà nước CSVN tôn trọng nhân quyền đã được quy định bởi Liên Hiệp Quốc, tôn trọng tự do và bầu cử dân chủ... sáng tác những bản nhạc nói lên tình yêu quê hương dân tộc và những cảnh huống bất công xã hội, xuống đường một cách ôn hoà để phản đối Trung Quốc xâm lược biển Đông của Việt Nam... dùng ngòi bút và tiếng hát như những phương tiện nhằm chuyên chở và kêu gọi lòng thiết tha yêu nước của mọi người, ý thức đứng lên đòi nhân quyền, đòi tự do tôn giáo và dân chủ cho Việt Nam".

Trước những sự kiện trên đây, Khối 8406 quốc nội và hải ngoại tuyên bố:

1- Nhiệt liệt hoan hô hai nhạc sĩ Việt Khang và Hoàng Nhật Thông vì đã sáng tác những ca khúc bày tỏ tâm tình yêu nước đi vào lòng người, lưu danh lịch sử. Đặc biệt hai bài "Việt Nam tôi đâu?" và "Anh là ai?" của nhạc sĩ Việt Khang đã nói lên nỗi đớn đau phần nộ của một công dân trước tình trạng đồng bào lầm than đói khổ vì chính sách cai trị của CS, đất nước bị Tàu Cộng lấn chiếm dần trước sự hèn nhát bạc nhược của nhà cầm quyền Hà Nội, và người dân xuống đường phản đối quân xâm lược thì bị công an chế độ đánh đập dã man tàn nhẫn. Nhiều bài hát của nhạc sĩ Hoàng Nhật Thông cũng mang tâm trạng khắc khoải như thế.

2- Hoàn toàn tán đồng việc nhóm TTYN đưa lên mạng internet những bài viết kêu gọi nhà nước Cộng sản Việt Nam tôn trọng các nhân quyền và dân quyền đã được Liên Hiệp Quốc quy định và Việt Nam đã cam kết tuân hành...; việc nhóm TTYN sáng tác những bản nhạc nói lên tình yêu quê hương dân tộc và những cảnh huống bất công xã hội..., xuống đường một cách ôn hoà để phản đối Trung Quốc xâm lược biển Đông của Việt Nam..., dùng ngòi bút và tiếng ca như phương tiện khơi dậy lòng yêu nước của mọi người, ý thức

đứng lên đòi nhân quyền, đòi tự do tôn giáo và dân chủ cho Việt Nam... Những việc đó là quyền tự nhiên và chính đáng của mọi công dân trong thế giới dân chủ văn minh này, hoàn toàn phù hợp với Điều 69 Hiến pháp: "Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí; có quyền được thông tin; có quyền hội họp, lập hội, biểu tình", với Điều 4 luật Báo chí: Công dân "được thông tin qua báo chí về mọi mặt của tình hình đất nước và thế giới... (được) phát biểu ý kiến về tình hình đất nước và thế giới... (được) góp ý kiến, phê bình, kiến nghị, khiếu nại, tố cáo trên báo chí đối với các tổ chức của Đảng, cơ quan Nhà nước, tổ chức xã hội và thành viên của các tổ chức đó", nhất là với Điều 19.2 của Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị mà Việt Nam đã cam kết tuân giữ năm 1982: "Mọi người đều có quyền tự do ngôn luận. Quyền này bao gồm tự do tìm kiếm, tiếp nhận và truyền đạt mọi thông tin, ý kiến, không phân biệt lĩnh vực, hình thức tuyên truyền bằng miệng, bằng bản viết, in, hoặc dưới hình thức nghệ thuật, thông qua bất kỳ phương tiện thông tin đại chúng nào tùy theo sự lựa chọn của họ"

3- Hết lòng cảm phục việc nhóm TTYN đã can đảm rải truyền đơn cảnh báo hiểm họa ngoại xâm cướp nước và nội xâm bán nước; tố cáo nạn tham ô những nhiều, cướp bóc đàn áp, sống xa hoa trụy lạc của quan chức cán bộ cầm quyền; trình bày thảm nạn nông dân bị cướp đất, công nhân bị đày đọa; lên án chính sách cai trị độc tài, đàn áp tôn giáo, tiêu diệt tự do của đảng Cộng sản; nhất là kêu gọi toàn dân xuống đường phản đối và đòi hỏi thay thế chế độ cai trị bất nhân, bất tài, bất lực trong ôn hòa bắt bạo động.. Những việc đó cũng là quyền tự nhiên và chính đáng của công dân trong thế giới dân chủ văn minh, phù hợp với Điều 19.2 của Công ước Quốc tế về các quyền dân sự và chính trị nói trên, với Điều 1 của cùng Công ước này: "Mọi dân tộc đều có quyền tự quyết. Xuất phát từ quyền đó, các dân tộc tự do quyết định thể chế chính trị của mình", cũng như với điều mà chính ông Hồ Chí Minh đã nói: "Nếu Chính phủ làm hại dân thì dân có quyền đuổi Chính phủ" (Hồ Chí Minh toàn tập, Tập 4, NXB Sự Thật, trang 283). (x. Phụ lục bên dưới)

4- Cực lực phản đối việc nhà cầm quyền sử dụng Điều 88 Bộ luật Hình sự để xử lý các thành viên của nhóm TTYN. Quốc tế và nhân dân đều biết điều 88 này là một điều khoản hết sức mơ hồ, vô lý và

phi dân chủ. Nó vi phạm chính Hiến pháp của “Nước CHXHCN Việt Nam” và tất nhiên càng vi phạm nghiêm trọng các nhân quyền cơ bản, theo những quy định của công pháp quốc tế. Chính vì vậy nó đã trở thành một công cụ nham hiểm, tàn ác và hèn hạ mà Nhà cầm quyền Cộng sản thường xuyên sử dụng để đàn áp những tiếng nói đối lập ôn hòa, để kết tội hàng ngàn công dân VN yêu nước, mỗi khi họ dám công khai và dũng cảm cất lên tiếng nói độc lập và trung thực của mình về bộ mặt chế độ, thực trạng xã hội và hiện tình đất nước.

Đảng CS đang tổ chức chiến dịch “phê và tự phê” cũng như vừa hoàn tất Hội nghị Trung ương 6, trong đó đảng thừa nhận rằng cần kiên quyết bảo vệ độc lập đất nước và chủ quyền quốc gia đang lâm nguy (do Tàu Cộng, dù không dám nói rõ), rằng tình hình kinh tế ngày càng suy thoái và khủng hoảng, tình hình xã hội ngày càng bấn loạn và hỗn độn, tình hình dân sinh ngày càng khó khăn và điều đứng do các chính sách sai lầm của đảng CS và Bộ Chính trị, các hành vi tha hóa của rất nhiều đảng viên từ cao xuống thấp... đến độ Tổng bí thư đảng và Thủ tướng chính phủ phải xin lỗi toàn dân và Quốc hội (nhưng không xử lý các thủ phạm). Việc lần nữa áp dụng điều khoản 88 sai trái nêu trên (và có thể cả điều 79) để trừng phạt nhóm TTYN (như vừa trừng phạt CLB Nhà Báo Tự Do) -vốn là những công dân đứng cầm đã vạch trần và truy nguyên các tệ trạng lẫn thâm nạn ấy- cho thấy đảng CS hoàn toàn mâu thuẫn với những gì mình vừa nói với quốc dân, hoàn toàn phản lại những gì mình vừa hứa trước đồng bào, càng bộc lộ thêm bản chất phản dân hại nước, nô lệ Tàu Cộng, tham quyền cố vị, bản chất hèn với giặc ác với dân, bao che bên trong trấn áp bên ngoài; càng bộc lộ quán tính đàn áp mọi công dân yêu tổ quốc chống ngoại thù, quán tính xin lỗi cho qua chuyện sau những tội ác và sai lầm lớn lao đối với dân tộc đất nước để chẳng bao giờ sửa lỗi và đền bù cách chân thực, trái lại càng phạm những tội ác và sai lầm lớn lao hơn.

5- Tha thiết kêu gọi toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước, các Chính phủ dân chủ, các Tổ chức nhân quyền và các Cơ quan truyền thông kiên trì bênh vực cho Nhóm TTYN, nhất là ba thành viên đang bị bắt và sắp bị xử, đến tham dự đồng đạo phiên tòa sẽ được khai diễn sáng ngày 30 tháng 10 tới tại 131 Nam Kỳ Khởi Nghĩa, phường Bến Nghé, thành phố Sài Gòn để hỗ trợ tinh thần cho những

người con yêu nước của Mẹ Việt Nam. Xin tất cả tiếp tục phản đối việc nhà cầm quyền CSVN sử dụng Điều 79 và 88 Bộ luật Hình sự để trấn áp mọi tiếng nói chân tình và thiện chí muốn xây dựng một nền chính trị dân chủ, phi độc tài, một xã hội tôn trọng mọi dân quyền và nhân quyền của công dân. Cuối cùng, xin tất cả Đồng bào tích cực tham gia chiến dịch Triệu Con Tim Một Tiếng Nói để ủng hộ các nhà dân chủ quốc nội và chiến dịch Ngăn chặn CSVN vào Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp Quốc.

Làm tại Việt Nam và hải ngoại, ngày 28 tháng 10 năm 2012.

Ban điều hành Khối 8406:

- 1- Linh mục Phan Văn Lợi – Huế – Việt Nam.**
- 2- Kỹ sư Đỗ Nam Hải – Sài Gòn – Việt Nam.**
- 3- Giáo sư Nguyễn Chính Kết – Houston – Hoa Kỳ.**
- 4- Bà Lưu Thị Thu Duyên – Boston – Hoa Kỳ.**

Trong sự hiệp thông với Linh mục Nguyễn Văn Lý, cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo khác đang ở trong lao tù CS.

BẢN ÁN CHO NHỮNG NGƯỜI YÊU NƯỚC TRẦN VŨ ANH BÌNH VÀ VÕ MINH TRÍ VRNs (30.10.2012)

Sài Gòn – Lúc gần 12 giờ 30 phút, Tòa án tại Sài Gòn đã tuyên án: Trần Vũ Anh Bình 6 năm tù giam, 2 năm quản chế, và Việt Khang 4 năm tù giam và 2 năm quản chế.

Dự phiên tòa tại phòng theo dõi bên ngoài phòng xét xử, VRNs được biết có mẹ và vợ của nhạc sĩ Việt Khang. Phía gia đình nhạc sĩ Trần Vũ Anh Bình có vợ, anh trai và hai chị gái. Cũng trong phòng quan sát xét xử đó có một số phóng viên nước ngoài.

Tivi trang bị cho phòng theo dõi này là một tivi không được tốt. Hình ảnh chậm chạp và thường xuyên mất. Các camera quay về phía Hội đồng xét xử có ống kính rất mờ. Người xem có cảm giác nhìn chánh án và hội đồng của ông như qua làn mưa. Ngược lại, ống kính của camera quay xuống dưới dự khán và hai nhạc sĩ thì rõ nét hơn. Phiên tòa xét xử chỉ từ sáng đến 12:30, nhưng tòa nghỉ giải lao đến hai lần.

Các yếu tố để cấu thành tội của 2 nhạc sĩ này được tòa xác nhận bao gồm 4 việc:

- **Sáng tác nhạc:** Trần Vũ Anh Bình bị xem là sáng tác 11 bài phản động, còn Việt Khang thì 2 bài. Nhưng tòa không công bố bằng chứng trước tòa, tức là bài nào, chữ nào, câu nào của bài là phản động, chỉ đọc qua tựa các

bài hát rồi kết luận. Chúng tôi nghĩ: nếu tòa cho công bố công khai trên các phương tiện thông tin đại chúng lời bài hát của cả 13 bài này để người dân được có cơ hội thẩm định thì chắc chắn 90% dân chúng sẽ cho những bài hát đó là yêu nước, là vì dân tộc. 8% còn lại là những người không dám nói ra sự thật, vì sợ bị trả thù, may ra có 2% tin đó là phản động.

- **Nhận dụng vi tính từ nước ngoài** để làm dụng cụ sáng tác nhạc phản động. Đây cũng là lập luận không giống ai của công an và Viện kiểm sát, nhưng lại được chánh án chấp thuận.

- **Nhận tiền của thể lực thù địch.** Đây là một quy kết mơ hồ, không chỉ ra được ai là thể lực thù địch.

- **Rải và dán truyền đơn có cờ vàng ba sọc đỏ.** Đây lại là một điều xem rất nặng, nhưng là điều phi lý nhất. Cờ vàng ba sọc đỏ là lá cờ của Việt Nam có từ thời vua Thành Thái (1890). Trước 1975, đó là lá cờ của một quốc gia độc lập mang tên Việt Nam Cộng Hòa là thành viên của Liên Hiệp Quốc. Trường hợp này giống bên Đức. Trước 1990, Tây Đức có cờ riêng, Đông Đức có cờ riêng, cả hai cờ đều biểu trưng cho hai quốc gia độc lập tại LHQ. Khi thống nhất, họ dùng lá cờ khác, và ai sử dụng lại một trong hai lá cờ cũ đều được trần trọng chứ không bị ở tù. Ở VN, nhà cầm quyền đang kêu mời hướng đến hòa giải dân tộc, nhưng thực ra cứ cố gắng loại trừ và tiêu diệt đối lập. Hành vi xem ai sử dụng cờ vàng ba sọc đỏ là tội phạm chứng tỏ sự thật nước VN dân chủ cộng hòa chiếm nước VN cộng hòa chứ không phải thống nhất đất nước theo hiệp định Paris, như hệ thống tuyên truyền rêu rao.

Sau cuộc tranh luận giữa đại diện Viện kiểm sát và 2 luật sư, Tòa đã phải đồng ý không xử 2 nhạc sĩ Trần Vũ Anh Bình và Việt Khang theo khoản 2 điều 88 Bộ luật hình sự, với mức án từ 10 đến 20 năm, với lý do các anh không thuộc tổ chức nào, mà hoạt động trên internet là chính. Đó là lý do bản án kéo xuống khung hình phạt của khoản 1 điều 88.

Đối với 2 nhạc sĩ yêu nước Trần Vũ Anh Bình và Việt Khang, chỉ cần xử với bản án 1 ngày thì cũng đã gây tổn hại đến hồn thiêng sông núi nước Việt chứ đừng nói đến bản án 6 năm và 4 năm tù giam, cùng với hai năm quản chế. Tuy vậy, đây cũng là trường hợp hiếm hoi trong các vụ án chính trị, tiếng nói của các luật sư được chú ý, để thay đổi khung xét xử từ 10 đến 20 năm xuống còn dưới 10 năm.

2 người vợ trẻ của hai nhạc sĩ đầy nước mắt khi ra khỏi tòa, nhưng còn những người khác trong gia đình thì thấy đây là bản án bất công. Họ sẽ tiếp tục kháng án.

Theo Phóng viên VRNs

TÒA TỔNG LÃNH SỰ MỸ thăm chùa Giác Minh thuộc GHPGVNTN tại Đà Nẵng Ý Lan, RFA, 29-10-2012.....

Hôm 25-10-2012, bà Kathleen Peoples, Tham tán Chính trị Tòa Tổng Lãnh sự Hoa Kỳ ở thành phố Hồ Chí Minh, đã có chuyến thăm chùa Giác Minh - Đà Nẵng.

Chùa Giác Minh ở Đà Nẵng là trụ sở của Ban Đại diện Giáo hội Phật giáo VNTN tỉnh Quảng Nam-Đà Nẵng do Hòa thượng Thích Thanh Quang trụ trì, trong nhiều năm qua bị nhà cầm quyền sách nhiễu, đàn áp, không cho cử hành các đại lễ Phật giáo. Vừa qua, hôm 25-10, bà Kathleen Peoples, Tham tán Chính trị tòa Tổng Lãnh sự Hoa Kỳ ở thành phố HCM, đã ra thăm và hỏi han Hòa thượng Thích Thanh Quang. Chúng tôi đã điện thoại hỏi thăm Hòa thượng về nội dung cuộc gặp gỡ ấy. Xin mời quý vị theo dõi cuộc phỏng vấn sau đây:

Không có tự do tôn giáo

Ý Lan: Kính chào Hòa thượng Thích Thanh Quang. Được biết bà Kathleen Peoples, Tham tán Chính trị Tòa Tổng lãnh sự quán Hoa Kỳ ở Sài Gòn đã đến chùa Giác Minh ở Đà Nẵng vấn an Hòa thượng. Kính xin Hòa thượng xác nhận tin này có đúng không?

HT Thích Thanh Quang: Dạ, A Di Đà Phật. Dạ đúng vào lúc 14 giờ ngày 25-10-2012 bà Kathleen Peoples cùng anh Phạm Anh Vũ đã đến thăm chùa, trao đổi và hầu chuyện trong 45 phút.

Ý Lan: Kính xin Hòa thượng cho biết nội dung cuộc gặp gỡ về vấn đề gì? Hay đây chỉ là cuộc thăm viếng xã giao?

HT Thích Thanh Quang: Dạ thưa cô, bà có hỏi qua vấn đề chùa này có sinh hoạt như các chùa khác hay không? Tôi trình bày, đối với chùa Giác Minh chúng tôi thuộc Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, bị nhà cầm quyền Cộng sản đàn áp nặng nề từ năm 1981 đến nay. Và tiếp đến, năm 2007 Hòa thượng Thích Quảng Độ ra Thông cáo chống Trung Quốc xâm lấn lãnh thổ, lãnh hải, Hoàng Sa và Trường Sa. Tiếp đó là Ngài đã ra lời

kêu gọi Biểu tình Tại gia chống Trung quốc khai thác Bôxít Tây nguyên. Tiếp nữa lời kêu gọi không dùng hàng hóa Trung Quốc. Từ đó đến nay, càng ngày càng nặng nề hơn. Dạ thưa cô, năm 2011 là khắc nghiệt, tất cả Tăng Ni ở chùa đã được an trí tạm trú, tạm trú dài hạn nhiều năm, có người đến nay đã hơn mười mấy năm, ít nhất cũng 5 năm. Họ đi học ở Sài Gòn, hết học về chùa là bị gây khó dễ, bảo lập lại tờ khai tạm trú. Người học chưa hết ở SG về thăm Thầy tổ bị cấm không cho vào chùa gây rất nhiều bức xúc.

Bà có hỏi tiếp về vấn đề ăn uống có ai tài trợ ăn uống hay không? Tôi có thưa bà: kinh tế tự lo, ăn uống tự đi mua sắm, có một vài Phật tử đến cúng dường vào không được, họ để ở hàng rào, chùa ra lấy đi về. Không có một ai trợ giúp một cái gì cả.

Bà có hỏi thêm rằng đau ốm có thể mời bác sĩ vào chữa trị được không? Tôi có thưa bà: đau ốm đến nhà bác sĩ rồi mua thuốc uống chứ họ không cho bác sĩ vào. Trường hợp như chùa có một con chó bec-giê đau, ẵm đi không nổi, bác sĩ đến họ cấm không cho vào. Họ bảo tất cả mọi việc thì có nhà nước lo. Cuối cùng con chó phải chết.

Bà hỏi tiếp rằng: gần đây có việc gì chúng tôi chưa biết hay không? Tôi thưa bà: Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất luôn luôn bị đàn áp càng ngày càng nặng nề. Đặc biệt là ngày 17-8-2012, anh Lê Công Cầu, với chức vụ Vụ trưởng Gia đình Phật tử vụ, từ Huế vào thấp hương cho Phật tử Hồ Tấn Anh tự thiêu năm 2001, bị chính quyền cấm không cho vào. Anh Cầu vừa đến cổng chùa thì bị chặn lại. Người ta tấn anh qua bên kia lề đường, dùng sức mạnh của người thanh niên to béo ép anh Cầu vào tường rào. Tôi vội chạy cùng hai Sư cô giải cứu anh Cầu, thì bị họ bẻ quặp tay tôi. Tôi đau quá la lớn thì họ bóp cổ tôi nín thở không nổi. Chúng tôi kéo nhau chạy qua lề đường trước cổng chùa. Tôi, anh Cầu và cô

Đồng Hiếu, cô Đồng Tâm ngồi trước cổng chùa tọa kháng niệm Phật, cầu nguyện chư Phật mười phương chuyển hóa tâm thức của các cấp chính quyền địa phương dứt hẳn sự sách nhiễu, đàn áp, gây cô lập chùa Giác Minh cũng như Giáo hội Phật giáo VNTN chúng tôi.

Công an né tránh

Ý Lan: Bạch Hòa thượng, ngoài những điều đạo đạt về sự đàn áp chùa Giác Minh của Nhà nước Việt Nam mấy năm qua, có chi tiết gì khác đáng lưu ý không? Và phản ứng của bà Kathleen Peoples ra sao, bà có hứa hẹn gì không?

HT Thích Thanh Quang: Có một cái sự vui nhất là sáng ngày 25 đến chiều ngày 25 vắng bóng không có một người canh gác.

Thường thường từ sáng cho đến 9-10 giờ tối, từ trạm văn phòng trước chùa cũng như bên cổng chùa người ta đi ngang qua lại thì thấy cảnh tượng rất vui đó. Nhưng lần rồi có kẻ quan sát kỹ thì thấy người ta đồ qua bên văn phòng quận Bình Hiên, rồi họ rình rập ở trong để chụp ảnh. Khi anh Vũ cũng như cô Đồng Hiếu thấy có người núp ở trong cửa gương của trạm trước chùa, chỉ cho bà Kathleen Peoples, bà có ý rằng đã hiểu việc đó.

Khi chúng tôi đưa bà ra sân, cô Đồng Hiếu chỉ lên lá Phật kỳ mục nát, cô nói chúng tôi rất đau buồn, tủi hổ. Bà Peoples đã nhìn thấy sự thật của sự đàn áp vẫn tiếp diễn đối với chùa Giác Minh.

Ý Lan: Nhưng mà ngày hôm sau thì Công an vẫn gác như thường hay sao, bạch Hòa thượng?

HT Thích Thanh Quang: Dạ, sang ngày hôm sau, tức ngày 26, họ vẫn gác lại như thường. Hiện nay bây giờ họ vẫn gác, từ hai đến ba hoặc bốn, năm người họ ngồi gác trước cổng chùa.

Ý Lan: Xin hỏi đây có phải là lần đầu tiên Tổng Lãnh sự quán HK đến thăm chùa Giác Minh không?

HT Thích Thanh Quang: Dạ thưa cô, đây là lần đầu tiên Tổng lãnh sự quán Hoa Kỳ mới đến thăm chùa Giác Minh. Từ trước đến nay chưa bao giờ có. Đó là một sự quan tâm đặc biệt. Càng ngày càng tăng lên đối với Giáo hội PGVNTN cũng

như chùa Giác Minh.

Tôi cũng đã thừa với bà Kathleen Peoples: tôi mạo muội gửi đến các vị lãnh đạo đất nước Hoa Kỳ cũng như nhân dân Hoa Kỳ, và các vị lãnh đạo các nước tự do dân chủ trên thế giới. Chúng tôi rất mong quý vị thúc đẩy cho lãnh đạo nước Việt Nam tôn trọng và thăng tiến các quyền cơ bản của Công ước LHQ mà VN đã tham gia ký kết. Và cũng để cho dân tộc Việt Nam chúng tôi sớm có một nhân quyền, tự do, dân chủ, độc lập dân tộc, tự do tôn giáo. Đó là ý nguyện cấp thiết nhất đối riêng với chúng tôi cũng như dân tộc Việt Nam.

Y Lan: Xin cảm ơn Hòa thượng Thích Thanh Quang. ●●●●●●●●

xây dựng lại nhà cửa. Đó là chưa kể đến việc mất nguồn đất làm nông không biết phải làm gì để sống khi lên tại khu vực tái định cư.

Một người trong số 100 hộ dân còn lại vẫn chưa chịu di dời và đang bị chính quyền địa phương thông báo sẽ cưỡng chế trong những ngày tới cho biết thực tế cuộc sống gia đình như sau:

"Nhà cửa thì đền bù không thỏa đáng mà cứ kêu lên kêu xuống, nói này nói kia miết, cứ hù dọa. Đất đai thì ví dụ họ đền bù rẻ quá. Đất thực tế thì chưa có, mà có thì bán không được, không đủ để làm nhà. Mà con thì đông, đưa nào cũng lớn đến tuổi có gia đình hết rồi, khổ vậy đó."

Trong khi dự án chưa hình thành, nhà đầu tư đã rao bán đất trong khu vực dự án mà Tập đoàn tư nhân Mặt Trời được chính quyền giao 450 hecta đất tại phường Hòa Xuân, quận

nữa. Gia đình tôi cũng thế; chính vì thế mà đập đi hết rồi còn một mình gia đình tôi 'chóc ngóc' bên này đây."

Ngoài nhà cửa, ruộng vườn, người dân tại Cồn Dầu còn có khu nghĩa trang chôn cất thân nhân cũng phải bị di dời. Trong vấn đề này, giáo quyền Đà Nẵng đã nhận đất của chính quyền để di dời nghĩa trang; thế nhưng người dân vẫn có ý kiến không đồng thuận:

"Nhà thờ để nguyên, nhưng phải dời nghĩa địa đi. Giám mục đứng về phía chính quyền yêu cầu giáo dân dời đi. Nói là của Giáo hội nhưng cũng là của giáo dân vì do giáo dân đóng góp xây dựng lên. Bây giờ phải hỏi ý kiến giáo dân, giáo dân không đồng tình."

Chính quyền ra tay

Tuy nhiên ước vọng được người dân Cồn Dầu vừa rồi bày tỏ đã một lần nữa bị chính ông Nguyễn Bá Thanh, bí thư thành ủy Đà Nẵng bác bỏ tại lần cuộc họp mới nhất với người dân tại Cồn Dầu hồi tháng 8 vừa qua. Người dân Cồn Dầu thuật lại một số nội dung cuộc gặp mặt mà chính bà này có tham dự:

"Ông Thanh nói là giải tỏa sẽ khá hơn, bà con đừng lo cực khổ. Ai cực khổ thì đến gặp tôi. Nhưng tôi không biết chắc có ai đến gặp ông Thanh chưa. Còn chuyện ở lại thì ông nói không có vì đất này đã bán rồi..."

Vào chiều ngày 25 tháng 10 vừa qua, chúng tôi gọi đến số điện thoại của ông bí thư Đà Nẵng Nguyễn Bá Thanh để hỏi thăm thông tin liên quan vụ việc giải tỏa nhà của người dân tại xứ đạo Cồn Dầu cho dự án khu du lịch sinh thái Hòa Xuân, thì ông Nguyễn Bá Thanh cho rằng đã chuyên qua cho chính quyền thực hiện, còn ông đang bận họp nên cúp máy: *"Anh là ai? Việc đó đã giao cho bên chính quyền rồi. Tôi đang họp."*

Theo nhận định của những người dân còn bám trụ lại tại xứ đạo Cồn Dầu thì chính quyền đang tiếp tục triển khai việc cưỡng chế bằng cách làm từng nhà một như cách thức 'bẻ gãy từng chiếc đũa' như mới nhất đối với căn nhà của gia đình ông Huỳnh Ngọc Chạy hồi ngày 2-10 vừa qua. Người dân Cồn Dầu kể lại ngày hôm đó: *"Như hôm cưỡng chế nhà anh Chạy, công an giữ từ ngoài Đò Xu vô tới trong ni, cấm không cho dân tới. Tôi có nói với họ nếu cưỡng chế thì báo cho tôi trước ít ngày để tôi che cái chòi ở rồi giao cho họ muốn làm gì thì làm."*

Những người trong cuộc nhận thấy dù thế nào đi nữa thì cuối cùng sức mạnh của lực lượng cưỡng chế sẽ buộc tất cả phải ra đi.

GIÁO DÂN CỒN DẦU KHÔNG CÒN HY VỌNG

Gia Minh RFA 28-10-2012

Những hộ gia đình còn lại tại giáo xứ Cồn Dầu tiếp tục đối diện biện pháp cưỡng chế trong vô vọng.

Dự án đô thị sinh thái

Làng đạo Cồn Dầu được hình thành cách đây hơn một thế kỷ với những thế hệ giáo dân thuần thành chuyên làm nông nghiệp trở thành một mảnh đất vàng trong dự án phát triển khu đô thị sinh thái của Tập đoàn Mặt Trời, Sun Group.

Khi truy cập vào trang chủ của Tập đoàn Mặt Trời, người xem được giới thiệu về dự án này với nguyên văn như sau: *"Dự án được đặt tại vị trí vô cùng đắc địa về mặt phong thủy cũng như về mặt cảnh quan. Gần Ngũ Hành Sơn và tọa lạc tại ngã ba sông Hàn, sông Cẩm Lệ và sông Cổ Cò với ba mặt giáp sông, hài hòa giữa phong cảnh sông và núi, nằm trong quy hoạch tổng thể của Đà Nẵng nhằm phát triển mạnh đô thị về phía Nam."*

Diện tích của khu này được nhà đầu tư cho biết rộng 450 hecta. Và làng Cồn Dầu nằm trong số 440 hecta phải bị giải tỏa trắng để giao đất cho chủ đầu tư theo quyết định của cơ quan chức năng thành phố Đà Nẵng.

Dù sau mấy năm triển khai, nhưng đến nay nhiều người dân tại Cồn Dầu vẫn chưa đồng ý để địa phương kiểm định đất và nhà của họ. Một lý do được người dân đưa ra là giá cả đền bù quá thấp; không thỏa đáng. Nếu họ nhận tiền đền bù để lên khu tái định cư thì số tiền đó không đủ để

Cẩm Lệ để thực hiện dự án khu đô thị sinh thái chưa được nhiều người dân địa phương đồng thuận đó. Cụ thể mạng muabannhadat.com.vn đưa ra giá tham khảo cho đất nền là từ 7 đến 8 triệu đồng một mét vuông.

Ước vọng dân bị cưỡng chế

Tin cho biết riêng tại khu vực Cồn Dầu có chừng 350 hộ gia đình, hơn hai phần ba phải chấp nhận về khu tái định cư hay trước đó tự động bán nhà cửa, đất ruộng để đi nơi khác nhằm tránh sự bức bách của chính quyền địa phương. Cuộc sống của họ không khá hơn so với trước như thuật lại của người dân hiện còn lại tại Cồn Dầu như sau:

"Hồi xưa có ruộng nương, giờ mất hết ruộng nương ở nhà không chữ làm chi. Ở nhà không đâu có tiền tiêu, khổ rứa chứ... Họ đổ đất chỗ ni, chỗ kia, lổm chổm - lo coi, làm cho ngập nước thêm. Bây giờ có người lên khu mới rồi mà cực khổ quá, họ trở về họ trồng rau... đó chứ."

Còn những người cố gắng bám víu lại căn nhà trong giáo xứ thì ngoài lo lắng không có đủ tiền khi nhận khoản bồi thường do Nhà nước qui định để lên khu tái định cư làm lại cuộc đời mới; họ chỉ mong muốn được tái định cư quanh ngôi nhà thờ mà mấy đời cha ông họ đã góp công, góp sức gây dựng nên. Người dân còn lại của Cồn Dầu bày tỏ:

"Dồn họ vô chỗ mô gần nhà thờ. Họ ưng nhất là gần nhà thờ để đi 'lễ', kinh nguyện. Họ gắn bó với xứ đạo hơn trăm năm nay, họ không ưa đi xa

LIÊN ĐOÀN SINH VIÊN HỒNG KÔNG nói không với Mặt trận Thống nhất của chính quyền TQ — Hồng Kông 11-10-2012 (Y Giáo Blog) —

Cuối tháng Chín vừa qua, Văn phòng chính phủ trung ương Trung Quốc tại Hồng Kông đã yêu cầu lãnh đạo sinh viên tại tám trường đại học tham gia một “chuyến thăm hữu nghị” đến một căn cứ hải quân Trung Quốc đóng trên một hòn đảo gần đó “nhằm giúp sinh viên và quân nhân hiểu nhau hơn”. Liên đoàn Sinh viên Hồng Kông đã thẳng thừng từ chối bằng một lá thư ngỏ gửi đến Văn phòng Chính phủ trung ương ngày 11-10-2012 với những ngôn từ mạnh mẽ, không chấp nhận cái gọi là Mặt trận Thống nhất của chế độ Bắc Kinh. Dưới đây là nội dung của bức thư ngỏ rất đặc biệt này:

Tuần trước, các sinh viên nhận được lời mời tham gia vào các hoạt động giải trí ngày 13 tháng 10 của Quân Giải phóng tại Hồng Kông Garrison. Chúng tôi không chấp nhận Mặt trận Thống nhất của chế độ hiện nay ở Trung Quốc đại lục, sẽ không tham dự sự kiện này và hy vọng thông qua bức thư ngỏ này để giải thích lý do.

Liên tục can thiệp vào Hồng Kông thì chúng ta không thể ngồi lại với nhau.

Chúng tôi mong muốn được tìm hiểu về đại lục, có quan hệ nhiều hơn với các tổ chức xã hội dân sự đại lục, nhưng không phải là tìm hiểu qua những lời ca ngợi từ trong văn phòng của quý vị. Lời mời của quý vị đã làm cho chúng tôi cảm thấy không được tôn trọng, cho dù hoạt động này là rất tốn kém, có kèm theo việc trao học bổng, nhưng trong thực tế là một công việc nằm trong Mặt trận Thống nhất. Vì sao trong những năm gần đây, quý vị cứ liên tục can thiệp vào Hồng Kông, một lãnh thổ nằm trong hai chế độ với một mức độ tự chủ cao? Thực sự chúng tôi cảm thấy cay đắng, thất vọng và giận dữ. Ngoài việc sử dụng trắng trợn các phương tiện truyền thông nhằm ngăn chặn giới

trí thức Hồng Kông, thì thực sự rõ ràng là quý vị đã can thiệp vào cuộc bầu cử năm nay qua các thao tác gian lận nhằm đưa Leung Chu-ying lên làm Trưởng đặc khu. Quý vị là đại diện cho chế độ, và chế độ Bắc Kinh đã ngăn cản thực hiện quyền bầu cử phổ quát ở Hồng Kông. Các cuộc bầu cử với sự gian lận lộ liễu, đã vượt ra ngoài các điều khoản, các qui định về mức độ tự chủ cao của Hồng Kông, và quan trọng hơn, là sự xúc phạm phẩm giá của 7 triệu người Hồng Kông, thì làm sao chúng tôi có thể không nổi giận? Những điều mà sinh viên chúng tôi mong đợi là những giá trị của tự do, dân chủ, nhưng quý vị đã chà đạp rất nhiều lần lên những giá trị này, thì làm sao chúng ta có thể ngồi lại với nhau?

Quân đội tàn sát người dân, chế độ bảo kê cho tham nhũng

Tình anh em sẽ thúc đẩy tình hữu nghị, tình bạn được xây dựng trên sự tin tưởng lẫn nhau. Nhưng làm sao chúng tôi có thể đặt niềm tin vào Quân đội Giải phóng nhân dân? Chúng tôi đã có một lời thề không bao giờ quên lịch sử đau thương của Mùa xuân và Mùa hè 1989, năm mà chính quyền Trung Quốc đã điều Quân Giải phóng đến đàn áp đẫm máu sinh viên và nhân dân, những người ủng hộ phong trào dân chủ 1989. Rất nhiều người đã bị lấy đi mạng sống quý giá của họ và gia đình họ; hơn thế, sự khao khát dân chủ cho Trung Quốc dài như một giấc mơ đã bị nghiền nát. Những đao phủ của Quân Giải phóng đã thảm sát bao nhiêu người yêu nước và những thường dân vô tội, bọn chúng là những công cụ bảo vệ chế độ phi dân chủ. Quân đội chỉ biết nghe theo lệnh của chế độ, bảo kê cho tham nhũng trong chính quyền Trung quốc, trói buộc người dân vào vòng áp bức và bất công.

Chúng tôi tin rằng quân đội Trung Quốc cần phải được trở về là

quân đội của quốc gia, phục vụ nhân dân chứ không phải là công cụ của đảng CS Trung Quốc. Chỉ có thể mở rộng cải cách chính trị, quốc hữu hóa quân đội, quân đội phục vụ nhân dân, mới có thể tránh lặp lại những sai lầm và ngăn không cho quân đội một lần nữa quay súng bắn vào nhân dân.

Hai mươi mấy năm qua, chúng tôi không dám quên và không muốn nhớ, nhưng cứ năm này nối tiếp năm khác, nước mắt và tiếng khóc của nhân dân chưa bao giờ ngừng dứt, và quý vị có ở đó để nghe những lời nguyện rủa “quân đội nhân dân”! Lương tâm chính là niềm tin của chúng tôi. Chúng tôi mong đợi đất nước và quân đội nhân dân sẽ bảo vệ lương tâm ấy. Chúng tôi không thể quên đi quá khứ, lịch sử nặng nề về sự phản bội nhân dân của đảng CS Trung Quốc và của Quân Giải phóng vẫn còn đó. Vụ Thiên An Môn phải được xem xét lại, các đao phủ phải bị gánh lấy những trách nhiệm. Quân đội phải thuộc về nhân dân, hệ thống dân chủ ở Trung Quốc sẽ được thực thi. Chỉ khi đó chúng tôi mới có thể mỉm cười thân thiện được với quân đội.

Dân chủ sẽ đến sớm!

Liên đoàn SV Hồng Kông
Nguồn: Y Giáo – Blog

Hồng Kông bỏ bắt buộc giáo dục công dân kiểu CS

Chương trình giáo dục, trong đó có môn giáo dục công dân đại cương, với nhiều bài học gây tranh cãi về lịch sử Trung Quốc, được đề xuất và dự kiến đưa vào các trường tiểu học từ tháng 9-2012 rồi tiếp tục đưa vào các trường trung học cơ sở vào năm 2013.

Theo hãng tin AFP, sách giáo khoa môn học vốn được chính phủ tài trợ xuất bản đã ca tụng công lao của chính quyền độc đảng, đồng nghĩa nền dân chủ đa đảng với sự hỗn loạn, và che đậy những sự kiện lịch sử như vụ đàn áp Thiên An Môn và nạn đói khổng lồ dưới chế độ Mao Trạch Đông.

Một cuộc khảo sát được công bố tuần trước cho thấy 69% học sinh phản đối các bài học giáo dục này.

Bước nhượng bộ của chính quyền Hồng Kông được đưa ra chỉ một ngày sau khi các nhà hoạt động nói hơn 100.000 người biểu tình đã tập hợp tại

trụ sở của chính quyền thành phố (04-07 tháng 09).

Nguyễn Tấn Dũng đi duyệt binh oai vệ bên cạnh Bộ trưởng Công an Trần

ngày 17-2-2012, lãnh đạo ĐCSVN quá sợ hãi Bắc triều, không đủ can đảm để thấp một nén hương tưởng nhớ 10 ngàn người đã bỏ mình bảo vệ biên giới phía Bắc chống lại quân xâm lược Trung Quốc trong năm 1979, thì lẽ ra không nên bắt các phương tiện truyền thông phải im lặng trong cay đắng, xót xa. Nhưng họ đã thô bạo bịt miệng toàn xã hội!

ÚM BA LA chúng ta tha chúng mình !

Lê Diễn Đức 23-10-2012

Theo BBC 08-09-2012

“Chúng ta tha chúng mình”- là cách nói giễu cợt, mỉa mai của tạp chí kinh tế Anh, một tờ báo có uy tín hàng đầu trên thế giới “The Economist”, trong bài “We forgive us” phân tích về diễn biến nhân sự trong Hội nghị Trung ương 6 vừa qua.

Sẽ không chút cường điệu nào khi nói rằng, các vị lãnh đạo cao nhất của đảng Cộng sản Việt Nam (ĐCSVN) là những tay phù thủy bậc thầy trong trò chơi “úm ba la”.

Sau khi diễn kín với nhau trên sân khấu mang tên “Hội nghị Trung ương 6” (từ đây tôi viết tắt “HN TW6”), các “ngôi sao” của xưởng phim cấp xã “ĐCSVN” đã lập tức ra mắt công chúng.

Úm ba la Ba Dũng

Nam diễn viên nổi bật trong vở diễn của “HN TW6”, Nguyễn Tấn Dũng, ngày sáng 16-10, đã tới thăm và trao tặng danh hiệu đơn vị “Anh hùng Lực lượng Vũ trang Nhân dân” cho Học viện Cảnh sát, nhân kỷ niệm 50 năm xây dựng (1962-2012). Trong sự hiện diện của Nguyễn Tấn Dũng, Bộ trưởng Công an Trần Đại Quang đã đánh trống khai giảng năm học mới của Học viện.

Những tiếng trống của tướng công an Quang làm rã đám dân chúng trong vùng thông tin mù mịt của “Quan Làm Báo”, trang web chuyên đưa tin về cuộc đấu đá nội bộ của ĐCSVN được chú ý nhất thời gian qua, đã tiên hô, hậu ủng, tung ra vô số các vụ bê bối kinh tế-tài chính-ngân hàng, như là nguồn khí công yểm trợ cho Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng và Chủ tịch nước Trương Tấn Sang tấn công gạt bỏ Nguyễn Tấn Dũng ra khỏi chiếc ghế thủ tướng.

Đặt cược quá cao, có lúc một ăn tới một trăm, nên bị cháy túi, “Quan Làm Báo” suốt hai tuần HN TW6 hạp kín, đã không mò ra được thông tin nào khả tín. Những cơn gió từ các dữ kiện bê bối mà “Quan Làm Báo” trong gần nửa năm nỗ lực tạo nên, dường như đã thổi vào nhà hoang trống. Sau cuộc chơi, ta nhìn thấy một “Quan Làm Báo” khác, có vẻ đã thấm mệt, chất liệu thông tin gây sốc kém hẳn!

ĐCSVN đã giữ vai trò chủ động trong trò chơi úm ba la của HN TW6.

Ngay sau cơn sóng gió, hình ảnh

Đại Quang, một yếu nhân được “Quan Làm Báo” đặt ở phía Sang-Trọng, có thể chưa hẳn nói lên hết sức mạnh của Dũng trong thế chân kiềng kinh tế-an ninh-quân đội, nhưng là một tín hiệu thách thức cho bất cứ ai muốn làm suy chuyển chiếc ghế Thủ tướng của ông ta và cho cuộc mặc cả tiếp theo. Cứ xem sự hỉ hả, có phần lắc cắc, của bà Thu Hồng, người được dự luận cho là thân cận với tướng công an Nguyễn Văn Hường, trên Blog Beo thì thấy.

“The One-man-show” kịch tính trong HN TW6, được kết thúc bằng “The Day After Show” hoành tráng!

Tổng Trọng úm ba la

Đọc báo cáo về kết quả HN TW6, khi nhận sai lầm, giọng ông Nguyễn Phú Trọng có lúc run lên như sắp bật khóc, nhưng chỉ một thoáng sau ông ta lấy lại bình thường.

Thái độ ghen ngào nhìn nhận sai lầm trước quảng đại quần chúng là hiện tượng cực kỳ hiếm hoi của giới lãnh đạo ĐCSVN. Trong lịch sử của ĐCSVN, dường như chỉ có một tiền lệ vào năm 1956, Hồ Chí Minh cũng đã rút khăn thấm nước mắt, sau khi hàng trăm ngàn người bị đã bị đấu tố nhục hình và giết chết oan ức trong Cải cách Ruộng đất.

Bài viết “Bây giờ chỉ còn làm thế nào mà thôi” hôm 19-10 trên tờ “PetroTimes” của ông Nguyễn Như Phong còn có vẻ tâm đắc với sự so sánh ông Trọng với ông Hồ.

Nhưng ai tin sự “ghen ngào” của ông Trọng là thật?

Tôi đã có thể tin! Nếu như vào ngày 1-10-2010, khi hàng chục ngàn dân chúng miền Trung sống trong cảnh đói rét, màn trời, chiếu nước và hàng chục người đã bị chết vì lũ lụt, người đứng đầu nhà nước trong bài diễn văn khai mạc Lễ hội Ngàn năm Thăng Long âm ỉ và hoang phí, có vài lời chia sẻ. Nhưng ông Nguyễn Minh Triết đã không làm như thế. Với giọng vô hồn, ông ta đọc bài diễn văn khá dài (có lẽ được viết sẵn từ lâu), không có một từ nào đề cập tới thảm họa thiên tai. Ở một nước có chính phủ do dân cử, với số nhân mạng bị tổn thất này đã có thể là quốc tang. Còn sự vô tâm, vô cảm của lãnh đạo có thể dẫn tới việc dân chúng nổi giận làm sụp đổ chính phủ.

Tôi đã có thể tin! Nếu như vào

Tôi đã có thể tin! Nếu như, tương tự sự việc ngày 1-10-2010, tôi đã nghe được một lời chia buồn từ lãnh đạo ĐCSVN đối với gia đình của 29 người bị chết do bão và sụt lở đất ở Yên Bái (ngày 8-9-2012) và 14 công nhân xuất khẩu lao động bị chết cháy, đưa di hài từ Nga về (ngày 24-9-2012). Nhưng không! Không ai trong lãnh đạo cao nhất của ĐCSVN có cử chỉ tình người tối thiểu ấy! Không có sự hiện diện nào trên sân bay Nội Bài từ phía nhà cầm quyền, thậm chí từ Bộ Lao động và Thương binh-Xã hội, cơ quan chịu trách nhiệm chính về chính sách lao động xuất khẩu!

Cũng như Moskva không tin vào nước mắt của Putin khi ăn mừng chiến thắng trở lại điện Kremlin làm Tổng thống Nga hồi đầu năm 2012, tôi không bao giờ tin vào những giọt nước mắt của lãnh đạo ĐCSVN trong những vở diễn PR được dàn dựng với trình độ làng xã, dưới cả mức tồi tệ.

Tôi chứng minh thêm rằng: nếu sự mếu máo là thật tình, thì hai ngày sau khi kết thúc HN TW6, trong buổi gặp cử tri Hà Nội ông Trọng đã phải có động thái thành khẩn, tử tế khác. Thay vì “xin lỗi toàn dân”, quyết tâm sửa chữa sai lầm, đặt lợi ích của nhân dân, đất nước lên trên lợi ích của đảng, cần phải mạnh dạn thực hiện ngay cải cách hệ thống chính trị suy đồi, bệnh hoạn hiện nay, thì ông Trọng lại tuyên bố gia cố vững chắc hơn cái lò sinh ra tội phạm này, bằng nhấn mạnh sự lãnh đạo duy nhất, độc quyền của ĐCSVN đối với toàn bộ nền chính trị Việt Nam, với Quốc hội, nhưng còn vượt thêm... “Quốc hội sẽ tăng cường vai trò giám sát”.

Thế thì chẳng có gì khác với đàn gà sẽ “tăng cường vai trò giám sát” trước bầy cáo!

Chính vì hệ thống độc quyền mà các quan chức của ĐCSVN đã và đang mặc sức lộng quyền, giành giật cho bản thân những đặc quyền, đặc lợi, đứng ngoài vòng pháp luật, bóp chết báo chí tự do, làm triệt tiêu toàn bộ khả năng kiểm soát của xã hội. Cho nên, tất cả các tệ nạn được ông Trọng liệt kê trong thông báo của HN TW6 như “chạy chức”, “chạy quyền”, “chạy tội”, “buông lỏng, kiểm tra, giám

sát không chặt chẽ gây tổn thất lớn, để lại hậu quả hết sức nghiêm trọng"... sẽ tiếp tục tồn tại và phát triển.

Những giọt nước mắt của ông Trọng chưa kịp ứa ra ngoài đã chảy ngược vào trong. Ngay lập tức!

Úm ba la Tư Sang

Cũng giống ông Trọng, xuất hành tiếp xúc với cử tri tại Sài Gòn sau HN TW6 vào sáng 17-10, ông Sang cũng úm ba la điệu nghệ không kém.

Chúng ta không biết ông Sang sẽ làm gì với lời kêu gọi toàn dân chống tham nhũng, trong khi lý giải "không bị kỷ luật không phải là không có lỗi" về một Ủy viên Bộ Chính trị nào đó, thay vì với vai trò Chủ tịch nước, phải minh bạch hoá người "có lỗi" ấy để "dân biết, dân bàn, dân kiểm tra" (như đảng vẫn nói) thì ông Sang làm phép úm ba la biến con người mà ông biết rất rõ, thành ẩn số "X"!

Rõ ràng, một đảng ông Sang khuyến dụ dân chúng tố cáo tham nhũng, đừng sợ bị "trú úm", một đảng chính ông che giấu kẻ tham nhũng!

Câu nói "không hoàn thành nhiệm vụ thì rút lui" của ông Sang chắc chắn sẽ bị chôn chặt dưới mồ cùng với câu "Tôi kiên quyết và quyết liệt chống tham nhũng. Nếu tôi không chống được tham nhũng, tôi xin từ chức ngay" của ông Nguyễn Tấn Dũng vào năm 2006 khi nhận chức Thủ tướng. Bởi vì, 6 năm sau chính ông Sang tự thú "càng chống thì tham nhũng càng tràn lan và trở nên nặng nề, xảy ra mọi lúc mọi nơi, đây là căn bệnh rất trầm khảm", nhưng ông Dũng vẫn bình yên tại vị, còn "hậu quả nặng nề" kia thuộc về một ông X nào đó!

Blogger Trương Duy Nhất hẳn phải rất bức bối, thấy nghịch chướng quá, nên mới viết:

"Tại sao cái tên của Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, người bị Bộ Chính trị yêu cầu kỷ luật cũng không dám công khai, phải nói trại ra là "một đồng chí ủy viên BCT" như kiểu không dám gọi đích danh mấy loại tàu cướp của Trung Quốc mà phải gọi là "tàu lạ" vậy? Đến mức khi giải trình với cử tri, Chủ tịch nước vẫn không dám nêu tên Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng mà phải gọi là "đồng chí X". Đây là sự tế nhị, là nguyên tắc bảo vệ "tinh đồng chí" trong đảng, hay là sự thỏa hiệp, là thái độ hèn hạ, bất lực? Thế thì làm sao còn dám kêu gọi người dân đừng sợ hãi, đừng sợ trú úm để cùng đảng chống tham nhũng?".

Chưa hết! Trong ngày 21-10, thay vì gặp gỡ cử tri Hải Phòng, đơn vị bầu cử của mình, ông Dũng cũng lại

đi diễn tận Sài Gòn. "Tiếp xúc với cử tri" tại Đại học Quốc gia, ông ta nói "công chức nhà nước phải có lòng tự trọng để khỏi rơi vào tình trạng tham nhũng". Nghe xong bà con khắp nơi bầm bụng cười sặc! Ông Dũng "rơi vào" thì ông trở thành ông X, chứ quan chức thấp, hay dân đen "rơi vào" thì sẽ mỗi tay đếm lịch trong lao tù!

Thật đúng là, "úm ba la", toàn đảng ta trong sạch!

Kết luận

Thiết nghĩ đã quá đủ dữ kiện để mỗi người tự xét có thể tin hay không vào lời nói và nước mắt của lãnh đạo ĐCSVN.

Nếu trên đời này, cái chôi quét nhà trong chuyện cổ tích thay thế được máy bay, thì may ra có thể tin họ, vì họ là những tay phù thủy siêu đẳng về đánh tráo khái niệm, tung hô thần chú úm ba la "chúng ta tha chúng mình", biến tinh tinh thành chó sói!

Nhưng nghịch lý hơn lại là : đám đông ngơ ngác, xì xầm to nhỏ, thất vọng, cao lắm thì chửi đồng vài câu, rồi lại âm thầm ôm túi nhục trước vũ điệu quay cuồng của những tay phù thủy.

© 2012 Lê Diễn Đức – RFA Blog

hành" đã "gây tổn thất và hậu quả nghiêm trọng về nhiều mặt, ảnh hưởng lớn đến uy tín và vai trò của kinh tế nhà nước".

Sám hối?

Có vẻ như có một cuộc sám hối vĩ đại nào đó của người Cộng sản trong giai đoạn hiện nay?

Báo chí Việt Nam im thin thít những ngày đảng họp nội bộ, không một tin tức, không một thông báo nào đến người dân để người dân hiểu cái tổ chức đầy tớ của dân do dân này đang bàn bạc hoặc có mưu toan gì với nhau để phục vụ nhân dân sau đó. Nhưng, chỉ chờ có những lời thông báo kia, thì lập tức đua nhau tung hứng, ca ngợi dư luận nhân dân đồng tình với Hội nghị... Một số người được quay phim đưa lên Tivi hề há sung sướng, kể cả ông nghị được nhiều người coi là có hiểu biết và kinh nghiệm nhiều với nhà nước, chế độ này như ông Dương Trung Quốc cũng cho rằng như vậy là "làm an lòng dân".

Những lời nhận lỗi kia, được báo

Khi NGƯỜI CỘNG SẢN nhận lỗi

— J.B. Nguyễn Hữu Vĩnh 23-10-2012 —

Có lẽ chưa bao giờ, người dân Việt Nam thấy những người Cộng sản đưa ra lời nhận lỗi và xin lỗi nhiều đến thế. Mới đây, ông Tổng Bí thư đảng đã "nghe ngào" "nhận lỗi trước toàn đảng, toàn dân" trong bài diễn văn kết thúc Hội nghị Trung ương, một Hội nghị được chú ý bởi những lời đồn đoán về những mâu thuẫn nội bộ của đảng đến hồi gay gắt. Sờ dĩ như vậy, bởi nạn tham nhũng và bè phái, nhóm lợi ích đã đến mức báo động mà như lời ông TBT thì "đe dọa đến sự sống còn của đảng và chế độ".

Thế rồi, sau đó mấy ngày, lại ông Thủ tướng lên trước Quốc hội, rằng thì là "tôi nghiêm túc nhận trách nhiệm chính trị lớn của người đứng đầu Chính phủ và xin thành thật nhận lỗi trước Quốc hội, trước toàn Đảng, toàn dân về tất cả những yếu kém, khuyết điểm của Chính phủ trong lãnh đạo, quản lý, điều

chí tung hô và nhiều tờ báo của đảng đã ra sức tung hứng bao nhiêu, thì các trang mạng, blog của người dân thể hiện thái độ rõ ràng của mình bấy nhiêu. Các trang mạng xã hội như facebook, trên các blog tràn ngập những hình ảnh, lời lẽ châm biếm và hài hước về hiện tượng này. Người dân khó tin một sự đổi mới, một sự chuyển mình của những người Cộng sản qua những lời nhận lỗi kia. Trái lại, người dân chỉ thấy rõ hơn những rạn nứt, những mâu thuẫn vốn luôn tồn tại và không có khả năng va lỗi ngay trong chính hệ thống chính trị hiện nay nếu không có những thay đổi cần thiết. Những tờ báo đảng, báo nhà nước có đưa lên những thông tin "trung thực, chính xác" như họ đã nói không? Hãy nhìn thì biết. Vẫn chỉ là những lời ru ngủ, tự sướng và vá vúi che đậy sự thật.

Tôi đã nhận lỗi đấy, được chưa?

Thông thường, trong cuộc sống bất cứ con người và tổ chức nào sinh ra đều không tránh khỏi những sai lầm, điều đó không ai có thể phủ nhận. Song, một tổ chức nào được sinh ra, đều có những đường hướng và tiêu chí rõ ràng. Việc nhìn nhận, đánh giá sau từng chặng đường, từng quá trình là cần thiết để rút ra bài học cho cá nhân và tổ chức mình phát triển đúng đường hướng đã vạch ra.

Với đảng Cộng sản, riêng đường hướng đã là một điều cần bàn bởi muôn vàn những thứ do chính nó đặt ra và buộc người dân chấp nhận. Ngay cả định hướng “Đi lên CNXH” vẫn là một ẩn số, mù mờ về nhận thức, bí bách về lý luận, hoang tưởng trong thực tế về một mô hình, một đích đến cho cả một dân tộc. Chưa có ai, kể cả TBT đảng Cộng sản biết được mảy mòi, mũi dọt cái CNXH nó ra sao, đầu đại hay đuôi ngắn... tất cả đang là cuốn tiểu thuyết viễn tưởng đầy lãng mạn. Nhưng đảng Cộng sản vẫn tự hào và luôn nhét vào miệng nhân dân rằng đó là con đường do đảng, bác đã chọn và nhân dân nhất trí, đồng tình!?

Với cách nhận thức như vậy, cộng với sự kiêu ngạo Cộng sản, luôn khẳng định mình là đỉnh cao trí tuệ nhân loại, là lương tâm thời đại, là khoa học nhất trong mọi khoa học, họ đã thần thánh hóa một tổ chức của con người. Chính sự thần thánh hóa đó đã tự họ ngăn cản sự sám hối, nhận lỗi và sửa chữa những sai lầm. Cũng chính vì vậy, sự sám hối và thừa nhận yếu kém của mình là việc vô cùng hiếm hoi đối với người Cộng sản.

Biết bao vụ án oan sai, bao nhiêu tội ác của chính quan chức nhà nước, những người Cộng sản đã gây ra cho nhân dân chưa được sửa chữa và chưa nhận được một lời xin lỗi chính đáng. Thậm chí gần đây đã có hẳn một luật lệ, nghị quyết về việc xin lỗi, sửa chữa, đền bù khi người dân bị oan sai do chính các cán bộ, cơ quan nhà nước gây ra. Tất nhiên, các cán bộ của đảng có thể gây oan sai, nhưng đền bù tiền bạc cho họ thì vẫn là nhân dân chịu. Thế nhưng để thực hiện điều đó là

việc vô cùng khó khăn đối với người Cộng sản. Vì vậy, mỗi lần người Cộng sản đứng ra nhận sai lầm, là mỗi lần dân tộc đã phải trả giá hết sức đau đớn.

Chiếc khăn mù soa chằm chằm khố mắt ông Hồ Chí Minh sau Cải cách Ruộng đất không biết có bị ẩm đi chăng, chẳng ai rõ. Nhưng điều chắc chắn là việc hàng trăm ngàn người chịu hậu quả của chính sách đó đã làm tan hoang nông thôn Việt Nam, phá vỡ truyền thống văn hóa làng xã ngàn đời của dân tộc đã hun đúc và xây dựng. Để rồi sau đó, lại báo chí và tuyên truyền cho rằng Đảng đã nhìn nhận sai lầm và sửa chữa thì “sức mạnh của đảng được nâng lên”. Sức mạnh của đảng được nâng lên thì đã rõ, có điều sức mạnh dân tộc và đất nước có được nâng lên hay không lại là vấn đề khác. Bởi sau những sai lầm của Cải cách Ruộng đất được xin lỗi và nhận lỗi, sức mạnh của đảng được nâng lên, thì sẽ có tiếp Cải tạo Công thương nghiệp tư bản tư doanh, sẽ là đánh tư sản mại bản. Cũng như việc ông Thủ tướng sau việc nhận lỗi về vụ Vinashin, thì liên tiếp sẽ có các vụ Vinalines, sẽ là các tập đoàn nhà nước nợ chồng chất và kinh tế đất nước đứng bên bờ vực. Điều đó ai cũng thấy và điều ai cũng thấy nữa là con cái ông, từ gái đến trai đều bước vào những vị trí mà cả đời con cái của giai cấp bản nông, công nhân tiên phong có mơ cũng chẳng bao giờ bén mảng tới. Việc ông TBT, Bộ Chính trị, Trung ương Đảng hay ông Thủ tướng nhận lỗi... vốn đã là chuyện hiếm, do vậy việc sửa lỗi sẽ càng hiếm hoi hơn là chuyện bình thường. Xem qua cung cách nhận lỗi trước nhân dân lần này, thì cái “nghe ngào” của ông TBT chưa thể so sánh được với chiếc khăn mù soa chằm mắt của ông Hồ Chí Minh năm nào. Cũng căn cứ nụ cười rạng rỡ bí ẩn của ông Thủ tướng ngay trước khi ra nhận lỗi, người ta có cơ sở để nghi ngờ độ thành thực của lời nhận lỗi trên đây.

Trong giáo lý Công giáo, việc sám hối, nhìn nhận lỗi là điều thường xuyên phải làm. Nhưng, việc nhận lỗi hoàn toàn không phải

là lời nhận lỗi suông kiêu trích thượng “tôi nhận lỗi đây được chưa”? Mà ở đó, việc sửa lỗi quan trọng hơn nhiều. Để có thể nhận lỗi của mình, ngoài việc xét mình thật kỹ căn cứ các điều luật đối với con người (kiểm điểm), mỗi cá nhân phải sám hối, ăn năn thật rõ ràng, có thái độ dứt khoát với tội lỗi. Sau đó, xưng thú tội mình ra để nghe lời xá giải, khuyên bảo và cuối cùng là việc đền tội. Hoàn toàn việc nhận lỗi không phải theo cung cách “Tôi nhận trách nhiệm chính trị với tư cách người đứng đầu chính phủ, chứ tôi cũng không ra quyết định nào sai”. Tiếc rằng đây là những người Cộng sản vô thần.

Khi những người Cộng sản nhận lỗi là khi đất nước và dân tộc đã đi qua một thảm họa và đang ở trong trạng thái kiệt quệ về tinh thần lẫn thể chất.

Khi những người CS nhận lỗi là khi cả đất nước phải chuẩn bị gồng mình, nghiền răng đau đớn để khắc phục những sai lầm của họ gây ra.

Khi những người Cộng sản nhận lỗi cũng là khi mà đất nước, dân tộc chuẩn bị cho những cuộc phiêu lưu mới và sẵn sàng để chấp nhận những sai lầm mới của họ.

Hà Nội, 24/10/2012

J.B Nguyễn Hữu Vinh

NHỮNG LỜI “NHẬN LỖI” CỦA LÃNH ĐẠO CSVN

Nguyễn Phú Trọng: “Và để giữ nghiêm kỷ luật trong Đảng, góp phần giữ gìn uy tín, hình ảnh thiêng liêng của Đảng và làm gương trong toàn Đảng, Bộ Chính trị đã thống nhất 100% đề nghị Ban Chấp hành Trung ương cho được nhận một hình thức kỷ luật và xem xét kỷ luật đối với một đồng chí Ủy viên Bộ Chính trị....

Về việc đề nghị xem xét kỷ luật, Ban Chấp hành Trung ương đã thảo luận rất kỹ, cân nhắc toàn diện các mặt ở thời điểm hiện nay và đi đến quyết định không thi hành kỷ luật đối với tập thể Bộ Chính trị và một đồng chí trong Bộ Chính trị...” (Trước Ban Chấp hành Trung ương, 15-10-2012)

Nguyễn Tấn Dũng: “Trong những ngày qua, Ban cán sự đảng Chính phủ, Thủ tướng Chính phủ, Ban cán sự đảng các bộ và từng thành viên Chính phủ đã nghiêm túc kiểm điểm tự phê bình theo tinh thần Nghị quyết Trung ương 4 Khóa XI “Một số vấn đề

cấp bách về xây dựng Đảng hiện nay". Tập thể Ban cán sự đảng và mỗi đồng chí chúng tôi đã thành khẩn nhìn nhận những yếu kém, khuyết điểm và chân thành cầu thị rút ra những bài học thấm thía, sâu sắc nhất trong thực thi chức trách nhiệm vụ được giao và trong cả quá trình hoạt động cách mạng của mình..." (Trước Quốc hội

NHỮNG CÁI VƯỢT ĐUÔI TRỞ TRÊN

Phạm Trần 25-10-2012

Cộng sản 22-10-2012).

Nếu Hội nghị 6 Trung ương khóa XI ĐCSVN chưa để lại một vết "không sạch" nào cho việc thi hành Nghị quyết TƯ 4 về "một số vấn đề cấp bách về xây dựng Đảng hiện nay" thì những hành động vượt đuôi đồng lõa với quyết định "không thi hành kỷ luật đối với tập thể Bộ Chính trị và một đồng chí trong Bộ Chính trị" và những lời xin lỗi dài bồi của Ban Chấp hành Trung ương, của Tổng Bí thư đảng Nguyễn Phú Trọng và của Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng vì không làm tròn nhiệm vụ với dân với nước đã không vọt lên được uy tín đảng từ dưới đáy tầng địa ngục.

Tại sao lại có chuyện tréo cẳng ngỗng này ?

Tại vì nếu cứ làm hồng, làm không được và liên tục gây ra thiệt hại cho dân và hoang phí không biết bao nhiêu công lao mồ hôi, nước mắt của dân rồi lại dửng dưng nhận lỗi, kiểm điểm và phê bình để phạm tội tiếp thì cháu bé lên 3 cũng làm được, cần chi phải đến lượt những kẻ có quyền cao chức trọng trong đảng và nhà nước ?

Những người lãnh đạo ngày nay cũng nên biết rằng từ năm 1976, Thủ tướng Phạm Văn Đồng cũng đã xin lỗi toàn dân, xin kiểm điểm và phê bình trước đảng, trước Quốc hội về những thiếu sót của HĐ Chính phủ.

Từ đó về sau, có kỳ họp Đảng hay Quốc hội nào mà người dân không phải banh lỗ tai ra mà nghe những lời nhận lỗi, xin chấp hành nghiêm chỉnh những phê bình của đồng chí, của Đảng, của Quốc hội ?

Nhưng rồi tất đâu vẫn hoàn đó, chứng nào vẫn thói ấy. Tham nhũng cứ tự do leo thang không ai ngăn chặn được. Lúc nào cũng chỉ "tiến được 1 bước" rồi lại "vẫn còn nghiêm trọng" nghe đến phát ngượng, phát chán đến tận mang tai !

Đến nỗi từ "một bộ phận" rồi leo thang lên "một bộ phận không nhỏ", và bây giờ, theo lời cử tri Trần Minh Quang (phường Bến Thành, Sài Gòn) nói với Chủ tịch Nước Trương Tấn

Sang, đã thành "tập đoàn".

Ông Quang nói: "Nếu không giải quyết được vấn đề này thì rất nguy hiểm." (Vietnamnet 17-10-2012). Chủ tịch Trương Tấn Sang đồng tình nhìn nhận: "Vấn nạn tham nhũng đã là sự thật không thể né tránh, mặc dù nói ra điều này hết sức đau lòng." Rồi ông

còn nói với dân : "Tham nhũng đang là một vấn nạn nghiêm trọng. Ban đầu là một bộ phận, sau đó là một bộ phận không nhỏ, và giờ thì có đồng chí còn nói là cả một tập đoàn".

Đau lòng lắm chứ, tại sao không ? Nhưng nếu lãnh đạo đảng, cầm đầu nhà nước chỉ đau một tí để "làm cảnh" thì dân đau ngàn lần hơn vì dân là nạn nhân của tham nhũng do cán bộ và đảng viên gây ra chứ dân có "nạn" ra tham nhũng cho đảng phải gánh đầu ?

Trước mắt dân, những lời nói thật như "bóc bánh" của ông Sang, người Long An ở trong Nam, quả đã thấm đến tận tim gan, nhưng nghe mãi những lời nói dù có rút ra từ tim óc của lãnh đạo cũng không bớt được tham nhũng mà phải giết nó đi.

Nhưng ai dám giết và giết bằng cách nào thì có ông Sang mách nước rằng: "Chúng tôi có lỗi lớn, nhưng có bác anh chị cũng phải nghĩ về trách nhiệm của mình, cùng hệ thống chính trị đấu tranh chống tham nhũng. Chúng tôi hiểu tình hình trừ úm người tố cáo là rất ghê gớm. Nhưng vì sợ bị trừ úm mà chúng ta không tố cáo thì đất nước này sẽ thế nào? Người ta có thể trừ úm 1 người, 1 nhóm nhưng không thể trừ úm cả dân tộc này".

Đúng thế, nhưng người dân không có súng và nhất là không có quyền để đi bắt kẻ tham nhũng, trong khi những kẻ phạm tội lại có quân quyền bảo vệ, bao che vòng trong vòng ngoài lúc nào cũng sẵn sàng ăn tươi nuốt sống người đi tố cáo thì có cho ăn vàng cũng không có anh dân nào dám ngo ngoe, nói chi đến chuyện dám gồng mình "cùng hệ thống chính trị đấu tranh chống tham nhũng" như kêu gọi mớm cơm của ông Sang ?

Do đó tại sao trên 80 triệu dân đã không còn có tâm và có tầm để chống tham nhũng vì 3 triệu rưỡi đảng viên không thể "tự cai" và không muốn chống đồng chí, đồng đội của mình tham nhũng mà còn lấy tham nhũng làm phương tiện để mua quan bán chức và tiền thân thì dân làm gì được

Ngay đến những khuyết tật trên bao dưới không nghe, bao che cho nhau, chạy chức chạy quyền, chạy bằng cấp, mua bằng giả, học dỏm, mánh mung, nói dối, suy đồi đạo đức, làm gương mù, nếu gương xấu của cán bộ, đảng viên cứ tha hồ mà tung hoành chả ai dám khuyên răn, mà có khuyên can có ai thèm nghe, có khi còn bị đánh cho bể mặt !

Vì vậy từ những hành động mất phẩm chất, đảo ngược luân thường đạo lý dân tộc, truyền thống gia phong của người lớn đã thuộc độc vào các thế hệ con cháu nên mới sản sinh ra những con người vô cảm, vào hùa kích động, vỗ tay khoái trá trước đám nữ sinh nắm tóc đánh nhau vỡ đầu sút trán ngay trong lớp học và công khai lột quần đối phương giữa đường phố mà có ai dám nhảy vào can thiệp bảo vệ kẻ bị hại ?

Những tội phạm ngoài xã hội cũng còn công khai và được tổ chức để xâm nhập vào học đường như các vụ thi gian, quay cốp, ném phao, mua bài, thi hộ, mua bằng có thầy cô tổ chức, ăn chia thì có ai bảo không có trách nhiệm của Chính phủ và của các đảng bộ ngành Giáo dục ?

Nhận lỗi để phạm lỗi tiếp

Từ những chuyện xâm hại dân của cán bộ, đảng viên còn con ở đường phố, ngõ hẻm, tận mỗi thôn, bản, làng và gia đình của người dân cho đến cấp cao nhất là Ban Chấp hành Trung ương đảng thì cũng chỉ xung quanh chuyện những kẻ có chức, có quyền bao giờ cũng được đặc quyền đặc lợi và quyền ăn trên ngồi trốc để hành dân đến lè lưỡi phải bỏ tiền ra mới chịu thôi.

Vì thế mà dân không ngạc nhiên khi phải nghe TBT đảng Nguyễn Phú Trọng nói trước Ban Chấp hành TƯ kỳ họp 6 ngày 15-10-2012: "Bộ Chính trị, Ban Bí thư đã nghiêm túc tự phê bình và thành thật nhận lỗi trước Ban Chấp hành Trung ương về những yếu kém, tồn tại trong công tác xây dựng Đảng, những suy thoái, tiêu cực trong đội ngũ cán bộ, đảng viên như Nghị quyết Trung ương 4 đã nêu. Mặc dù nhiều khuyết điểm, hạn chế có từ các khóa trước, nhưng với trách nhiệm chính trị của cơ quan lãnh đạo hiện nay, Bộ Chính trị và từng Ủy viên Bộ Chính trị tự nhận thấy sâu sắc trách nhiệm chính trị của mình trước những khuyết điểm, hạn chế đó."

Rồi Ban Chấp hành TƯ cũng "tát nước theo mưa" khi nói rằng : "Ban Chấp hành TƯ cũng tự kiểm điểm và nhận phần trách nhiệm của mình trong việc để xảy ra và chưa ngăn chặn được những khuyết điểm, yếu kém trong thời gian qua. BCH TƯ xin

ngghiêm túc tự phê bình và thành thật nhận lỗi trước toàn Đảng, toàn dân, và sẽ cố gắng làm hết sức mình để từng bước khắc phục.”

Là người đã bị Bộ Chính trị đề nghị chịu một hình phạt kỷ luật cho những yếu kém của mình trong vai trò đứng đầu Chính phủ, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng cũng bắt chước công khai nhận lỗi.

Trong diễn văn đọc trước Quốc hội hôm 22-10-2012, ông Dũng cũng tỏ ra thành khẩn, dù không mếu máo như ông Trọng hôm 15-10-2012: “Với trọng trách là Ủy viên Bộ Chính trị, Thủ tướng Chính phủ, tôi nghiêm túc nhận trách nhiệm chính trị lớn của người đứng đầu Chính phủ và xin thành thật nhận lỗi trước Quốc hội, trước toàn Đảng, toàn dân về tất cả những yếu kém, khuyết điểm của Chính phủ trong lãnh đạo, quản lý, điều hành, nhất là những yếu kém, khuyết điểm trong kiểm tra, giám sát hoạt động của tập đoàn kinh tế, tổng công ty nhà nước; một số tập đoàn, tổng công ty, điển hình là Vinashin, Vinalines, sản xuất kinh doanh kém hiệu quả, có nhiều sai phạm, gây tổn thất và hậu quả nghiêm trọng về nhiều mặt, ảnh hưởng lớn đến uy tín và vai trò của kinh tế nhà nước.”

Đây là lần đầu tiên ông Dũng đã nhận lỗi trong hai vụ làm ăn thua lỗ nhiều trăm ngàn tỷ bạc của 2 Tập đoàn Vinashin và Vinalines, nhưng nhận lỗi không hết lại được những giọt mồ hôi của người dân đã đổ ra để bây giờ trắng tay mà vẫn phải lao động đóng thuế cho nhà nước trả nợ thì có còn gì bất công và nhục nhã hơn không ?

Rồi theo gót những người tiền nhiệm, ông Dũng lại thề: “Chính phủ, Thủ tướng Chính phủ, từng thành viên Chính phủ sẽ nghiêm túc nghiêm khắc với mình, đoàn kết nhất trí, hết lòng hết sức làm việc, đề cao trách nhiệm, nỗ lực cao nhất để khắc phục những yếu kém khuyết điểm, phấn đấu thực hiện tốt chức trách nhiệm vụ được giao, hành động quyết liệt, tất cả vì Tổ quốc vì nhân dân, vì Đảng vì chế độ, vì sự ổn định và phát triển bền vững của đất nước.”

Mẹ hát con khen hay

Trước những lời nhận lỗi rất muộn màng đã bùn sang ao của ông Dũng không được các nhà báo tự do và nhiều trí thức trong nước đồng tình thì báo Quân Đội ND lại giương cao cổ lên hát rằng : “Nhiều nhà nghiên cứu đã nói rằng: Đây là lần đầu tiên trong lịch sử cách mạng nước ta, người đứng đầu Chính phủ trực tiếp xin lỗi quốc dân đồng bào. Lời xin lỗi chân thành này nhận được sự hoan

ghênh, ủng hộ của các đại biểu QH trong hội trường và đông đảo người dân theo dõi kỳ họp qua truyền hình”. (sai, vì ông Phạm Văn Đồng đã nhận lỗi từ năm 1976 -Tác giả bài viết này).

“Có lỗi thì dám nhận lỗi. Đó là hành động thể hiện rõ trách nhiệm của người đứng đầu, một vấn đề được đề cập sâu sắc trong Nghị quyết Trung ương 4 (khóa XI) về xây dựng Đảng. Tuy nhiên, điều cử tri cả nước quan tâm, trông đợi hiện nay là việc khắc phục những sai lầm, khuyết điểm đã được chỉ rõ trong đợt kiểm điểm tự phê bình và phê bình vừa qua.” (Quân Đội ND, 23-10-2012)

Ban Biên tập báo Quân Đội Nhân Dân hãy lục lại hồ sơ những việc làm được và không làm được của ông Dũng từ khi ông thay Thủ tướng nghỉ hưu Phan Văn Khải từ năm 2006 xem đã bao nhiêu lần ông nhận lỗi rồi lại phạm lỗi nghiêm trọng hơn trước khi về hưu với cái “đám ngọc” ăn năn để có được tờ giấy “môn bài” đi buôn gánh hàng “phạm lỗi” tiếp thì “trách nhiệm” về ai sẽ rõ hơn.

Ngay đến đại biểu Dương Trung Quốc của tỉnh Đồng Nai, một nhà sử học có uy tín trong nước cũng vội vã kết luận: “Với việc Thủ tướng nhận trách nhiệm của mình với tư cách cá nhân, một cán bộ cao cấp của Đảng, với tư cách Thủ tướng, người đứng đầu Chính phủ, tôi cho là làm sáng tỏ vấn đề Hội nghị TƯ 6 vừa đưa ra.

Thái độ thành khẩn của Thủ tướng làm an lòng dân. Tâm lý người dân đã nghe nhiều sự thành khẩn, thừa nhận khuyết điểm ở mức độ khác nhau của các thành viên Chính phủ, giờ đây là người đứng đầu Chính phủ, nên điều mong muốn là có hình thức giám sát để có thể đánh giá sự sửa chữa đó được thể hiện trong thực tiễn.” (Viet namnet 23-10-2012)

“Giám sát”, nhưng ai giám sát ai ? Ngay cả Mặt trận Tổ quốc có quyền giám sát; Quốc hội cũng có quyền giám sát và ngay cả đại biểu Quốc hội cũng có quyền này mà đã bao giờ làm nên cơm cháo gì ? Riêng ông Dương Trung Quốc đã “giám sát” được việc gì đem lại lợi ích cho dân cho nước chưa ?

Bằng chứng như bốn chuyện tày trời còn sờ sờ trước mắt như Dự án đề cho Trung Quốc nhảy vào khai thác Bauxite trên Tây Nguyên; cho các công ty Tàu Bắc Kinh, Hồng Kông và Đài Loan thuê hàng ngàn mẫu đất rừng chiến lược dọc biên giới Việt-Trung trong 50 năm; và có ai biết có bao nhiêu ngàn công nhân Tàu Bắc Kinh đang làm việc công khai không có giấy phép lao động hay có tay nghề “chuyên gia” già còn non hơn,

ần náu tại các cơ sở làm ăn của công ty Tàu đã “trúng thầu rẻ” để cướp bóc cơm của công nhân Việt Nam ? Và sau cùng đã có ai đi “giám sát” các phố Tàu đang mọc lên như nấm ở VN chưa ? Còn chuyện “văn hóa” lồng đèn có cần phải “giám sát” không ?

Vì vậy đại biểu Dương Trung Quốc có nên “tái thẩm” thế nào là “an lòng dân” không, hay cứ làm ầu, gây thiệt hại cho dân cho nước rồi “nhận lỗi” là huê cả làng để tiếp tục bắt tay nhau nói cười ngọt sớt trên sự đau khổ của dân ?

Thế rồi đến phiên ông Đại tướng 90 tuổi về hưu Nguyễn Quyết cũng cố gắng chia phần khen ông Thủ tướng: “Trước hết tôi hoan nghênh Ban cán sự Đảng, Chính phủ, Thủ tướng Chính phủ đã nghiêm túc kiểm điểm, tự phê bình theo tinh thần Nghị quyết Trung ương 4 khóa XI, với trọng trách là Ủy viên BCT, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã nghiêm túc nhận trách nhiệm chính trị của người đứng đầu Chính phủ, công khai nhận lỗi trước Quốc dân đồng bào, việc đăng đàn của Thủ tướng Chính phủ nói riêng và BCH TƯ, BCT, nói chung đã thể hiện một cách rất nghiêm túc. Đây là một điều tốt lành của Đảng ta.... Bài phát biểu của TT Ng. Tấn Dũng vừa rồi cái hay nhất, tốt nhất là Thủ tướng đã thẳng thắn thành thật tự phê bình khuyết điểm, công khai nhận lỗi trước Đảng, Quốc hội và toàn thể nhân dân, đây là tính đẹp nhất của người đứng đầu Chính phủ.” (Báo Cựu Chiến Binh, 23-10-2012)

Tuy nhiên, trái với những tiếng nói phản ánh quan điểm “mẹ hát con khen hay”, đại biểu Quốc hội tỉnh Sóc Trăng, ông Nguyễn Đức Kiên dứt khoát: “Lần đầu trên diễn đàn QH và trong một buổi truyền hình trực tiếp, người đứng đầu Chính phủ đã nhận lỗi, điều này so với các khóa Quốc hội trước là một sự đột phá. Và không phải tự nhiên lại có động tác này, đó là kết quả của những ngày Bộ Chính trị kiểm điểm tự phê bình và phê bình theo Nghị quyết TƯ 4 (khóa XI) và thể hiện rõ ở báo cáo của Bộ Chính trị, Ban Bí thư và kết luận của Tổng Bí thư tại Hội nghị TƯ 6 (khóa XI) vừa rồi. Chúng ta thấy rằng, Chính phủ đã nhận khuyết điểm, nhìn ra yếu kém, nhưng điều mà nhân dân, đảng viên, cử tri cả nước mong chờ là hành động cụ thể. Như vậy, lời hứa phải đi kèm theo kế hoạch hành động nhất định và có chỉ tiêu, số liệu cụ thể để cử tri, đảng viên và nhân dân giám sát lại... QH là đại diện cho quyền lợi hợp pháp của nhân dân. Vậy hơn ai hết, QH phải phản ánh được mong mỏi của người dân trong kỳ họp này,

đối với Thủ tướng CP và Chính phủ cần có trách nhiệm trong việc tiếp thu những mong mỏi của người dân để xây dựng.” (Đài Tiếng Nói Việt Nam)

Có lẽ người dân trong nước cũng chỉ mong có thế. Không ai đang tâm đá người đã ngã ngựa, nhưng ông Dũng không có bản lĩnh xin từ chức để bảo vệ danh dự mà cứ cố bám lấy chiếc ghế dù có bị nhục thì uy tín của ông và đảng CSVN có còn giá bằng đồng xu trước nhân dân chăng ?

VÌ SAO THỦ TƯỚNG NGUYỄN TẤN DŨNG CHỈ NHẬN "TRÁCH NHIỆM CHÍNH TRỊ" MÀ KHÔNG NHẬN "TRÁCH NHIỆM HÀNH CHÍNH"

Phạm Trần

Trong Báo cáo của Chính phủ (CP) về tình hình KT-XH năm 2012 và nhiệm vụ năm 2013 trước Quốc hội hôm qua ngày 22-10 do Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đọc đã có đoạn nhận lỗi sau đây:

“Trong những ngày qua, Ban cán sự đảng CP, Thủ tướng CP, Ban cán sự đảng các bộ và từng thành viên CP đã nghiêm túc kiểm điểm tự phê bình theo tinh thần Nghị quyết Trung ương 4 Khóa XI “Một số vấn đề cấp bách về xây dựng Đảng hiện nay”. Tập thể Ban cán sự đảng và mỗi đồng chí chúng tôi đã thành khẩn nhìn nhận những yếu kém, khuyết điểm và chân thành cầu thị rút ra những bài học thấm thía, sâu sắc nhất trong thực thi chức trách nhiệm vụ được giao và trong cả quá trình hoạt động cách mạng của mình.

Với trọng trách là Ủy viên Bộ Chính trị, Thủ tướng CP, tôi nghiêm túc nhận trách nhiệm chính trị lớn của người đứng đầu CP và xin thành thật nhận lỗi trước Quốc hội, trước toàn Đảng, toàn dân về tất cả những yếu kém, khuyết điểm của CP trong lãnh đạo, quản lý, điều hành, nhất là những yếu kém, khuyết điểm trong kiểm tra, giám sát hoạt động của tập đoàn kinh tế, tổng công ty nhà nước; một số tập đoàn, tổng công ty, điển hình là Vinashin, Vinalines, sản xuất kinh doanh kém hiệu quả, có nhiều sai phạm, gây tổn thất và hậu quả nghiêm trọng về nhiều mặt, ảnh hưởng lớn đến uy tín và vai trò của kinh tế nhà nước.

CP, Thủ tướng CP, từng thành viên CP sẽ nghiêm túc nghiêm khắc với mình, đoàn kết nhất trí, hết lòng hết sức làm việc, đề cao trách nhiệm, nỗ lực cao nhất để khắc phục những yếu kém khuyết điểm, phấn đấu thực hiện tốt chức trách nhiệm vụ được

giao, hành động quyết liệt, tất cả vì Tổ quốc vì nhân dân, vì Đảng vì chế độ, vì sự ổn định và phát triển bền vững của đất nước...”

Căn cứ vào toàn bộ nội dung văn bản báo cáo của CP đọc trước Quốc hội ngày 22-10 thì đoạn báo cáo trên của Thủ tướng là đoạn CP tự phê bình, đánh giá, tự nhận thiếu sót trước Quốc hội về các ưu khuyết điểm trong công tác điều hành quản lý vĩ mô theo chức năng nhiệm vụ

được Hiến pháp 1992, Luật Tổ chức CP 2001 và nhiều văn bản quy phạm pháp luật khác đã quy định...

Trước hết phải xác định: Trong đoạn nhận thiếu sót trên của báo cáo, Thủ tướng cũng đã lộng ngôn, loạn ngôn khi đưa ý kiến sau đây: “Tập thể Ban cán sự đảng và mỗi đồng chí chúng tôi đã thành khẩn nhìn nhận những yếu kém, khuyết điểm và chân thành cầu thị rút ra những bài học thấm thía, sâu sắc nhất trong thực thi chức trách nhiệm vụ được giao và trong cả quá trình hoạt động cách mạng của mình”

Việc CP do Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đứng đầu đã để xảy ra “trong lãnh đạo, quản lý, điều hành, nhất là những yếu kém, khuyết điểm trong kiểm tra, giám sát hoạt động của tập đoàn kinh tế, tổng công ty nhà nước; một số tập đoàn, tổng công ty, điển hình là Vinashin, Vinalines, sản xuất kinh doanh kém hiệu quả, có nhiều sai phạm, gây tổn thất và hậu quả nghiêm trọng về nhiều mặt, ảnh hưởng lớn đến uy tín và vai trò của kinh tế nhà nước...” này hoàn toàn không phải là “hoạt động cách mạng, cách miếc...” gì cả mà chỉ đơn thuần là điều hành sản xuất kinh doanh kém trong đó để xảy ra nhiều vụ buôn gian, bán lận, CP biết, thuộc quyền kiểm tra giám sát của Thủ tướng mà không ngăn được như tại các vụ án Vinashin, Vinalines nên mới dẫn tới thất thoát, thua lỗ, mất tiền của nhà nước lên tới hàng trăm ngàn tỷ đồng. Sao Thủ tướng lại đại ngôn, lại gọi các hành vi đó là “hoạt động cách mạng” ? Chỉ có TT Việt Nam mới có gan coi những hành động buôn gian bán lận của một số cá nhân thuộc quyền quản lý của Thủ tướng là những nhà cách mạng; trong con mắt dân chúng thì Phạm Thanh Bình, Dương Chí Dũng chỉ là đám

đầu trộm đuôi cướp chứ chúng không thể là những nhà cách mạng...!

Thứ 2, theo người viết bài này, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã sai khi xác định mức độ phạm lỗi của chính ông và của các thành viên CP: “Với trọng trách là Ủy viên Bộ Chính trị, Thủ tướng CP, tôi nghiêm túc nhận trách nhiệm chính trị lớn của người đứng đầu CP và xin thành thật nhận lỗi trước Quốc hội, trước toàn Đảng, toàn dân về tất cả những yếu kém, khuyết điểm của CP...”

Xin được chất vấn Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng: “trách nhiệm chính trị lớn của người đứng đầu CP” là trách nhiệm gì ? Trách nhiệm chính trị là loại trách nhiệm mà như Wikipedia đã định nghĩa: “Chính trị theo nghĩa rộng hơn là hoạt động của con người nhằm làm ra, gìn giữ và điều chỉnh những luật lệ chung mà những luật lệ này tác động trực tiếp lên cuộc sống của những người góp phần làm ra, gìn giữ và điều chỉnh những luật lệ chung đó...”

Theo định nghĩa này thì 2 cơ quan liên đới phải chịu trách nhiệm chính trị trước các sai phạm của CP, dẫn tới thất thoát hàng trăm ngàn tỷ đồng đó là Bộ Chính trị do TBT đứng đầu và Ủy ban Thường vụ Quốc hội do Chủ tịch Quốc hội đứng đầu... Vậy 2 cơ quan này với trách nhiệm của người đứng đầu phải chịu trách nhiệm đến đâu trước các việc làm sai của CP ?

Xin được lần lượt phân tích để làm rõ việc này.

Về điều hành kinh tế vĩ mô, tức là chịu trách nhiệm quản lý hành chính là của CP, người đứng đầu là Thủ tướng Ng. Tấn Dũng trong thời gian qua đã có các “điểm son” sau đây:

Về điều hành quản lý kinh tế vĩ mô:

- Để xảy ra những vụ thất thoát lớn do đầu tư sai, đầu tư không hiệu quả vào 2 tập đoàn kinh tế nhà nước Vinashin, Vinalines...

- Để xảy ra “bong bóng” bất động sản phình quá to, dẫn tới 1 triệu tỷ đồng vốn bị chôn vào thị trường này... trong đó chắc chắn có vốn từ các ngân hàng thương mại, quốc doanh bị chôn vào thị trường này mà chưa có cách gì rút vốn hệ lụy gây “ung thư” kinh tế...

- Ngành ngân hàng bị rối loạn, lạm phát gia tăng do việc sử dụng dòng chảy của các đồng vốn cho vay không hiệu quả, hiệu quả thấp... Theo số liệu của Thống đốc Nguyễn Văn Bình tỷ lệ nợ xấu trên 8%; Có số liệu nói là 10-13% !

Người dân, các doanh nghiệp không có điều kiện kiểm chứng được tác hại của cái “khối u” của món nợ

xấu này như thế nào, nhưng người ta chỉ biết: doanh nghiệp nào có một đề án sản xuất kinh doanh trong thời gian qua, nếu phải đi vay ngân hàng thì không thể đi vay với lãi suất dưới 15%/năm được mà phải xuýt xoát 20%; Có lúc có doanh nghiệp phải vay chui chịu lãi suất lên tới 25-30%! Lãi suất như thế thì hoặc chỉ còn cách nai lưng ra, bán cốt lột xương ra để trả lãi ngân hàng, hoặc buôn gian bán lận...

Xin hỏi cái lỗi này thuộc về ai nếu không nói là do bàn tay điều hành kinh tế vĩ mô của CP do Thủ tướng đứng đầu; những công việc này thuần túy kinh doanh, hành chính không dính dáng chi đến hoạt động cách mạng cả...

- CP do Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã có dấu hiệu khoanh tay trước nạn tham nhũng của bộ máy công quyền...

Về các chính sách xã hội:

- Việc sát nhập Hà Tây vào Hà Nội, rồi hàng loạt những vụ tách nhập, những dự án lập lờ... thu hồi đất Hà Nội, Hà Tây gây nên những "con bão" thông tin, tin đồn làm hao của, mệt người! Trách nhiệm này thuộc về ai nếu không thuộc các cơ quan chức năng do CP trực tiếp quản lý: Bộ Xây dựng, UBND TP Hà Nội ?

Việc sát nhập Hà Tây vào Hà Nội trong nhiệm kỳ đầu của Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng chưa thấy hiệu quả kinh tế-xã hội ở đâu mà chỉ thấy những hậu quả, hệ lụy nhãn tiền: Hà Tây, một thương hiệu văn hóa bị thủ tiêu và mới đây Chùa Trầm Gian bị đốn hạ vì hành vi kém văn hóa của các cơ quan chức năng Hà Nội!

- Việc cho dỡ phá Hội trường Ba Đình, một di tích lịch sử văn hóa mà đến nhiệm kỳ 2 này may ra mới xong được cái hội trường này ?

Có nhiều điều cần được đưa ra mổ xẻ, phân tích để chỉ ra những mặt được và chưa được của CP Nguyễn Tấn Dũng; để vạch vôi ra xem Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng phải chịu trách nhiệm chính trị hay trách nhiệm hành chính ? Xin chỉ dừng lại ở 2 dự án đã trở thành 2 vụ án lớn dính tới CP và cá nhân Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng: Đó là vụ Vinashin và Vinalines...

Theo một vài nguồn tin rò rỉ từ Hội nghị TW 6 vừa qua, khi kiểm điểm về những sai lầm dẫn tới thất thoát lớn ở 2 tập đoàn này, BCT cũng đã phải nhận trách nhiệm một phần vì đề án thành lập tập đoàn kinh tế nhà nước đã được đưa ra bàn và được Bộ Chính trị nhất trí! (BCT đã nhận chịu kỷ luật tập thể chắc là do vụ này)...

Người viết bài này xin chỉ dừng lại

2 vụ án Vinashin và Vinalines để cùng minh định xem trách nhiệm chính trị thuộc về ai và trách nhiệm hành chính, hình sự thuộc về ai. Có đúng là Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng phải chịu trách nhiệm chính trị mà không phải chịu trách nhiệm hành chính như ông tuyên bố hôm kia tại phiên khai mạc Quốc hội ?

Cần cứ Hiến pháp 1992, Luật Tổ chức CP 2001: Thủ tướng và CP chỉ phải chịu trách nhiệm hành chính, không phải chịu "trách nhiệm chính trị" trước Quốc hội và nhân dân... Xin nêu 2 trường hợp Vinashin và Vinalines ra để cùng bàn giải về chức phận, chức trách của Thủ tướng và CP đến đâu, mức độ nào.

Điều 109 Hiến pháp 1992 đã ghi rõ về chức năng, nhiệm vụ của CP: "CP là cơ quan chấp hành của Quốc hội, cơ quan hành chính Nhà nước cao nhất của nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam.

CP thống nhất quản lý việc thực hiện các nhiệm vụ chính trị, kinh tế, văn hoá, xã hội, quốc phòng, an ninh và đối ngoại của Nhà nước; bảo đảm hiệu lực của bộ máy Nhà nước từ trung ương đến cơ sở; bảo đảm việc tôn trọng và chấp hành Hiến pháp và pháp luật; phát huy quyền làm chủ của nhân dân trong sự nghiệp xây dựng và bảo vệ Tổ quốc, bảo đảm ổn định và nâng cao đời sống vật chất và văn hoá của nhân dân.

CP chịu trách nhiệm trước Quốc hội và báo cáo công tác với QH, Ủy ban thường vụ QH, Chủ tịch nước.

Điều 112

CP có những nhiệm vụ và quyền hạn sau đây:

1- *Lãnh đạo công tác của các Bộ, các cơ quan ngang Bộ và các cơ quan thuộc CP, Ủy ban nhân dân các cấp, xây dựng và kiện toàn hệ thống thống nhất bộ máy hành chính Nhà nước từ trung ương đến cơ sở; hướng dẫn, kiểm tra Hội đồng nhân dân thực hiện các văn bản của cơ quan Nhà nước cấp trên; tạo điều kiện để Hội đồng nhân dân thực hiện nhiệm vụ và quyền hạn theo luật định; đào tạo, bồi dưỡng, sắp xếp và sử dụng đội ngũ viên chức Nhà nước;*

Điều 114

Thủ tướng CP có những nhiệm vụ và quyền hạn sau đây:

1- *Lãnh đạo công tác của CP, các thành viên CP, Ủy ban nhân dân các cấp; chủ tọa các phiên họp của CP;*

2- *Đề nghị Quốc hội thành lập hoặc bãi bỏ các Bộ và các cơ quan ngang Bộ; trình Quốc hội và trong thời gian Quốc hội không họp, trình Ủy ban thường vụ Quốc hội phê*

chuẩn đề nghị về việc bổ nhiệm, miễn nhiệm, cách chức Phó Thủ tướng, Bộ trưởng, các thành viên khác của CP".

Luật Tổ chức CP số: 32/2001/QH10 thể chế thêm tại Điều 1:

"CP là cơ quan chấp hành của Quốc hội, cơ quan hành chính nhà nước cao nhất của nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam.

CP thống nhất quản lý việc thực hiện các nhiệm vụ chính trị, kinh tế - xã hội, quốc phòng, an ninh và đối ngoại của Nhà nước; bảo đảm hiệu lực của bộ máy nhà nước từ trung ương đến cơ sở; bảo đảm việc tôn trọng và chấp hành Hiến pháp và pháp luật; phát huy quyền làm chủ của nhân dân trong sự nghiệp xây dựng và bảo vệ Tổ quốc, bảo đảm ổn định và nâng cao đời sống vật chất và tinh thần của nhân dân."

Rõ ràng Hiến pháp và Luật Tổ chức CP đã "minh danh, định phận" chức năng và chức trách của CP và của Thủ tướng CP: cơ quan hành chính cao nhất. Chiếu theo luật pháp đã xác định rõ ràng như vậy nên khi Thủ tướng và CP không hoàn thành nhiệm vụ, để xảy ra những sai phạm làm thất thoát tiền của nhà nước thuộc phạm vi chức trách của mình như các vụ Vinashin và Vinalines thì sai phạm đó là sai phạm hành chính chứ không thể "đánh lộn con đờn", "đánh bùn sang ao" thành trách nhiệm chính trị...

Thế tại sao Thủ tướng lại biền lận, lại không thừa nhận lỗi hành chính của mình và của CP mà lại quay sang xỉ nhận trách nhiệm chính trị ? Theo nguyên tắc được quy định trong Pháp lệnh xử phạt vi phạm hành chính: phạm lỗi lĩnh vực nào, mức độ nào thì phải khắc phục và chịu hình phạt trong lĩnh vực đó; ai vi phạm, để những sai phạm trong lĩnh vực hành chính mà mình chịu trách nhiệm thì phải xử hành chính; nếu sai phạm hình sự thì phải xử lý hình sự... Pháp lệnh xử phạt vi phạm hành chính... quy định: nếu cá nhân nào làm mất, hỏng thì phải đền, bồi thường thiệt hại; nếu không bồi thường thiệt hại được thì sẽ bị xử lý kỷ luật hành chính hoặc hình sự...

Đối với quan chức, công chức trong bộ máy hành chính nhà nước không có quy định nào điều chỉnh, xử lý "trách nhiệm chính trị"; Nhà nước chỉ ban hành Pháp lệnh xử phạt vi phạm hành chính... chứ không hề ban hành Pháp lệnh xử phạt vi phạm trách nhiệm chính trị... Trách nhiệm chính trị là loại trách nhiệm chỉ có thể xử lý trong nội bộ Đảng; mà Đảng thì như Hội nghị TW vừa qua, việc xử lý trách nhiệm chính trị đối với 1 đồng

chí UVBCT phạm khuyết điểm được xử lý rất à uôm, ù xọc vì nó được điều chỉnh theo nguyên tắc tập trung dân chủ, thực chất là bẻ cánh, bầy đàn; cánh nào mạnh hơn, đông hơn, chân lý thuộc về cánh này... Đa số các UV Ban chấp hành TW đã bỏ phiếu tán thành không kỷ luật trách nhiệm chính trị đối với đồng chí X. nên đồng chí X. thoát...

Như vậy, qua việc nhận lỗi "trách nhiệm chính trị cao nhất" mà Thủ tướng báo cáo trước Quốc hội trong báo cáo 22-10-2012 vừa qua, về bản chất đó là thứ trách nhiệm mà Hiến pháp 1992 và Luật Tổ chức CP 2001 không hề giao, quy định cho Thủ tướng và CP, do vậy sự nhận lỗi này là vô giá trị, vô lối, đồng nghĩa với việc không nhận gì!

Điều này chứng tỏ: Thủ tướng chỉ nhận lỗi trước Đảng của ông chứ ông không chịu thừa nhận những sai phạm do cá nhân ông và CP gieo tai họa cho dân, cho nước trước các việc làm của CP của ông đã làm mất hàng trăm ngàn tỷ đồng của nhà nước, mồ hôi nước mắt của nhân dân! Tại diễn đàn Quốc hội, Thủ tướng ngang nhiên phủ tay, chối bỏ trách nhiệm hành chính và không chịu nhận lỗi như Hiến pháp và luật pháp đã quy định, điều chỉnh về chức năng, nhiệm vụ của Thủ tướng... Thất thoát những khoản tiền lớn như vậy mà về phía CP không chịu một trách nhiệm hành chính nào mà chỉ nhận trách nhiệm chính trị; mà trách nhiệm chính trị trong các trường hợp này là loại trách nhiệm hươu vượn. Điều khôi hài là: đã có ông nghị gặt gù tít khen là an tâm với sự nhận lỗi của Thủ tướng ! Một ông Thủ tướng nói năng ngang cuội trước diễn đàn Quốc hội như vậy mà cho đến nay không ai có ý kiến gì mặc dù Quốc hội có cả một ủy ban giám sát pháp luật!

Sự thật: Một trong những nguyên nhân dẫn tới những vi phạm pháp luật Thủ tướng và CP trong vụ Vina-shin và Vinalines vừa qua một phần do lựa chọn mô hình quản lý, quản trị sai. Về mô hình tập đoàn kinh tế nhà nước thành lập theo Nghị định 101/2009/NĐ-CP, người viết bài này đã có lần chứng minh mô hình này vi phạm HP 1992 và vi phạm 2 luật: Luật Tổ chức CP và Luật ban hành các văn bản quy phạm pháp luật...

Những cái sai do lựa chọn mô hình quản lý này có 2 cơ quan phải liên đới chịu trách nhiệm chính trị đó là Bộ Chính trị và Chủ tịch Quốc hội và Ủy ban thường vụ Quốc hội...

Chắc BCT luôn tự cho mình là những người CS mẫu mực siêu đẳng nên mới định hướng tùm lum: thị

trường định hướng xã hội chủ nghĩa là cái "con tằm" gì ? Chính cái thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa của mấy bố mà cái đám Phạm Thanh Bình, Dương Chí Dũng mới có cơ cướp trắng hàng trăm ngàn tỷ ngon ơ! Có cái thị trường nào trên thế giới mà quan chức nhà nước cướp không ngon lành trong vài năm tiền công quỹ vậy mà không tìm ra thủ phạm và không biết khoản tiền đó chui vào đâu để đổi về. Thế các vị không thấy cái lỗi định hướng của mình sao...?

Được biết trong Hội nghị TW 6 vừa qua, ông Nguyễn Tấn Dũng đã cãi lại: mô hình tập đoàn kinh tế nhà nước là mô hình được trình Bộ Chính trị phê duyệt, vậy nó có mệnh hệ gì thì BCT cũng phải gờ lưng ra mà chịu trách nhiệm chứ không chỉ đổ lên đầu Thủ tướng! Đây là một trong những lý do để Thủ tướng đẩy sang cho Bộ Chính trị nhận lỗi thay thế và giảm nhẹ tội cho Thủ tướng...

Có thể diễn nôm na chuyện này như sau: Bộ Chính trị, Quốc hội giao cho Thủ tướng một cục tiền mang ra "chợ trời" mua hàng để kinh doanh. Do giao nhiều tiền quá, lóng ngóng lại chưa có cách quản nên bị lừa bị cướp trắng... vì thế nên Thủ tướng cãi lại là tại BCT giao quá sức, quá khả năng của Thủ tướng!

Phải rành rẽ chỗ này: mô hình tập đoàn kinh tế nhà nước là do CP đề xuất và Thủ tướng cùng CP là tác giả công trình, dự án này. Điều này giống như chuyện các tác giả của một vở kịch, một bộ phim đề xuất với các cơ sở sản xuất... Tác giả trình lên, cơ quan phê duyệt, cấp kinh phí là Hội đồng nghệ thuật và Giám đốc hãng phim, nhà hát kịch, Bộ Văn hóa có trách nhiệm nghiên cứu phê chuẩn, bố trí kinh phí... Cấp kinh phí rồi nhưng vở kịch, bộ phim kia không như ý, không thành; tiền được cấp rồi nhưng đoàn làm phim để mất tiền vào những việc ngoài, không đưa vào bộ phim, vở kịch. Thế nhưng đạo diễn lại không nhận trách nhiệm hành chính mà lại nhận trách nhiệm chính trị và bắt các cấp đã phê duyệt cùng liên đới chịu trách nhiệm về số tiền không vào phim, kịch kia là vô lối ! Đại loại trong cái Hội nghị TW 6 vừa qua khi xử lý về trách nhiệm của Thủ tướng và BCT trong vụ Vina-shin, Vinalines đã được "đánh bùn sang ao" theo kiểu đó...

Ở đây, Bộ Chính trị chịu trách nhiệm về việc định hướng sai mô hình; coi doanh nghiệp nhà nước nắm vai trò chủ đạo nên mới dẫn tới nông nổi dồn tiền vốn cho nó; quá tin tưởng CP và phó thác cho CP!

Thực ra thì việc quản lý hành

chính là trách nhiệm của CP chứ đâu phải của Bộ Chính trị và của cả Ủy ban thường vụ Quốc hội... Có điều khi CP ban hành Nghị định 101/2009/NĐ-CP để đề xuất mô hình Tập đoàn kinh tế nhà nước, Bộ Chính trị, Ủy ban thường vụ Quốc hội đã không làm hết trách nhiệm, không can; cũng có thể do sự hạn chế trình độ, gà mờ, ú ớ việt gian nên đã không làm trọn trách nhiệm chính trị như khái niệm chính trị được Wikipedia xác định: "làm ra, gìn giữ và điều chỉnh những luật lệ chung mà những luật lệ này tác động trực tiếp lên cuộc sống của những người góp phần làm ra, gìn giữ và điều chỉnh những luật lệ chung đó..." dẫn đến mất hàng trăm ngàn tỷ đồng rồi mới thấy mình ngu dại, ngớ ngẩn...

Xin nêu một ví dụ: Người viết bài này nhận được thông tin: trong vụ kiểm tra trách nhiệm của Thủ tướng vừa qua, có ý kiến chất vấn trường hợp con gái Thủ tướng Nguyễn Thanh Phượng môi giới vụ mua ụ nổi của Vinalines! Thủ tướng đã thanh minh, phản bác: con làm con chịu không được đổ cho bố vì nó lớn rồi!

Sự thanh minh, phản bác như vậy là không đúng! Về mặt đảng, về các quy ước về gia đình văn hóa, Thủ tướng phải "chịu trách nhiệm chính trị" đối với con cái của mình: con cái của mình mà Thủ tướng không giáo dục được thì giáo dục được ai ? Còn nếu điều tra ra (trong trường hợp có công tố viên độc lập như các nước; ở ta cơ quan điều tra thuộc quân của CP nên việc này khó lòng làm rõ được việc này), nếu quả thật có dính líu tới Thủ tướng thì ông không chỉ phải chịu trách nhiệm hành chính mà là hình sự như đã xảy ra tại nhiều nước...

Cho dù Bộ Chính trị, UBTVQH có gánh chịu một phần trách nhiệm chính trị đối với các sai phạm của CP và của Thủ tướng, song điều này không vì thế mà giảm nhẹ trách nhiệm hành chính của Thủ tướng và CP. Bởi vì, BCT và UBTVQH không được luật pháp giao điều hành hoạt động hành chính công việc mà CP và Thủ tướng đang đảm trách.

Tóm lại, là một cử tri, tôi yêu cầu Chủ tịch nước, Chủ tịch Quốc hội:

1- Phải yêu cầu Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng xin lỗi lại Quốc hội, cử tri về trách nhiệm hành chính đối với các yếu kém trong điều hành quản lý kinh tế-xã hội của CP...

2- Chủ tịch nước, Chủ tịch Quốc hội cần phải xem xét hình thức kỷ luật hành chính đối với Thủ tướng theo quy định của Pháp lệnh xử phạt hành

chính: đã sai thì phải xử lý chứ không theo “nguyên tắc bầy đàn”, ù xoe như bên Đảng...

“Chính trị” gốc Hán-Việt nghĩa là làm cho ngay thẳng, trung chính, làm cho chính danh; trong thời buổi kinh tế thị trường “định hướng xã hội chủ nghĩa” do Đảng chủ trương đã làm cho khái niệm này bị lạm dụng, nhem nhuốc thậm chí có lúc trở nên tàn tạ như những mục điểm già nhưng lại già mồm, cao đạo khi nói về luân thường, đạo đức, phải trái...

tình trạng quả thật bi đát. Không riêng cho đảng của ông mà cho cả nước, với 90 triệu người Việt đang chịu đựng cảnh vật giá gia tăng, các ngân hàng tràn ngập nợ xấu không đòi được, đồng tiền mất giá, vốn đầu tư ngoại quốc xuống thấp, các công ty xí nghiệp đóng cửa hàng loạt, bao nhiêu người thất nghiệp, sinh viên ra trường không kiếm ra việc, vân vân. Nhưng màn bi kịch của Kép Trọng bị xóa mờ ngay, bà

Nguyễn Văn Vĩnh có sống lại, đọc bản tin của hội nghị trung ương đảng chắc cũng phải phì cười.

Màn hài kịch lên đến cao điểm khi ông chủ tịch nhà nước Trương Tấn Sang gọi tên một đồng chí của ông là “Đồng chí X,” đọc theo giọng miền Nam là Đồng Chí Ếch: “Không phải là cá nhân đồng chí X không có lỗi!” Nhắc đến một đồng chí của mình mà không dám gọi tên thật, dùng chữ X, như một ẩn số trong bài toán đố, đúng là làm trò hề. Toán học là một môn khó hiểu. Thà rằng nói đại ra như cái ông trung tá công an vãng tục “Tự do cái CC,” mà gọi tên nhau là “Đồng chí cái Xê Xê” bà con nghe còn thấy dễ hiểu hơn! Hài hước nhất là khi nghe Tư Sang nói thì ai cũng biết cái ẩn số X đó tên gọi là Ba Dũng, là ông Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, đang nắm vai trò chịu trách nhiệm với 90 triệu dân! Phát ngôn như vậy thì coi người nghe ra cái gì không?

Thủ tướng tượng một bà vợ giận ông chồng đang ngồi lai rai ba sợi bên hàng xóm suốt ngày, bảo con: “Mày qua bên kêu Đồng chí Ếch, bảo giá về nhà ăn cơm ngay. Mười phút nữa không về thì tao đổ com cho chó nó ăn!” Phong cách các đồng chí CS đang gọi tên nhau là thế đấy! Nghe rồi, không tức cười sao được? Khi làm cái trò khi đó trước công chúng, không những Tư Sang khinh thường Ba Dũng, khinh thường mấy ông nhà báo đang lắng nghe, mà còn coi khinh tất cả 90 triệu con dân nước Việt nữa, những con người giả thiết là có đầu óc, có suy nghĩ, và có cả quyền làm chủ đất nước nữa cơ đấy.

Cái tên Đồng Chí X sẽ trở thành chính thức. Bây giờ báo chí VN có thể loan những bản tin, như “Đồng Chí Ếch hôm nay đã tiếp xúc với cử tri đơn vị Hải Phòng, trừ ông Đoàn Văn Vươn phải vắng mặt vì bận công tác riêng.” Hay là “Đồng Chí Ếch hôm qua đã tiếp đại sứ đặc mệnh toàn quyền Vương quốc Đan Mạch về việc họ ngưng tất cả mọi số tiền viện trợ; sau cuộc tiếp kiến Đồng Chí Ếch cũng nói toàn tiếng Đan Mạch.” Hoặc viết: “Đồng Chí Ếch đã ký nghị định 88 với một số

ĐỒNG CHÍ ẾCH

.....*Ngô Nhân Dụng 26-10-2012*.....

Theo Blog Phạm Viết Đào

Nhà báo Nguyễn Văn Vĩnh đã khai mở một phong trào “tự phê bình, tự kiểm điểm” trước đây 100 năm khi viết mục “Tự Xét Mình,” với một bài tựa đề “Gì Cũng Cười” (trên Đông Dương Tạp Chí năm 1913). Ông viết: “An Nam ta gì cũng cười. Người ta khen cũng cười, người ta chê cũng cười. Hay cũng hi, mà dở cũng hi; phải cũng hi, quấy cũng hi. Nhấn rằng hi một tiếng, mọi việc hết nghiêm trang.”

Nói trộm vong linh tiền bối, sau Hội nghị Ban chấp hành TƯ đảng CSVN Nam kỳ thứ sáu, ai không bật cười thì không phải là người Việt Nam. Bởi vì nó kết thúc bằng một màn kịch diễu (hài kịch) nghe không thể nín cười được. Các ông CS có cái tài là biến một bi kịch, một chuyện “rất nghiêm trang,” thành một vở hài kịch. Những tay hề cao thủ như Tư Vững, Phi Thoàn hồi xưa đem so sánh không đủ tài pha trò hay bằng “14 kép và 175 ủy viên múa rối,” như một nhà báo mạng trong nước mô tả.

Ông Nguyễn Phú Trọng, trong bài diễn văn kết thúc hội nghị trung ương, đã diễn xuất theo kịch bản cũ, vốn là một vở bi kịch. Ông tổng bí thư lên tivi lâm ly, “nghe ngào” tuyên bố “nhận lỗi trước toàn đảng, toàn dân”. Ông còn báo động rằng nạn tham nhũng, bè phái, các nhóm lợi ích riêng tư đang “đe dọa sự sống còn của đảng và chế độ”. Mà

con coi rồi quên ngay; vì màn hài kịch bắt đầu trên sân khấu với bản thông tin chính thức của đảng, được tiếp nối chương trình với màn trình diễn của Kép Tư Sang!

Bản thông tin là màn hài hước cao độ. Gần 200 đạo kép thượng thặng tập hợp để đấu đá, cãi cọ với nhau suốt hai tuần lễ, rồi long trọng thông báo: Chúng tôi “quyết định không kỷ luật một đồng chí trong Bộ Chính trị;” nói giấu tên mà chả thềm nói đồng chí đó là ai, cũng không nói bàn cái gì, tại sao lại đặt vấn đề kỷ luật.

Đây là một màn kịch chưa bao giờ thấy trên sân khấu! Nếu có một người, hay một nhóm nào đã quyết định không làm một việc gì đó thì người ta phải làm gì? Thì cứ lặng thinh cũng đủ, đem mấy chuyện khác ra nói cũng đủ mua vui khán giả. Tại sao lại phải công bố rầm rĩ lên là “Chúng tôi đã quyết định không làm một việc như thế, như thế ấy!” Giống như một ông chồng đi khuya về nhà tự nhiên đánh thức bà vợ dậy chỉ để thành khẩn khai báo: Tui không có làm gì cả đâu nhé! Hoặc giống như bài tường thuật một trận đá banh viết rằng: Các cầu thủ đã phân đấu hăng hái suốt trận đấu nhưng không ai chạy, không ai sút, không bàn chân nào đụng vào một cái có thể gọi nó là ‘đồng chí trái banh’. Sau hai hiệp tận tình giao đấu quyết liệt, kết quả là không đội nào thắng, không ai bại mà cũng không thủ huê!” Cụ

quy định thông thoáng hơn đối với các cơ quan báo chí nước ngoài, có hiệu lực từ ngày 20-12, thay thế nội dung ND 67 ban hành năm 1996.”

Gần đây nhất, bản tin nhà nước có thể viết là Đồng Chí Ếch đã tuyên bố trước Cu Hát (Quốc hội, cái tên gọi do nhạc sĩ Tô Hải đặt), nói rằng “Tôi nghiêm túc nhận trách nhiệm chính trị lớn của người đứng đầu chính phủ và xin thành thật nhận lỗi trước Cu Hát, trước toàn đảng, toàn dân về tất cả những yếu kém, khuyết điểm của chính phủ trong lãnh đạo, quản lý, điều hành... gây tổn thất và hậu quả nghiêm trọng về nhiều mặt, ảnh hưởng lớn đến uy tín và vai trò của kinh tế nhà nước.” Đồng Chí Ếch còn hứa hẹn trước các đại biểu Cu Hát rằng bản thân ông và toàn bộ nội các của ông sẽ ‘nghiêm khắc với mình’, ‘đoàn kết nhất trí’, ‘nỗ lực cao nhất’, ‘hết lòng hết sức’, và ‘hành động quyết liệt,’ vân vân. Thế là xong! Để cho vở hài kịch đầy đủ tính chất một trò hề, bản tin cần viết thêm là “Toàn thể đại biểu nghị gặt Cu Hát nghe xong đã nồng nhiệt vỗ tay hoan nghênh ‘tất cả những yếu kém, khuyết điểm đã gây tổn thất và hậu quả nghiêm trọng về nhiều mặt’ mà Đồng Chí Ếch mới nhắc tới; sau đó ai nấy ra về thơ thối hân hoan, tiếp tục mọi việc theo đúng vết chân các thành tích huy hoàng ‘hành động quyết liệt,’ ‘đoàn kết nhất trí’, ‘nỗ lực cao nhất’, y như kịch bản cũ.”

Trước các ông bà Cu Hát, Đồng Chí Ếch cũng thú nhận “công tác quản lý thông tin, nhất là thông tin mạng, blog cá nhân chưa tốt, còn bị các thế lực thù địch lợi dụng, bịa đặt, xuyên tạc, gây tác hại xấu”. Nói như vậy tức là Đồng Chí Ếch đổ hết tội lỗi trên “các thế lực thù địch” như Tạ Phong Tần, Điếu Cày, Nguyễn Hữu Vinh, Tô Hải, vân vân; chính họ là nguyên do gây những tác hại xấu như như là Vinashin, Vinalines, lạm phát, ngân hàng khánh tận, vân vân. Nếu không có các thế lực thù địch kể trên thì Đồng Chí Ếch không hề phạm lỗi lầm nào cả!

Màn hài kịch không che giấu được một điều bi đát: Những người cần đầu đảng và nhà nước ai cũng

long trọng nhận lỗi, nhưng không ai hề hấn gì hết! Vẫn những tay hề cũ đóng vai lãnh đạo, chỉ huy kinh tế, chính trị, văn hóa, xã hội; vẫn theo đường lối xã hội chủ nghĩa lấy quốc doanh làm chủ đạo, vẫn bịt miệng dân, vẫn văng tục “tự do cái xê xê!” Sau cuộc Cải cách Ruộng đất giết chết oan hàng trăm ngàn người, Hồ Chí Minh phải đóng tuồng nước mắt cá sấu nhận lỗi, Tổng Bí thư Trường Chinh đã mất chức, Lê Văn Lương phụ trách tổ chức, phải ra khỏi Bộ Chính trị. Hồi đó, các lãnh tụ Cộng sản mặt mũi nghiêm vẫn túc, bây giờ chỉ có các ông Trương Tấn Sang, Nguyễn Phú Trọng còn mang được những cái mặt khó đăm đăm như thế. Cho nên trông lại càng thêm tức cười.

Các đảng viên Cộng sản có suy nghĩ chắc phải xấu hổ về màn hài

kịch Hội nghị Trung ương đảng. Một nhà trí thức trong nước, Giáo sư Trương Lai đã nhận xét lời nói Đồng Chí Ếch mà không nói rõ tên là “vẫn cứ nói mập mờ, ai muốn hiểu sao thì hiểu”. Nhưng đó chính là một truyền thống của đảng ta từ xưa đến nay: Nửa kín nửa hở, tí ti bí mật, tí ti công khai, nhưng tuyệt nhiên không có tí ti minh bạch nào cả! Ông Trương Lai còn nói thẳng: “Chuyện kỷ luật cả Bộ Chính trị thì tôi thấy là vô duyên.” Bởi vì “nếu có kỷ luật thì kỷ luật một cá nhân, ví dụ như cá nhân tổng bí thư, người đứng đầu Bộ Chính trị, hay là kỷ luật ông ủy viên... Tức là những cá nhân đó bị kỷ luật vì trách nhiệm của họ trước đảng, trước dân. Chứ làm sao có thể kỷ luật tập thể Bộ Chính trị được! Nếu có thì chỉ có thể giải tán cả tập thể đó thôi.”

**THƠ TẶNG NGƯỜI NHẠC SĨ ANH HÙNG ÁI QUỐC VIỆT KHANG
KHI ANH RA TOÀ ÁN CỦA BỌN PHẢN QUỐC VIỆT CỘNG
NGÀY 30/10/2012**

Lũ phản quốc xử người ái quốc
Mặt chúng càng nhơ nhuốc thêm thối
Đi đêm dăng nước, ký rồi
Còn mong khoá miệng bịt môi dân lành ?
Kìa lòng lộng trời xanh ngó xuống
Ôi Việt Nam tình huống đau thương
Cầm quyền một lũ bất lương
Buôn dân bán nước mọi đường bất nhân.
Chúng đàn áp bắt dân nô lệ
Cực tham ô tội tệ lộng quyền
Gây bao tội ác vì tiền
Nhai xương uống máu đảo điên cuộc đời !
Hoạ mất nước nhiều người trông thấy
Lòng con dân biết mấy kinh hoàng
Mượn thơ nhạc tỏ can tràng
Thương quê hương đã rõ ràng nguy vong.
Cất tiếng hát tan lòng nát dạ
Giọng chân thành gỗ đá còn đau
Cớ sao mặt ngựa đầu trâu
Hung hăng xiết họng bóp hầu nhốt giam ?
Ôi "Việt Nam Tôi Đâu ?" bất khuất
"Anh Là Ai ?" mà bắt xử tôi ?
Lòng dân căm phẫn lắm rồi
Người người xúc động bồi hồi thương anh.
Xiềng gông rồi sẽ tan tành
Tự Do Dân Chủ mộng thành tương lai
Việt Khang đáng mặt nhân tài
Vang danh khí phách người trai anh hùng !

Nguyễn Đạt, 29-10-2012

Đây là 1 phán quyết mà toàn dân trông đợi: “Chỉ có thể giải tán cả tập thể đó thôi.” Mãn hài kịch coi mãi cùng nhàm chán rồi. Toàn dân muốn xóa đi làm lại. Cai trị 90 triệu con người là chuyện đứng đắn. Ai nữ đem công việc lãnh đạo quốc gia

những con đi?

Ông Sang khẳng định: “Người ta có thể trừ úm một người, một nhóm người nhưng không thể trừ úm cả dân tộc này”.

Thưa ông Sang và các ông:

- Người ta chính là đảng của các

cân nhắc tình hình hiện nay, cân nhắc lợi hại thì quyết nghị là không thi hành kỷ luật. Như vậy không có nghĩa là Bộ Chính trị không có lỗi, không phải là cá nhân đồng chí ‘X’ không có lỗi” thì rõ ràng là các ông cân nhắc tình hình của đảng ông, chứ không phải của đất nước này. Chính xác là các ông cân nhắc lợi hại cho những cái ghế quyền lực của các ông chứ chẳng vì thương yêu gì đến 87 triệu con người không còn là đồng bào của các ông. Các ông vừa đóng vai phạm nhân, vừa đóng vai quan tòa, vừa đóng vai những thằng đạo đức giả nghẹn ngào. Tất cả hợp lại làm nên dáng vẻ của những thằng hề rề tiền.

ĐẤT NƯỚC NÀY không phải là một con đi

— Vũ Đông Hà 18-10-2012 —

diễn thành 1 trò hề như vậy! ●●●

Các ông cướp chính quyền, tuyên bố và tự biến thành hiến/luật - chỉ có các ông mới đủ tư cách, tài năng, trí tuệ độc quyền lãnh đạo muôn năm. Bao năm qua, các ông cùng nhau thay ghế, đổi ngòi và giày xéo đất nước để ngày hôm nay các ông tuyên bố chúng tôi có lỗi nhưng chúng tôi quyết định không xử phạt nhau. Thưa các ông, đất nước này không phải là một con đi để các ông hành xác nó ngày đêm, năm tháng để rồi khi “*sự thật không thể né tránh*” như lời ông Sang nói, thì các ông rướm lệ chân thành thừa nhận và sau đó hân hoan tiếp tục sự nghiệp hiếp dâm của các ông.

ông. Là tập đoàn 14 tên chóp bu trong đó có ông Sang, ông Trọng, có “*đồng chí X*” vừa chính thức cùng nhau thừa nhận những “*sự thật không thể né tránh*”; trong đó có 200 tên đồng phạm hiếp dâm được 14 tên hiếp dâm cho lên ngòi ghế quan tòa để xí xóa tội hiếp dâm lẫn nhau.

- Không ai khác, chính đảng của các ông đang trừ úm cả dân tộc này, chính đảng của các ông bịt mồm, bao vây, đe dọa, trấn áp, bắt giam, vu khống, xử án, bỏ tù những ai lên tiếng vạch trần những sai trái, tệ trạng mà ngày hôm nay, khi các ông đầu đá nhau, lập blog chửi nhau, không còn có thể đóng cửa che giấu, khi mà “*sự thật không thể né tránh*” thì các ông phải thú nhận.

Thưa các ông, cái hệ thống chính trị của các ông còn gì để ông Sang phát ngôn “*Chúng tôi có lỗi lớn, nhưng cô bác anh chị cũng phải nghĩ về trách nhiệm của mình, cùng hệ thống chính trị đấu tranh chống tham nhũng*”.

Các ông có tư cách gì để mở miệng: “*Cô bác anh chị cũng phải nghĩ về trách nhiệm của mình*”? Các ông có uy tín gì để mong đợi “*cô bác anh chị*” cùng với hệ thống chính trị của các ông đấu tranh chống tham nhũng - tệ trạng từ chính các ông, từ một bộ phận suy thoái đạo đức không nhỏ, một bầy sâu nhưng nhúc bao năm nay phá nát đất nước tàn tạ này.

- Và thưa ông Sang, đảng của ông có tư cách gì để lãnh đạo đất nước này khi chính ông thừa nhận nó đang trừ úm một người, trừ úm một nhóm người và ông lên tiếng cảnh báo nó không thể trừ úm cả một dân tộc. Thưa ông, các ông chưa bao giờ được ngồi vào vị trí lãnh đạo bằng tư cách. Các ông cướp quyền, nắm quyền lãnh đạo và chỉ ngồi lì ở vị trí lãnh đạo bằng sự trừ úm. Trừ úm cả dân tộc. Trừ úm đã hơn 75 năm qua.

Các ông hề nhau bầm dập đất nước này như những thằng hiếp dâm chà đạp thân xác thiếu nữ và bây giờ kêu gọi đứa con gái này phải có trách nhiệm cùng với cái hệ thống hiếp dâm của các ông đấu tranh chống hiếp dâm? Các ông nghĩ đất nước này, nhân dân này là

- Trong thời gian qua nhiều người tỏ vẻ ủng hộ các ông này khi các ông vì định quyền lực tấn công các ông khác. Đừng huyền mộng rằng người ta cho các ông là chính nghĩa, là dân tộc. Người ta chỉ nghĩ và mong đứa con gái nhà lành chắc sẽ đỡ khổ, đỡ đau, đỡ khổn cùng hơn khi bớt đi một đứa đại dâm tặc trong đám 14 đứa dâm tặc.

Khi ông Sang tuyên bố “*chỉ có*

Ông Sang nói: “*Nếu chúng ta sợ hãi, cứ để những kẻ xấu len lỏi trong Đảng, trong Nhà nước làm những điều sai trái, làm phương hại đến lợi ích quốc gia, phương hại đến toàn dân chế độ thì thử hỏi toàn dân tộc này, toàn Đảng này, toàn quân này chấp nhận được không? Chắc chắn không chấp nhận được*”.

Chẳng có kẻ xấu nào len lỏi vào trong đảng của các ông. Chính các ông là những kẻ xấu.

Thằng nào len lỏi được vào đảng của các ông để leo lên chức UV TƯ, UVBCT, thủ tướng mà các ông đề nghị kỷ luật nhưng không dám công bố tên họ rõ ràng trước toàn dân?

Thằng nào len lỏi được vào đảng của các ông để nó đứng đầu nước đi bắt tay với những tên xâm lược, cướp biển, cướp đảo, treo bảng Tam Sa trên đất của tổ tiên mình và nói: “*Quan hệ hữu nghị truyền thống Việt-Trung do C. tịch Hồ Chí Minh và Chủ tịch Mao Trạch Đông cùng các thế hệ lãnh đạo và nhân dân hai nước dày công vun đắp đã trở thành tài sản chung của nhân dân hai nước; mong muốn hai bên, trong đó có quân đội hai nước, tiếp tục tăng cường hợp tác, giữ gìn và phát huy truyền thống hữu nghị tốt đẹp*”?

Thằng nào len lỏi được vào đảng của các ông để nó đứng đầu đảng tuyên bố “*Tình hình biển Đông không có gì mới*” khi mà quân xâm lược bắn, bắt, bỏ tù ngư dân, cắt cáp tàu dầu và ngày đêm xây dựng hạ tầng cơ sở trên lãnh hải, lãnh thổ

Theo Dân Làm Báo

**Đấu tranh hoà bình,
bất bạo động.
Phơi bày sự thật về Hồ
Chí Minh.
Giải thể chế độ Cộng**

Việt Nam theo kiểu năm dài tháng rộng để đất hóa bùn - đất biển của ta - thành vùng tranh cãi - thành vùng chủ quyền của nó?

Đúng là toàn dân chẳng ai có thể chấp nhận được những “kẻ xấu len lỏi” để làm những điều sai trái, phương hại đến lợi ích quốc gia. Chỉ có các ông - những tên tội phạm vừa thú tội và tự tha tội cho nhau đang công khai lòi chằng cặn lên phá tan đất nước này.

Thưa các ông, dưới sự cai trị vừa nghiệt ngã, vừa lưu manh, vừa xảo trá của các ông, với năm chồng tháng chất bởi những bóng ma Cải cách Ruộng đất, Nhân văn Giai phẩm cho đến những tấm gương tiền định của Cù Huy Hà Vũ, Đoàn Văn Vươn, Trần Huỳnh Duy Thức, Hoàng Khương, Điều Cày... đã làm cho những “cô bác anh chị” của các ông phải hèn để sống. Nhưng chúng tôi hèn mà không ngu. Nhưng chúng tôi không thể sống mãi với hèn để các ông hết lần này đến lần khác xem chúng tôi như những con đĩ, muốn hiếp thì hiếp, hiếp xong cần nhắc tình hình rồi nhận lỗi, nhận lỗi xong tự tha cho nhau và hiếp tiếp, hiếp tiếp xong còn lên giọng chúng ta sợ hãi, cứ để những thằng hiếp dâm len lỏi vào đảng hiếp dâm.

Thưa các ông, đủ rồi. Các ông có thể bắt, bắn, giết và tàn độc như tên bạo chúa Hitler, người ta sợ nhưng không tởm không khinh. Còn các ông, sự tàn độc cộng với dối trá, đạo đức giả thì còn làm người ta tởm. Các ông muốn hiếp thì hiếp vì lúc này thân xác của chúng tôi còn nằm trong vòng tay thô bạo của các ông. Nhưng đừng hiếp xong rồi lại quay qua vuốt ve, âu yếm và đòi chúng tôi cùng có trách nhiệm với các ông về trận hiếp dâm tập thể nhiều con này. Chúng tôi có thể cắn răng vì đau đớn nhưng đừng bắt chúng tôi phải quay mặt đi để ghìm con mửa.

Con “đĩ” này ngày hôm nay của các ông rồi cũng sẽ giống như con “đĩ” Libya, Tunisia, Ai Cập. Một ngày sẽ vùng dậy lòi cổ các ông - những thằng hiếp dâm tập thể, hiếp dâm có tổ chức, hiếp dâm có cơ chế - lên từ những ống cống.

tất cả các cơ sở đào tạo đều thiếu kinh phí.

Bệnh suy dinh dưỡng chính là cái gốc của vấn đề giáo dục. Cơ sở vật chất của các trường thiếu và lạc hậu. Lương giáo chức quá thấp, không đủ sống nên quá nửa số giáo viên không an tâm với nghề. Nhà nước đầu tư 20% tổng ngân sách cho giáo dục, nhưng số tiền này đi vào cơ

BỔN TRỌNG BỆNH của nền giáo dục Việt Nam

.....Gs Trần Ngọc Thêm 21-10-2012.....

sản độc tài.

Hội nghị BCH Trung ương lần thứ sáu đã xem xét, thảo luận về đề án đổi mới căn bản, toàn diện GD&ĐT và đề án phát triển KH&CN. Báo Lao Động có cuộc trao đổi với GS-TSKH Trần Ngọc Thêm, Chủ tịch Hội đồng KH-ĐT Đại học Quốc gia TP HCM, Ủy viên Hội đồng Lý luận T.Ư về hai nội dung trên.

GS vào thẳng vấn đề:

- Trước hết, về thực trạng giáo dục, tôi xin được nói thẳng thắn là hỏng ở các cấp học, trên khắp các bình diện, hỏng một cách căn bản và toàn diện. Chính vì thế nên Đảng, Nhà nước và tất cả người dân đều dễ dàng thống nhất với nhau về việc đổi mới giáo dục và đào tạo một cách căn bản và toàn diện như một nhu cầu cấp bách. Giáo dục VN theo tôi đang mắc 4 trọng bệnh: **Bệnh thành tích, bệnh cao bằng, bệnh suy dinh dưỡng và bệnh gian dối.**

Bệnh thành tích rất nặng ở khối phổ thông. Giáo viên muốn lớp mình giỏi nên cho toàn điểm 9-10. Trường muốn thành tích cao, ngành cũng vậy. Cả nước chạy theo thành tích, lúc nào cũng muốn có nhiều trường đại học, có nhiều người tốt nghiệp. Điều này cho thấy người VN hiểu danh hơn hiểu học, tình trạng học giả, dạy giả, bằng thật rất nhiều, còn học thật mà không nhất thiết cần bằng thì rất ít.

Bệnh cao bằng dẫn đến tình trạng mở trường theo phong trào, tình nào cũng có trường ĐH nhưng không có đủ giảng viên. Hiện đại hóa theo phong trào, trường nào cũng chuyên sang học chế tín chỉ, trong khi rất ít trường đáp ứng được những điều kiện tối thiểu để làm tín chỉ. Cao bằng đánh giá chất lượng, cái gì cũng làm nhưng không phân hóa rõ ràng chất lượng, kết quả. Quản lý khung học phí cũng cao bằng, dẫn đến tình trạng

sở hạ tầng gần hết, thành ra vẫn như muối bỏ biển.

Bệnh gian dối là hệ quả của tất cả ba bệnh trên. Bệnh thành tích là nguồn gốc đầu tiên dẫn đến gian dối. Các con số tốt nghiệp cao hằng năm là gian dối. Bệnh cao bằng dẫn đến gian dối. Có phong trào nhưng hữu danh vô thực, cái gì cũng có nhưng không có gì chất lượng cao. Bệnh suy dinh dưỡng càng sinh ra gian dối. Trường nào cũng tìm đủ mọi lý do cao cả để tăng các hệ đào tạo, tăng số lượng SV; báo cáo tỉ lệ số SV trên một giảng viên gian dối - tất cả thực chất cốt để thu học phí lấy tiền nuôi cán bộ, nuôi trường.

Từ 4 bệnh này sinh ra đủ mọi hậu quả tệ hại: Chất lượng giáo dục xuống cấp, đạo đức học đường xuống cấp, nguồn nhân lực do hệ thống giáo dục cung cấp cho xã hội thiếu tính sáng tạo, khả năng nghiên cứu hạn chế nên KHCN trì trệ; năng lực thực hành thấp.

Đã có nhiều chuyên gia chỉ ra bệnh của giáo dục VN. Đối với 4 trọng bệnh mà Giáo sư vừa chẩn, xin hỏi có cứu chữa được không, nếu có thì cần bốc thuốc thế nào?

- Trước hết là cần xác định lại mục tiêu; phải căn cứ vào hệ giá trị định hướng của con người VN trong giai đoạn toàn cầu hóa, công nghiệp hóa mà xác định mục tiêu. Để tránh bệnh thành tích thì mục tiêu trước hết của giáo dục chưa phải là số lượng, mà phải là chất lượng. Sản phẩm hàng hóa kém chất lượng còn dùng tạm được, chứ sản phẩm giáo dục mà kém chất lượng thì thà đóng cửa trường còn hơn, vì càng cho ra nhiều bao nhiêu thì càng gây nguy hại cho xã hội bấy nhiêu.

Liều thuốc giải pháp phải vừa đủ bao quát để không sa đà vào những chuyện vụn vặt, đồng thời phải vừa đủ cụ thể để đảm bảo triển khai đúng hướng. Theo tôi, nên tập trung vào 5

nhóm giải pháp, gồm: (1) Tổ chức hệ thống giáo dục; (2) xây dựng nhân lực làm giáo dục; (3) tăng cường vật lực cho giáo dục; (4) thay đổi cơ chế giáo dục và (5) đảm bảo chất lượng của hoạt động giáo dục.

Để tránh cào bằng, tổ chức hệ thống giáo dục cần chú trọng không chỉ phân hệ, phân cấp mà còn phải phân tầng giáo dục, mỗi tầng mỗi hệ có mục tiêu khác nhau và do vậy, cách quản lý, cách đầu tư, mức độ tự chủ cho phép phải rất khác nhau. **Chẳng hạn, việc học trước hết phải có mục tiêu: học làm người rồi sau mới là học tri thức và học phương pháp làm việc.** Cho nên, các cấp học đầu tiên phải thật coi trọng việc dạy làm người. Thầy cô mà chạy theo thành tích thì học trò sẽ chỉ học được cách gian dối, đối phó; thầy cô mà chỉ đòi hỏi học thuộc lòng, bắt học trò viết văn theo đúng mẫu cho sẵn thì sẽ triệt tiêu luôn tính sáng tạo.

Từ mẫu giáo, tiểu học lên THCS, THPT, vai trò của chức năng học làm người sẽ giảm dần, vai trò của học tri thức phải tăng dần. Nhưng từ THPT lên ĐH, sau ĐH, vai trò học tri thức nên giảm dần, mà vai trò học phương pháp phải tăng dần. Và bao trùm lên, tuy mục tiêu của mỗi giai đoạn mỗi khác nhau, nhưng những yêu cầu về hệ thống giá trị thì phải xuyên suốt. Tiểu học cũng phải chú trọng dạy tư duy sáng tạo, và ĐH cũng không được quên dạy làm người.

Về nhân lực giáo dục, có thể nói toàn bộ sự xuống cấp trầm trọng của giáo dục hiện nay trước hết có nguyên nhân từ giáo dục phổ thông quá kém. Trình độ, năng lực, bản lĩnh các thầy cô dạy phổ thông hạn chế là do chất lượng đầu ra của ngành sư phạm kém. Đầu ra kém là vì số lượng và chất lượng đầu vào ngành sư phạm ngày càng ít và thấp. SV không chọn ngành sư phạm là do cơ hội kiếm việc làm thấp, thu nhập thấp, địa vị nhà giáo không được tôn trọng. Không chỉ ngành sư phạm mà chất lượng SV tốt nghiệp tất cả các ngành ĐH đều ngày càng kém đi. Lý do rất đơn giản: Nhìn tấm gương các thầy, các giáo sư được đối xử như thế, SV giỏi không mấy ai chịu ở lại trường. Cái gốc của nhân lực giáo dục nằm ở chất lượng giáo viên ĐH. Cho nên giải pháp chính là, muốn có thầy cô phổ thông giỏi phải có thầy cô ĐH chất lượng, muốn có thầy cô cả phổ thông lẫn ĐH chất lượng thì giáo viên phải có thu nhập đủ sống mà không cần phải dạy thêm, đồng thời phải quản lý tốt để đảm bảo lao động cả về số lượng lẫn chất lượng.

Đến đây ta đã đụng chạm đến vấn

đề mấu chốt của mấu chốt là vật lực giáo dục. Không có quốc gia nào mà nhà nước bao cấp được toàn bộ nền giáo dục. Việc xã hội hóa giáo dục nhằm đến nhiều mục tiêu, nhưng trong đó có mục tiêu huy động nguồn lực tài chính, đến lượt mình, việc đó liên quan đến chuyện kinh tế thị trường. Đừng né tránh mà nên công khai thừa nhận sự tồn tại của nhiều loại hình nhà trường, trong đó có loại trường hoạt động vì lợi nhuận. Chỉ có điều khác là thị trường kinh tế thì điều tiết bằng giá cả, còn thị trường giáo dục phải điều tiết bằng chất lượng. Bên cạnh đó, cần sử dụng thêm nhiều giải pháp khác để thu hẹp phạm vi bao cấp của ngân sách để nâng chất lượng đầu tư, ví dụ: Cổ phần hóa, phân tầng và cho mở trần học phí đối với một số loại trường (theo kiểu trường đại học quốc tế).

Về cơ chế giáo dục, tăng cường hơn nữa việc tự chủ là một giải pháp sẽ giúp giải quyết cả chất lượng lẫn tài chính. Nếu cứ cho “bú mớm” mãi mà không tăng cường tự chủ, phân cấp quản lý, cởi trói cho giáo dục thì giáo dục sẽ không thể cất cánh được. Tuy nhiên, nếu tự chủ tràn lan, cào bằng thì cũng rất nguy hiểm. Các trường ĐH chưa đủ tầm thì không nên cho tự chủ đại trà, nhưng trường lớn thì không thể trói buộc bởi nhiều cơ chế. Tăng cường dân chủ trong giáo dục cũng là một giải pháp khác về cơ chế. Cuối cùng, hoạt động giáo dục phải đảm bảo chất lượng. Tư tưởng của nhiều thầy cô rằng điếm chẳng là gì cả, nên cấp phổ thông thì cho rộng tay để có thành tích, cấp ĐH và sau ĐH cho rộng tay để thu hút SV là nguy hại vô cùng cho tương lai của giáo dục nước nhà.

Tại một cuộc họp của Ủy ban Thường vụ QH gần đây có nêu ra vấn đề là chúng ta có hàng chục ngàn tiến sĩ, 9.000 giáo sư nhưng ít có phát minh, sáng chế, trong lúc nông dân lại làm được điều đó, Giáo sư có nhận định gì về thực tế này?

- Xin được nói ngay, nghiên cứu khoa học có hai loại: Nghiên cứu lý thuyết, nghiên cứu cơ bản có thể đi trước thời đại rất nhiều, nhưng nghiên cứu ứng dụng thì ngược lại, phải gắn với nhu cầu xã hội. Hiện nay, nhiều nghiên cứu khoa học và chương trình đào tạo chưa sát thực tế, chưa nắm bắt nhu cầu từ sản xuất, đời sống. Tôi xin mở rộng thêm, xuất phát từ quan sát bề ngoài, lâu nay nhiều người cho rằng người Nam Bộ không chịu học cao, nhưng không thấy nguyên nhân là vì người Nam Bộ vốn thiết thực, nên họ sẵn sàng tự

học để có những kiến thức họ cần chứ không chịu mất thời gian ngồi học những thứ viển vông.

Chúng ta từng chứng kiến các kỹ sư “hai lúa” Nam Bộ như Trần Văn Dũng ở Trà Vinh chế tạo máy hút bùn bán khắp cả nước; Năm Hiếu ở Cần Thơ chăm sóc mai tết không rụng, mỗi mùa thu mấy tỉ đồng; “thần đèn” Nguyễn Cẩm Lũy-Tư Lũy gây kinh ngạc cho giới kỹ sư chuyên nghiệp.

Vậy thì làm cách nào để các nhà khoa học làm ra được những sản phẩm công nghệ áp dụng được vào thực tiễn đời sống, thưa GS?

- Kinh nghiệm của thế giới là phải kết hợp 3 chức năng: Nghiên cứu khoa học – đào tạo – gắn kết với sản xuất trong một loại trường gọi là đại học nghiên cứu (Research University). Trong khi ở tất cả các trường ĐH của ta, kể cả hai ĐH quốc gia, vì lý do kinh tế nên đều coi nhiệm vụ đào tạo là chính, nhiệm vụ nghiên cứu khoa học là phụ. Lãnh đạo các trường chỉ thích giữ biên chế giảng dạy, bởi vậy mà nghiên cứu viên rất ít hoặc không có. ĐH nghiên cứu là loại trường có hai lực lượng cán bộ với tỉ lệ trách nhiệm khác hẳn nhau: Cán bộ giảng dạy dành khoảng 70% thời gian cho giảng dạy + 30% cho nghiên cứu; và cán bộ nghiên cứu dành khoảng 70% thời gian cho nghiên cứu + 30% cho giảng dạy. Đây là loại trường đào tạo đội ngũ lãnh đạo cho quốc gia và nguồn nhân lực tinh hoa cho đất nước. ĐH nghiên cứu là chìa khóa cho việc xây dựng nền kinh tế tri thức, đưa đất nước vượt qua bẫy thu nhập trung bình.

Đức là nước đề xuất ra mô hình ĐH nghiên cứu từ thế kỷ 19, nhờ các trường này mà Đức vượt lên trở thành quốc gia mạnh hàng đầu Châu Âu vào đầu thế kỷ 20. Chính các ĐH nghiên cứu đã giúp Mỹ giữ vững vị trí đứng đầu thế giới. Trung Quốc thực hiện quyết liệt việc xây dựng ĐH nghiên cứu từ năm 1995; Nga đưa ĐH nghiên cứu vào Luật Giáo dục từ năm 1996, thực hiện quyết liệt từ năm 2009. Thái Lan cũng làm từ năm 2009. VN không thể không xây dựng ĐH nghiên cứu, do vậy làm sớm chừng nào tốt chừng ấy.

- Xin cảm ơn Giáo sư.

<http://laodong.com.vn/Xa-hoi/Bon-trong-benh-cua-nen-giao-duc-Viet-Nam/88576.blđ>

Lời bàn của TDNL: Bốn trọng bệnh do GS Trần Ngọc Thêm đưa ra đã có từ rất lâu và chưa bao giờ được chữa khỏi, dù có bao nhiêu ý kiến đóng góp và nhắc nhở của các nhà giáo dục chính danh và sáng suốt,

các công dân ý thức và chân thành. Đây là vì nền giáo dục VN hiện tại xây dựng nên những nền tảng hết sức sai lầm và tai hại: lấy chủ thuyết Mác-Lê duy vật vô thần làm triết lý giáo dục, lấy ngôn hành Hồ Chí Minh làm tấm gương, một tấm gương cực kỳ vô đạo đức, lấy việc đào tạo giới trẻ thành công dân nô lệ của đảng thay vì thành công dân tự do của đất nước làm mục tiêu. Nói cách khác, nền giáo dục VN đã bị chính trị hóa ngay từ đầu và tự bản chất. Thành ra hậu quả của nó là một xã hội hỗn loạn, một văn hóa suy đồi và đất nước không thể phát triển.

CÁC ÔNG CỤC TRƯỞNG VIỆN TRƯỞNG NÓI chuyện "tiểu lâm" về dự án nhà máy ĐHN Ninh Thuận

.....Nguyễn Thế Hùng, Nguyễn Xuân Diện, Nguyễn Hùng 28-10-2012.....

<http://www.boxitvn.net/bai/42221>

“Quan điểm của Việt Nam là: Dự án điện hạt nhân Ninh Thuận là dự án điện hạt nhân đầu tiên của Việt Nam nên cần thực hiện hết sức chặt chẽ. Việc chuẩn bị đầu tư và đầu tư phát triển các dự án Nhà máy điện hạt nhân Ninh Thuận 1 và Ninh Thuận 2 phải bảo đảm được ba yêu cầu cơ bản là: **Bảo đảm an toàn, an ninh cao nhất. Thực hiện đúng quy định hiện hành của pháp luật Việt Nam về đầu tư xây dựng và phù hợp với tài liệu hướng dẫn của IAEA. Yêu cầu thứ ba là dự án phải có hiệu quả kinh tế.**”

Đó là ba yêu cầu của lãnh đạo Việt Nam trước khi đi đến quyết định có nên phát triển dự án nhà máy điện hạt nhân tại Việt Nam hay không, được nêu ra trong bài phóng sự của phóng viên Hồng Vân, báo Nhân Dân ngày 25-10-2012.

Thử xem dự án điện hạt nhân Việt Nam có bảo đảm thỏa mãn ba yêu cầu cấp thiết và rất quan trọng này không.

Bảo đảm an toàn an ninh cao nhất:

Cho đến thời điểm này, ông Trần Trí Thành, Viện trưởng Viện Năng lượng Hạt nhân, tại cuộc trao đổi với báo chí trong cuộc họp báo giới thiệu Triển lãm Quốc tế “*khuyến mãi*” Điện hạt nhân 2012 tại Hà Nội - thị trường nhà máy điện hạt nhân

béo bở dễ ăn dễ bảo trị giá tổng cộng hơn 30 tỷ USD, cho biết họ vẫn còn đang đi lanh quanh. Ông Trần Trí Thành nói đang “*tìm hiểu và lựa chọn công nghệ mới và an toàn nhất cho dự án hạt nhân của nước ta*”. Cho đến khi nào mới tìm ra được một công nghệ tuyệt đối an toàn như Chủ tịch nước Trương Tấn Sang đại diện đảng và nhà nước Việt Nam yêu cầu? Trong khi ai ai đều biết rằng không có một công nghệ điện hạt nhân nào trên thế giới

trong lúc này và cả sau này sẽ tuyệt đối an toàn. Ngay đến dự luận hiện nay trong cả nước như báo điện tử Vietnam Net cho biết an toàn hạt nhân là vấn đề “**NÓNG**”, đồng nghĩa với chưa biết rõ có được an toàn hay không, chứ không nói đến tuyệt đối an toàn!

Chúng ta có thể kết luận rằng cho đến thời điểm này chưa có công nghệ nào **BẢO ĐẢM AN TOÀN AN NINH CAO NHẤT** chứ chưa nói đến **AN TOÀN TUYỆT ĐỐI** như theo yêu cầu của lãnh đạo đảng và nhà nước Cộng sản Việt Nam, và “nếu không tuyệt đối an toàn thì không làm” theo lệnh của Chủ tịch nước Trương Tấn Sang.

Thực hiện đúng qui định hiện hành của pháp luật Việt Nam về vận hành và sản xuất điện hạt nhân:

Theo bài viết trên báo Nhân Dân ngày 25-10-2012, Viện trưởng Viện Năng lượng Nguyên tử Việt Nam Trần Chí Thành cho biết: Việt Nam đang trong quá trình xây dựng văn bản pháp quy về điện hạt nhân, và sẽ cập nhật những quy chế được thắt chặt của IAEA.

Như vậy là cho đến thời điểm này tại Việt Nam vẫn chưa có một bộ luật hay pháp qui nào qui định về vận hành và sản xuất năng lượng hạt nhân. Có chăng chỉ là thỏa thuận ban đầu với chính phủ Nhật Bản trong thời gian gần đây, qua đó

chính phủ Nhật Bản giúp soạn thảo pháp qui về năng lượng hạt nhân.

Việt Nam chưa có các pháp qui về xây dựng, vận hành, an toàn, giải quyết các chất phế thải phóng xạ (rác phóng xạ), chế độ bồi thường và qui trách nhiệm mà chúng ta lại giao khoán cho các tập đoàn sản xuất và lắp ráp toàn quyền làm theo ý của họ theo kiểu chìa khoá trao tay mà nhiều công trình xây dựng tại Việt Nam đang bị chết dở sống dở vì bên nhà thầu xây dựng chơi xấu, là việc làm tắc trách. Đặc biệt nguy hiểm hơn đối với dự án nhà máy điện hạt nhân với kỹ thuật vô cùng phức tạp và đòi hỏi trình độ cao của viên chức kiểm tra mà Việt Nam bây giờ và trong một thời gian nhiều năm nữa cũng không có ai có đủ khả năng và kinh nghiệm vận hành nhà máy điện hạt nhân.

Chúng ta lại một lần nữa có thể kết luận là không có gì bảo đảm rằng các tập đoàn thầu xây cất nhà máy điện hạt nhân thực hiện đúng hay sai hoặc thiết bị lắp ráp không bị tráo đổi và rút ruột, vì Việt Nam **KHÔNG** có pháp qui về năng lượng hạt nhân để làm thước đo việc thực hiện công trình là **ĐÚNG!**

Bảo đảm dự án phải có hiệu quả kinh tế

“*Chưa xác định giá thành nhà máy điện hạt nhân ở Việt Nam!*”. Đó là một phần của câu trả lời có thể nói rằng rất “*tiểu lâm*” của ông Viện trưởng Viện Năng lượng Nguyên tử Trần Trí Thành trước câu hỏi của phóng viên: giá thành của nhà máy điện hạt nhân khi bỏ sung công nghệ mới đã được Việt Nam tính toán chưa?

Một dự án khổng lồ với chi phí cho mỗi nhà máy khoảng 10 tỷ USD theo dự tính ban đầu, và tất cả khoảng 30 tỷ USD cho 3 nhà máy như theo kế hoạch, mà những người lãnh đạo dự án lại vô tư tuyên bố “chưa” xác định giá thành. Thật là không tưởng tượng nổi tư duy “*tiền chùa*”, “*tiền âm phủ*” và kinh doanh theo định hướng XHCN –con chung không ai khóc– của họ.

Kinh nghiệm về xây cất nhà máy điện hạt nhân tại các nước tiên tiến Âu Mỹ, cho thấy việc các tập đoàn thầu xây dựng NMĐHN lập lờ

trong các hợp đồng ĐHN là rất tràn lan. Hậu quả là giá thành nhà máy điện hạt nhân bị nâng lên thêm từ 30% đến 50% trên giá thoả thuận ban đầu.

Không những giá thành của nhà máy điện hạt nhân chưa xác định, chi phí giải quyết chất thải rác nguyên tử, cơ sở nhà máy sẽ rất tốn kém, tương đương với chi phí xây dựng ban đầu. Nguồn kinh phí này sẽ đến từ đâu trong khi đất nước đang nghèo đói? Ngoài ra phải cần một thời gian ít nhất 30 năm với chi phí tương đương với giá thành khi xây nhà máy (hơn 10 tỷ USD cho mỗi nhà máy) để thu dọn nhà máy và làm sạch (?) môi trường với hàng ngàn tấn rác nguyên tử đầy phóng xạ chết người cần phải có nơi an toàn để chôn cất trong nhiều thế kỷ, mà trên đất nước nhỏ hẹp Việt Nam không có nơi nào đủ điều kiện để chứa loại rác diệt chủng này! Nước Đức, Mỹ đang điên đầu với rác nguyên tử vì không tìm được nơi đủ an toàn để chứa các thanh nhiên liệu và chất thải hạt nhân.

Chúng ta lại một lần nữa kết luận rằng dự án điện hạt nhân không có chứng cứ thuyết phục là hiệu quả kinh tế vì ngay đến giá thành của dự án cũng không thể xác định là 10 tỷ, 15 tỷ hay 20 tỷ USD cho mỗi nhà máy thì làm sao tính toán được hiệu quả kinh tế của dự án?

Đại diện cơ quan quản lý Việt Nam lại cứ vô tư cho biết VN vẫn thực hiện đúng lộ trình trước đó, và nhà máy điện hạt nhân đầu tiên tại Ninh Thuận sẽ được khởi công vào năm 2014. Đây là lời tuyên bố vô trách nhiệm, vi phạm nghiêm trọng các điều kiện mà lãnh đạo đảng và nhà nước đề ra, đặc biệt ba yêu cầu cơ bản được nêu bên trên.

Dự án phát triển điện hạt nhân Việt Nam không bảo đảm được ba yêu cầu tối thiểu này thì không có lý do gì được phép thực hiện bằng mọi giá như theo phát biểu của ông Trần Trí Thành, ban quản lý dự án và các nhóm lợi ích điện hạt nhân trong và ngoài nước.

Đất nước Việt Nam nghèo khổ bất hạnh không thể nào cứ tiếp đi theo vết xe đổ của các tập đoàn nhà

nước Vinashin, Vinalines, Petroviet nam, Than và Khoáng sản, Điện Việt Nam, hệ thống ngân hàng... Khi mà nhà máy điện hạt nhân đổ/nổ thì không chỉ quăng qua cửa sổ vài chục ngàn tỷ như các tập đoàn mà nó sẽ xóa sổ cả đất nước Việt Nam.

Con đường duy nhất cho dự án điện hạt nhân là **phải hủy bỏ nó vĩnh viễn!** Không những đất nước và dân tộc tránh được tai họa kinh tế, mà quan trọng nhất là tránh nguy cơ thảm họa hạt nhân có thể đe dọa đến sự tồn vong của dân tộc.

TỘI DÂN TO LẮM

.....*Nguyễn Quang Lập 05-10-2012*.....

Lâu nay nghe nói dân là ông chủ các quan là đầy tớ, bốn phận của đầy tớ tất nhiên là phải vì nhân dân mà phục vụ. Phục vụ dân không được là lỗi của các quan. Lại nghe nói các quan từ nhân dân mà ra, tức nhân dân là gốc, sung sướng tự hào vô cùng.

Hóa ra không phải thế, dân thật lắm tội, cái gì cũng do dân gây ra, vì dân mà sinh chuyện. Đây nhé : dự án tàu cao tốc tốn kém mấy chục tỉ đôla, chưa làm đã thấy lỗ, dân vỗ tay hoan hô Quốc hội sáng suốt đình chỉ dự án này. Ông nghị Trần Tiến Cảnh (đại biểu tỉnh Hà Nam) nói như đinh đóng cột: “Các nước có chỉ số IQ cao đều xây đường sắt cao tốc”, tức dân phản đối dự án tàu cao tốc là vì chỉ số IQ của dân không cao. Đốt thì dựa cột mà nghe, phản đối cái nỗi gì.

Này nhé, dân mong có luật biểu tình để được xuống đường biểu tình chống quân xâm lược, ông nghị Hoàng Hữu Phước phản đối ngay tức khắc, bảo rằng: “Chưa cần luật biểu tình vì dân trí ta còn thấp”. Đây nhé, ngân hàng đổ bể tùm lum dân kêu không biết gửi tiền vào đâu, thống đốc ngân hàng Nguyễn Văn Bình cười cho, bảo rằng: “Do dân trí, tập quán Việt Nam chưa cao như một số nước, rất nhiều người dân hiện nay đi gửi tiền nhưng cũng không để ý đó là ngân hàng tốt hay

xấu.”

Này nhé : động đất ở khu vực đập thủy điện Sông Tranh 2 lên tới 3,8 độ Richter, dân sợ hãi kêu rên, tiến sĩ Vật lý địa cầu Ngô Thị Lư mắng cho: “Người dân kém hiểu biết, mới nghe động đất là đã dắt trâu bò, gói ghém đồ đạc bỏ chạy”.

Này nhé, này nhé, này nhé... ôi tội dân vô vàn không sao kể xiết. Giao thông tắc nghẽn, tai nạn giao thông là do dân không có ý thức. Nhiều người khiếu kiện, biểu tình đám nhỏ đám to là do dân không nắm pháp luật. Lũ lụt đường phố,

Hà Nội thành Hà Lợi dân kêu ca là do dân hay ý lại. Giá điện tăng, giá xăng tăng, dân phản đối là do dân thiếu lòng yêu nước. Lo vỡ đập Sông Tranh 2 dân kêu thâu tận trời xanh là vì dân không biết hy sinh. Đến nỗi bác sĩ ăn tiền cũng do dân cả gan đút lót, các quan ăn hối lộ vì dân đưa hối lộ.

Mới đây nhất dân thêm một tội nữa. Chủ tịch thành phố Hà Nội, ông Nguyễn Thế Thảo kêu ca: “Dân đi khiếu kiện là bày tỏ nguyện vọng cá nhân, nhưng mặc áo màu Quốc kỳ, cầm khẩu hiệu đòi đất đã làm xấu hình ảnh thủ đô, ảnh hưởng đến ngoại giao”. Làm xấu Thủ đô là do dân đi khiếu kiện mặc áo Quốc kỳ và cầm khẩu hiệu rõ ràng là cái tội tày đình xưa nay hiếm, kinh quá kinh quá!

Chợt nhớ bài thơ «Cách chức nhân dân» của Bertolt Brecht viết năm 1953, sau vụ “biểu tình khiếu kiện của dân” ở Cộng hòa dân chủ Đức XHCN: “*Sau cuộc nổi dậy tháng Sáu ngày mười bảy/ Bí thư Hội Nhà văn cho rải truyền đơn ở Đại lộ Stalin/ Nói nhân dân đã đánh tuột lòng tin của chính phủ./ Chỉ có cách lao động gấp đôi/ Mới mong khôi phục lại./ Sao chính phủ không cách chức nhân dân/ Và bầu một nhân dân khác/ Có phải tiện hơn không?*”

Ý tưởng Bertolt Brecht rất hay thừa ông Nguyễn Thế Thảo và hết

thầy các quan đã từng kết tội dân. Tội dân to lắm, cần phải “cách chức nhân dân và bầu một nhân dân khác”. Khẩn cấp khẩn cấp!

<http://quechoa.vn/2012/10/05/toi->

**Đừng nghe những gì
Cộng sản nói. Hãy
nhìn những gì Cộng
sản làm. Sông có thể
 cạn, núi có thể mòn,
nhưng chân lý ấy
không bao giờ thay**

ChốngLuậnĐiêu xuyên tạc của các thế lực thù địch

—Người Buôn Gió 18-10-2012—

đổi !

Mấy năm gần đây, lợi dụng vấn đề biển Đông đang có tranh chấp giữa hai nước Trung-Việt, một số thế lực thù địch đã ra sức tuyên truyền xuyên tạc về quan hệ 4 tốt, 16 chữ vàng mà Đảng ta đã dày công vun đắp với nhà nước Trung Hoa anh em. Phải nói rằng thành tựu ngoại giao nổi bật và thành công nhất trong thời kỳ đổi mới mà Đảng ta đạt được là thiết lập quan hệ ngoại giao với nhà nước Trung Hoa, phân định đường biên giới giữa hai nước, phân định lại vịnh Bắc Bộ, ký kết nhiều hợp đồng kinh tế đầu tư lớn như Bô-xít Tây Nguyên và trao đổi văn hoá, trao đổi kinh nghiệm lãnh đạo....

Bất chấp những thành công đạt được trong mối quan hệ chiến lược với Trung Hoa là vô cùng to lớn. Các thế lực thù địch ngày đêm vẫn chống phá mối quan hệ này bằng những luận điệu thâm độc, chúng muốn chia rẽ khối đại đoàn kết anh em giữa hai nhà nước cùng thể chế chính trị, cùng CNXH, hai nhà nước anh em được chủ tịch Mao vĩ đại và chủ tịch Hồ cũng vĩ đại đã dày công xây đắp.

Một trong những luận điệu xuyên tạc đó là: chúng nói rằng nhà nước Việt Nam bị chi phối bởi nhà

nước Trung Hoa. Rằng mọi đường lối, chính sách, cơ cấu, tổ chức nhân sự của VN đều phải rập khuôn y chang nhà nước Trung Hoa.

Nhưng bằng chứng thực tế diễn ra đã cho thấy nhiều ví dụ chứng minh rằng không phải Trung Hoa diễn ra thế nào là Việt Nam phải diễn ra như vậy. Vì là chung định hướng CNXH nên hai nước có nhiều điểm tương đồng. Nhưng tính chất của mỗi nước khác nhau, Việt Nam có những xử sự không giống Trung Quốc trong nhiều vấn đề xảy ra ở nước mình, cho dù tính chất của sự việc xảy ra về nội dung, tính chất, nguyên nhân là y hệt nhau.

Ví dụ 1:

A- Người Trung Quốc biểu tình chống cái mà họ cho là Nhật chiếm đóng chủ quyền quần đảo của Trung Quốc. Khi biểu tình, những người Trung Quốc la hét, chửi bới, đập phá tài sản của người Nhật, đánh trọng thương người dùng hàng Nhật. Báo chí Việt Nam đưa tin rầm rộ về chuyện này một cách thoải mái, không bị ngăn cấm. Chưa thấy nhà nước Trung Hoa có biện pháp gì về việc này, hình ảnh trên báo Trung Hoa thấy những người biểu tình này như những người dân yêu nước nông nần.

B- Người Việt Nam bị cấm biểu tình phản đối nhà nước Trung Hoa chiếm đóng hai quần đảo Hoàng Sa-Trường Sa của Việt Nam, bị bắt vì tội cho là gây rối trật tự công cộng (mặc dù người Việt Nam biểu tình không đập phá, đánh đập, mạ sát cá nhân cũng như tổ chức nào). Người biểu tình Việt Nam bị tổ dân phố cưỡng chế giáo dục, bị giám sát, tra hỏi từ nơi ở đến chỗ làm việc... Báo chí VN gọi những người Việt Nam biểu tình là gây rối, phản động...

Ví dụ 2:

A- Những tác phẩm về chiến tranh biên giới Việt-Trung thời kỳ năm 79 tại Trung Hoa được xuất bản. Ca ngợi người lính Trung Hoa là anh hùng, chính nghĩa trong cuộc

chiến mà họ gọi là bảo vệ biên giới Phía Nam. Trong muôn vắn cuốn sách ca ngợi cuộc chiến năm 79 của Trung Hoa, có cuốn sách còn được dịch ra tiếng Việt và được nhà xuất bản lớn nhất VN cho xuất bản.

B- Tác phẩm về chiến năm 79 của Việt Nam như Rừng Đá không được xuất bản, báo chí, sách báo, truyền hình Việt Nam không còn đề cập đến vấn đề này. Thậm chí có những nơi bia ghi tội ác của quân Trung Quốc xâm lược bị đục bỏ. Những ngôi mộ của liệt sĩ Việt Nam hy sinh trong cuộc chiến này đều chỉ được ghi chung chung là hy sinh bảo vệ tổ quốc... Truyền thông Việt Nam không hề nhắc tới ngày mà Trung Quốc xâm chiếm Việt Nam, tàn sát đồng bào Việt Nam và bao nhiêu nghìn chiến sĩ Việt Nam đã hy sinh chống lại sự xâm lược ấy.

Ví dụ 3:

A- Những ngư dân Trung Quốc xâm phạm vùng biển Việt Nam được nhà nước Trung Quốc khuyến khích động viên. Hàng chục nghìn tàu đánh cá Quảng Đông trước khi tiến vào biển Đông khai thác đánh cá được tổ chức tiền đưa như lễ hội, quan chức cao cấp đến dự. Cá biệt có vài tàu bị hải quân Việt Nam bắt giữ chỉ bị cảnh cáo cho về. Thậm chí có ngư dân Trung Quốc ở nuôi hải sản tại khu vực quân sự Việt Nam hàng năm trời không bị sao.

B- Ngư dân VN bị Trung Quốc bắt sẽ bị tịch thu tài sản, bắt gọi điện về nhà báo người thân mang tiền nộp phạt, số tiền phạt nên đến hàng trăm triệu đồng VN. Thậm chí ngư dân VN còn bị đánh đập, xi nhục. Bị tàu thép đâm vào tàu đánh cá chìm ngim giữa biển khơi mênh mông, tính mạng bị đe dọa.

Ví dụ 4:

A- Báo chí Trung Quốc nhiều lần lớn tiếng đòi quân đội Trung Quốc phải dùng vũ lực để đánh VN vì cả gan tranh chấp biển Đông với Trung Quốc, họ mạ sát Việt Nam là đồ vô ơn, tham lam, xâm lược.

B- Báo chí Việt Nam luôn đề cao tình hữu nghị, nhắc nhở luôn công ơn của CHND Trung Hoa đã giúp đỡ trong cuộc kháng chiến chống đế quốc, thực dân của nhân dân Việt Nam. Luôn dĩ hoà vi quý

với lời lẽ mềm mỏng cầu mong xử lý vấn đề biển đảo trong đối thoại hoà bình.

...Và còn nhiều ví dụ trái ngược khác trong ứng xử của nhà nước Việt Nam và nhà nước Trung Quốc trong một vấn đề có cùng nội dung, tính chất, điển hình là vụ Bạc Hy Lai gần đây xảy ra ở Trung Quốc. Nhưng ở Việt Nam chúng ta không bắt chước làm theo, mà xử lý theo tinh thần nhân ái, phê để giúp nhau tiến bộ. Chứ không phải phê để đấu đá, đim nhau xuống.

Những ví dụ trên đã chứng minh thấy rõ: Mặc dù ở cạnh một nước lớn, có cùng chung thể chế chính trị, nhưng quyền độc lập, tự chủ của VN là rõ ràng không hề bị chi phối, rập khuôn, phải bắt chước, sao chép từ Trung Quốc. Những thế lực thù địch dù có xuyên tạc thế nào, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Tinh thần độc lập, tự chủ của chính quyền VN là rõ ràng, không một quốc gia nào dù mạnh đến đâu có quyền can thiệp, áp đặt vào nội bộ nước ta.

Sớm muộn gì nhân dân ta cũng phát hiện ra bộ mặt đối trá, tuyên truyền láo của những thế lực thù địch âm mưu ngày đêm phá hoại đất nước ta. Bọn chúng sẽ phải trả giá vì động cơ này. ☹☹☹☹☹☹☹☹☹☹

Những người trí thức tuy có tật ngây thơ, nhưng lại không ngây thơ như... những người ngây thơ, họ đâu có chờ đến mãi hôm nay mới có dịp được chung hứng! Tin thời sự sốt dẻo nóng hôi hổi vừa thổi vừa ăn họ đã đoán trước từ khuya!

Ngay từ khi mấy trang blog can tội sốt ruột hăng hái săn tin ở một quốc gia nổi tiếng cam-điếc về thông tin, thì những người trí thức vốn có tật ngây thơ vẫn nhún vai với nhau:

- Vớ vẩn! Họ sẽ *composer* với nhau chứ!

- Thỏa thuận, thỏa hiệp sao cho được? Phải có một con hy con sinh nào đem ra làm vật tế thần giữa lúc nước sôi lửa bỏng, dân chúng nhao nhao thất vọng này mới được!

- Con hy con sinh nào? Chẳng nhẽ tay phải cầm dao chặt tay trái? Định đòi các cô các cậu ấy biểu diễn sự điên rồ à?

- Điên hết rồi còn gì? Đến nước này rồi mà còn chưa coi là điên rồ à?

- Ha ha ha ha... Vẫn chưa đến đấy! Vẫn còn cưỡng được. Vẫn còn đoàn kết với nhau được.

Hát to cho lũ Trung Nam Hải nghe: *kết đoàn chúng ta là...*

Kết đoàn, chúng ta là... Là những quỷ quái gì?

Là bảo vệ quyền lợi chung của toàn thể giai cấp thống trị mới.

Là nói tiếp những lời vô nghĩa về chủ nghĩa này, về lý tưởng nọ.

Là tiếp tục lối thanh niên vào những «sinh hoạt văn hóa» lố bịch để cho chúng nó quên hết đi, kể cả quên học hành quên lao động quên gia đình quên yêu đương. Cũng chẳng sao, kệ xác thế hệ tương lai, cốt chúng nó đừng nhớ đến Tây Nguyên có giặc nằm chực sẵn mai phục dài dài, và hàng chục khu rừng đặc dụng, rừng đầu nguồn, hàng bao nhiêu vùng đất đã nghiêm nhiên trở thành «tô giới» của giặc, thế là yên. Cốt chúng nó quên bọn Tàu mới ăn mừng quốc khánh 1 tháng Mười ở Hoàng Sa là được.

Là tiếp tục nói đất nước này hiện đại hóa mà không cần những thiết chế dân chủ và dân sự, không cần báo chí tự do, không cần Hội đoàn tương hữu.

Là tiếp tục giam cầm Đoàn Văn Vươn, Cù Huy Hà Vũ, Điều Cày... cùng vô số thanh niên có danh tính và vô danh bị bó rập bởi những kẻ khủng bố dựa theo những lập luận cụ thể như hai cái còng và mơ hồ như con số 88 và lạnh lùng như những con số vô cảm khác nhưng đủ sức làm tan nát tình cảm từng người dân từng gia đình từng lứa đôi.

Là tiếp tục cho tay chân dưới trướng cùng với bọn côn đồ giả danh thương binh ngày ngày đến quấy phá, dọa dẫm, hạch sách và giờ đủ trò bán thiu đối với những ai vẫn dám cứng cỏi đấu tranh vì độc lập vẹn toàn của Tổ quốc, nhằm trả ơn những kẻ lấp ló ở đâu xa tít bên kia nhưng thính hơi như đàn quạ ngửi thấy mùi thịt chết, những Tập những Khổng đã xuất hiện rất đúng lúc để ra chiêu cứu đồng bọn kịp

thời.

Là tiếp tục cho một lũ mặt người dạ thú đi do thám và dọa dẫm, để hể cứ người dân nào cứng cổ, ý thức rõ quyền tự do dân chủ thiêng liêng của mình thì lập tức lôi ngay về đồn bẻ gãy cổ, đánh dập xương... và trước khi trả cái xác không hồn của họ về với gia đình còn nhâng nháo phát ra những lời xúng đáng với trình độ học thức của các quan chức cao cấp thời nay: «Tự do cái con c...».

Là sự lên cấp đồng loạt cho những kẻ mà chiến tích lớn là phá nhà cửa vườn tược của dân, cưỡng chiếm tài sản của dân, tước đoạt đất đai của dân... để giúp các quan tù tận trung ương xuống đến phường xã và các nhóm lợi ích, các bầu đoàn con cháu họ hàng ngày có cái ních vào túi, hắt được càng nhiều dân chúng ra đường sống bơ vơ hành khất càng hay, như cái kẻ đã từng ngông nghênh tuyên bố việc phá sập ngôi nhà anh Đoàn Văn Vươn là «một trận đánh tuyệt đẹp».

Là tiếp tục sống xa hoa, uống nước sừng tê, đi xe khủng, mặt vênh vênh, rồi si súp lễ vái ở những nhà thờ họ xây bằng bạc tỷ rành rành là tiền ăn cắp.

Là tiếp tục tồn tại đoàn kết chặt chẽ và cùng đùn con cái vào cơ chế, để sự trường tồn của dăm bảy dòng họ được thực hiện trên nền tảng ngắc ngoải của toàn dân.

Là tiếp tục đấu đá nhau trong tinh thần đoàn kết nhằm bảo vệ sự bình ổn của phe nhóm, chính cái phe nhóm ấy, cái phe nhóm thoái hóa đi từ những nhà sáng lập có thể sai về triết thuyết song động cơ thì có thể trong sáng – đưa toàn dân tộc đánh Pháp, đuổi Nhật, thực hiện người cày có ruộng, xây dựng quốc gia dân tộc sánh vai cùng cường quốc năm châu.

Bây giờ là gần tới đấy rồi. Ở dưới đáy có gì?

Ở dưới đáy có những cơ hội bị vượt khỏi tay, vì không bao giờ đủ Trí tuệ nắm bắt những cơ hội vàng nhưng bao giờ cũng ngạo mạn vô ngục Trí tuệ ta đây.

Ở dưới đáy vẫn là cái thông lệ như xưa như xưa, một dự án, một

giấy phép kinh doanh cứ phải qua hàng nghìn cái cửa chằm mút vào đây, để cuối cùng một sản phẩm làm ra thì giá đội lên trời, không còn biết xuất đi đâu vì nhìn sang láng giềng thì cả chất lượng sản phẩm cũng như giá cả của mình so với họ đều cách nhau một trời một vực, để đến nỗi tiếng rằng Việt Nam đi lên công nghiệp hóa đã mấy chục năm nay mà đến giờ một cây kim cũng không sản xuất được. Nhiều thứ đều đành nhập từ «thằng bạn vàng» rồi dán nhãn mác Việt Nam mà dùng tạm vậy. Vậy mà hết «quả đấm thép» này giờ ra chưa thỏa lại đến «quả đấm thép» kia tung tiếp theo ngay.

Ở dưới đáy có hàng trăm nghìn doanh nghiệp đã và đang phá sản; hàng chục triệu con người lang thang cơ nhỡ; vô số những người đàn bà phải ly dị giả với chồng, từ bỏ con, đi sang nước người tìm miếng sinh nhai, thậm chí đánh đổi lấy chút phẩm giá làm người cuối cùng để được sống; hàng ngàn vạn người hành khất, người già nằm vất vưởng trong xô chợ tối tăm, ngày ngày ăn bằng chút cơm chan với nước lã; nhưng nhúc nhính kẻ túng quần sinh liêu, trộm cắp, cướp, giết, hiếp trần lan khắp mọi xô xính; con giết cha, chồng đốt vợ, anh em đui bỏ mẹ ông bà ra ngoài đường để chia nhau chút gia tài còm, hoặc những kẻ thấy người khác rơi ra 38 nghìn đồng cũng lao vào tranh nhau ăn cướp, van xin mặc thây.

Ở dưới đáy có hàng triệu nông dân quanh năm suốt tháng đội đơn đi khiếu oan vì mất đất, mất cả đến phần mộ tổ tiên, đánh đường ra tận Hà Nội nằm vạ vật nơi đầu đường xô chợ để chờ được «ông chủ» tiếp, nhưng cho đến tận lúc trong túi sạch nhẵn nhìn vào cửa «ông chủ» vẫn xa thăm thẳm, rồi họ lại được quân gia của ông chủ hốt hết lên xe chạy về ngày đêm về đồ xuống đầu làng, nơi túp lều tùm hụp của mình.

Mong rằng gì thì gì rồi cũng sẽ tránh những tiếng thêu thào từ dưới đáy vọng lên vùng ánh sáng trên mặt đất «Cứu với... cứu với... cứu với...». Nhưng trên mặt đất là cả một xã hội đã mất sự thăng bằng về mọi mặt: đạo lý, phẩm giá, lương

tri, sự tử tế với nhau... thì còn làm cách nào để tránh những tiếng kêu oan ức thấu trời ấy?

Rồi coi!

<http://www.boxitvn.net/bai/41980>

Chu Trinh, Nguyễn An Ninh... kéo dài qua thời đức Giáo chủ PGHH Huỳnh Phú Sổ, xuyên qua chiến dịch Bất Trê Đồng Xanh tập kết ra Bắc, cho tới nạn nhân trận Mậu Thân ở Huế, ngay cả nhà cách mạng lão thành Nguyễn Hộ, người thanh niên yêu nước Lê Trí Tuệ, blogger Điếu Cày, nhạc sĩ yêu nước Việt Khang, 17 thanh niên Công giáo/Tin Lành yêu nước ở Vinh cùng gia đình 3 mẹ con yêu nước ở Trà

NHỮNG HIẾN CÔNG BẤT CỐC VÀ BỐC PHÉT

.....**Đình Tân Lực 23-10-2012**.....

“Để mô tả một điều hoang tưởng như là có thật, người ta phải bóc phét. Để bảo vệ điều hoang tưởng đã bị thế giới đào thải, lại càng phải gia tăng nói láo. Có ai đếm được bao nhiêu lần CSVN nói láo suốt tám thập niên qua?”

Câu trả lời dứt khoát là “Không”

Không một ai. Tính từ thời dân số cả nước chỉ trộm trèm phân nửa dân số hiện nay của Việt Nam.

Không bắt kỳ một ai có thể đếm được số lần CSVN nói láo, tính từ cấp “thần tượng” ở phủ Chủ tịch xuống đến cấp dân phòng ở phường. Người ta chỉ có thể nhớ một số lần tiêu biểu nào đó mà chính mình có dịp chứng kiến hay nghe người thân kể lại điều họ tận mắt chứng kiến, chứ không thể kể ra hết, chép ra hết được. Câu tổng kết (và cả giải pháp) của một cố tổng thống VNCH về tính nói láo của người CS đã trở thành danh ngôn, thậm chí trở thành chân lý cũng là từ đó.

Nếu CSVN cần tuyên dương trước toàn đảng một vài đặc tính nhất quán, trước sau như một (mà không nhất thiết phải dẫn chứng khúc chiết về sự thăng hoa đến tận cùng của mức độ “triệt để”), thì đặc tính nói láo đương nhiên phải chiếm vị trí đầu bảng, đứng trước cả đặc tính tham tàn/gian ác hay sở trường thủ tiêu/bất cóc (rồi ngay sau những vụ việc tham tàn/gian ác hay thủ tiêu/bất cóc, đảng lại nâng cấp trình độ nói láo).

Cũng không một ai có khả năng đếm xuể/kể hết các chiến công bất cóc của đảng. Tính từ thời nhà văn Khái Hưng của Tự Lực Văn Đoàn hay hàng loạt chí sĩ yêu nước thuộc các tổ chức của cụ Phan Bội Châu, Phan

Vinh, cùng hàng vạn trường hợp khác nữa... và gần nhất là sinh viên yêu nước Nguyễn Phương Uyên, “mất tích” vì một bài thơ yêu nước.

Nổi đầu của các chiến công thủ tiêu/bất cóc đó là hàng loạt những chiến công vu khống/mạ ly/nói láo hồn nhiên với nhân dân cả nước.

Sinh viên yêu nước Nguyễn Phương Uyên bị bắt cóc vì hai tội: Không mua hàng TQ và Làm thơ chống xâm lăng. Trước tiên, nhà nước chối biến việc bắt cóc Phương Uyên. Sau đó, nhà nước lại trắng tráo cho biết: “*Khi nào tìm thấy tội sẽ gửi công văn về gia đình!*”.

Có lẽ không còn cách nào khác rõ ràng hơn để mô tả chính xác chính sách bắt cóc nhân dân để ghép tội như lời trần tình này.

Đối với trường hợp 17 nạn nhân thanh niên Công giáo/Tin Lành ở Vinh và gia đình 3 mẹ con ở Trà Vinh cũng không khác. Họ là ai?

Đó là những thanh niên nặng tình với đất nước, dẫn thân vì một tấm lòng xây dựng cho xã hội ngày một tốt đẹp hơn. Họ xuất thân từ những gia đình nền nếp luôn làm điều tốt cho người khác. Họ có tay nghề cao sau khi tốt nghiệp các trường cao đẳng, đại học. Họ dành nhiều thì giờ làm các công tác xã hội như khuyến học, giúp đỡ trẻ khuyết tật và những người cơ nhỡ, kể cả những người muốn cai nghiện ma túy... Đặc biệt là với chủ trương chống nạo phá thai, họ đã tự tổ chức Trung tâm Bảo vệ Sự sống, cất lực giúp đỡ các thai phụ vượt qua hoàn cảnh; nuôi nấng các trẻ mồ côi từ khi lọt lòng; chôn cất những thai nhi vô phúc; và đập xe hay tuần hành đi vận động mọi người bài trừ vấn nạn nạo phá thai. Nhìn những bức ảnh các thanh niên độc thân phái nam tận tình chăm sóc cho các hài nhi bất hạnh thì đâu có sắt đá mấy người ta cũng không ngăn được nước mắt và lòng kính trọng. Nói

chung là họ tự ý thức để sống lành mạnh và tự lấp đầy khoảng trống phục vụ xã hội mà nhà nước đã làm ngơ.

Ngay chính bản thân họ cũng là những con người tự vượt qua hoàn cảnh. Phần lớn đều nghèo và ham học. Họ tự trau dồi kiến thức và giúp nhau thăng tiến. Họ tham gia những khóa học về truyền thông để tự phát huy cách vận động làm tốt xã hội.

Cũng qua phương tiện internet, họ tìm hiểu thêm về các thể chế chính trị có khả năng chăm lo đời sống xã hội tốt hơn XHCN, hoặc chí ít, có những vấn nạn xã hội ít hiểm nghèo hơn XHCN. Họ lại được biết thêm về hiểm họa mất nước về tay bọn bá quyền bành trướng. Họ tham gia kiến nghị ngừng khai thác bô-xít ở Tây Nguyên. Họ tham gia các cuộc xuống đường tuần hành chống tham vọng xâm lăng của TQ. Họ tham dự bên ngoài các phiên tòa áp án giáo dân Thái Hà, TS Cù Huy Hà Vũ... Họ bênh vực những người vô tội bằng lý trí, bằng chân tình và bằng hành động ôn hòa, với niềm tự tin cao độ rằng điều đó cũng là vô tội, bởi theo đúng hiến pháp và luật pháp của một quốc gia từng long trọng cam kết tôn trọng các công ước quốc tế.

Họ được gia đình hoan nghênh, bạn bè đồng hành và đại khối nhân dân yêu chuộng Tự do – Sự thật – Công lý – Hòa bình tán thành. Thế nhưng họ đã bị nhà nước bắt cóc để “*tìm cho ra tội*”.

Trước khi vụ việc được phân giải trước tòa và đặc biệt là trước công luận cả nước, dân báo công an đã định hướng dư luận bằng cách tùy tiện gán ghép cho họ tội danh “*âm mưu lật đổ chính quyền nhân dân*” như thế nào?

Nếu trang mạng Quanlambao từng đẩy mạnh kỹ thuật tuyên truyền xám bằng cách sử dụng dữ kiện nửa thật nửa giả để chống nhau trong nội bộ thượng tầng đảng, thì ở đây, báo công an tận dụng sở trường tuyên truyền đen, tức là bắt cần dữ kiện thật hay giả, kiểm chứng được hay không, cứ nói.

Những tác giả các bản tin ghép tội trên báo công an, kể cả Đường Loan trước đây, hay Mỹ Thanh-Ngọc Huy hiện giờ, đều nhận đơn đặt hàng từ công an, với:

- Tội danh ghi sẵn, lắm khi là ngay trên tựa đề;
- Dữ kiện lấy từ trí tưởng tượng hay từ kỹ thuật mớm cung/ép cung buộc nạn nhân phải nhận;
- Lập luận ghép tội tùy nghi, và nếu cần cũng có thể thay đổi tùy nghi;
- Ngôn ngữ xúc phạm nhân phẩm nạn

nhân thoải mái, từ nhân xưng (tên/thí/y/kẻ/chúng/bọn/con mỗi...) cho đến “đặc tính” của nạn nhân (kẻ lạc lối/hần học/bất mãn/mê muội/ mù quáng/phản bội/cực đoan/ngoan cố...).

Các “phóng viên” này chưa bao giờ tiếp xúc với nạn nhân hay gia đình/bằng hữu/luật sư của nạn nhân để quân bình dữ kiện/cách nhìn/ đánh giá từ nhiều phía. Họ chỉ viết đúng theo “hồ sơ” của công an giao cho, rồi tự mỗi người thêm thắt ý kiến riêng của mình theo chiều luận tội của công an, dưới dạng một bản tin có ký tên của người có thể nhà báo.

Ngược lại, tác giả các bài báo đó không hề đã động gì tới trình tự bắt cóc tùy tiện của nhà nước đã vi phạm các điều 71 của hiến pháp 1992, hay các điều 80, 84, 85 của bộ luật Tố tụng Hình sự hiện hành, thậm chí vi phạm cả điều 9 Công ước Quốc tế về các quyền Dân sự và Chính trị mà nhà nước VN đã cam kết tôn trọng từ năm 1982.

Nghĩa là, nội dung những bản tin ghép tội này hoàn toàn thể hiện tính tự trọng trong nhân cách và cả nghiệp vụ báo chí của các tác giả ở một trình độ cực thấp: Nói láo theo đơn đặt hàng của công an mà không biết ngưng với lương tâm chính mình. Lại lưu ngay trên giấy trắng mực đen rất nhiều sơ hở về ngữ pháp lẫn lộn luận. Và cũng không nghĩ chính đó là những bản án viết riêng cho tương lai của chính họ.

Trong khi tội trạng của người đứng đầu CP là đã gây tổn hại cho đất nước hàng 40 tỷ USD (tương đương với 4 triệu căn nhà tình nghĩa có thể cấp cho 15 triệu dân nghèo), tức là một phương thức công khai, chính thức và hữu hiệu nhất để tự làm ruồng mục cái “*chính quyền nhân dân*” này mà không cần lật đổ, và trở thành tiền đề cho tham nhũng hoạt động mạnh mẽ/thoải mái hơn để sớm làm sụp đổ chế độ... thì lại được xử lý nội bộ và cả dân báo thín thít cảm lời.

Thêm nữa, so với thể hệ con/cháu/dâu/rể của những Nguyễn Phú Trọng/Tô Huy Rứa/Nguyễn Tấn Dũng /Lê Hồng Anh/Đỗ Mười/Lê Đức Anh v.v... chỉ biết vun vén cho vinh thân phì gia, thậm chí còn làm nhục quốc thể (điển hình là con trai Nguyễn Phú Trọng can tội hiếp dâm gái Nhật tại Tokyo) mà báo chí đua nhau im lặng thì sinh viên Ng. Phương Uyên cùng 17 thanh niên Công giáo /Tin lành ở Vinh và gia đình 3 mẹ con ở Trà Vinh này phải cật lực trám đầy những lỗ hổng xã hội mà dân lãnh đạo Hà Nội “một trứng hai lòng” ở đây bỏ mặc... chỉ để bị bắt cóc/bị ghép tội tùy tiện

và rằm rộ trên báo trước khi ra tòa.

Từ những đan xen nghịch lý này, người đọc rút ra được những kết luận gì?

1- Cần phải đấu tranh mạnh dạn hơn nữa để chấm dứt tình trạng đảng viên mọi cấp thân nhiên đứng ngoài và đứng trên pháp luật để cai trị cả nước;

2- Cần phải cảnh giác cao độ trước mọi cáo buộc của đảng và nhà nước đối với những người yêu nước xã thân vì một ngày mai tươi đẹp hơn cho xã hội và đất nước;

3- Cần phải đẩy mạnh áp lực tranh đấu (cả trong và ngoài nước) nhiều hơn nữa cho mọi người yêu nước (bất kể là cá thể hay tập thể), đã và đang bị xử những bản án bô tui về tội yêu nước;

4- Cần phải thực sự chấm dứt hiệu lực của Nghị định 31, không chỉ trên lời hứa trước khi gia nhập WTO năm 2006, mà là cả cái tập quán bắt người tùy tiện đến mức bị LHQ khuyến cáo;

5- Cần phải làm rõ nhận thức đấu tranh (và tham gia tập thể đấu tranh) cho xã hội tốt hơn là chuyện bình thường, nhất quyết không để đảng và nhà nước tham tàn này bóp nghẹt sự bình thường đó bằng những bản án trừ úm/đe nẹt chỉ nhằm mục đích biểu lộ tính khí ngoan ngoãn đối với Thiên triều.

Công an nói riêng và đảng/nhà nước này nói chung, chỉ còn biện pháp sau cùng là làm cho nhân dân đau đớn để tiếp tục bóc lột mà giữ ghế cai trị. Có biết đâu là thời đại này đã khác. Nhân dân hiểu biết nhiều hơn cái “trí tuệ” giới hạn của chính lãnh đạo. Từ nói láo không có chỗ đứng nào nữa. Sự sợ hãi cũng đã bị vượt qua. Như một danh ngôn đáng ngẫm: “*Nỗi đau chỉ là nhất thời – Niềm hãnh diện/tự hào mới là vĩnh cửu*” (lục sĩ Marcel Nguyễn)

Với tinh thần đó, những người yêu nước nói trên không hề đơn độc. Gia đình cùng bằng hữu vẫn tự hào về họ. Và đại khối dân tộc yêu chuộng Tự do – Sự thật – Công lý – Hòa bình vẫn đồng hành với họ: **Các Bạn Của Chúng Tôi Vô Tội!**

Theo Truyền Thông Chúa Cứu Thế (23-10-2012), bà Đặng Thị Ngọc Minh cùng hai con là Nguyễn Đặng Vĩnh Phúc (trai) và Nguyễn Đặng Minh Mẫn (gái) ở Trà Vinh đã bị an ninh CSVN bắt cóc từ hơn 1 năm qua mà nay mới biết qua bài viết dọn đường (truy tố) của báo công an (13-10-2012).

Gia đình họ là những người thuộc diện bị cưỡng bức hồi hương từ trại tỵ nạn Sikieu ở Thái năm 1996. Từ khi về lại Việt Nam sống ở Trà Vinh, họ bị

phân biệt đối xử, không thể tìm được việc làm theo khả năng của mình, không thể hòa nhập lại với cuộc sống bình thường vì đã trót mang tội vượt biên tìm tự do. Với cuộc sống đầy bất công như vậy, họ lại càng bức xúc hơn từ khi biết đến vụ Trung Quốc xâm chiếm Hoàng Sa Trường Sa và cố gắng tìm hiểu thông tin về việc này.

Theo luận điệu của công an, tháng 3-2009, qua mạng internet, bà Minh cùng hai con được cô Nguyễn Thị Thanh Vân (ủy viên trung ương đảng Việt Tân) lôi kéo tham gia vào đảng. Theo chỉ đạo của tổ chức, tháng 4-2010, Minh và Mẫn đã viết "khẩu hiệu kích động" tán phát tại trường tiểu học xã Trung Ngãi, Vũng Liêm, Vĩnh Long. Cả ba mẹ con nhiều lần được VT đưa ra nước ngoài tham gia các khóa huấn luyện về đấu tranh bất bạo động, tham gia biểu tình phản đối Trung Quốc.

Gõ cụm từ "Malala Yousafzai" tìm kiếm trên Google chúng ta có tới 38.200.000 kết quả. Kết quả đó cho thấy tên cô bé nữ sinh người Pakistan này đã làm chấn động biết bao trái tim nhân bản trên toàn thế giới đang hồi hộp cùng cầu nguyện cho cô bé vượt qua bàn tay "tử thần" trong một bệnh viện tốt nhất tại Anh Quốc. Ngày 11-10 vừa qua chính phủ Pakistan đã treo thưởng 10 triệu rupee (1 triệu đôla) cho những ai cung cấp thông tin để bắt được những kẻ tấn công đã bắn vào đầu nữ sinh Malala Yousafzai ny. (Tinmoi Online)

Cũng giống như vậy, có lẽ công luận và nhân dân Việt Nam sẽ an ủi và tự tin hơn với "nhà nước quốc gia mình" khi chạm mặt với một thông báo tương tự "sẽ thưởng thưởng hậu hĩnh cho ai chỉ ra thủ phạm và nơi giam giữ" Nguyễn Phương Uyên nữ sinh viên Trường Đại học Công nghiệp Thực phẩm Tp HCM - bị "bắt cóc" mất tích gần 10 ngày qua mà gia đình, nhà trường và bạn bè không biết tin tức.

Tuy nhiên, không phải vậy! dù Malala Yousafzai và Phương Uyên rất giống nhau về "nhân thân và bị kịch".

Vụ ám sát "Malala Yousafzai" đã biến cô bé trở thành biểu tượng toàn cầu. Cả đất nước Pakistan phần nộ. Ngày 12-10-2012, người dân cả nước Pakistan đã cầu nguyện cho Malala. Làn sóng cầu nguyện cũng lan sang Afghanistan và các nước

Hồi giáo khác, rồi dẫn đến toàn thế giới. Chính phủ Hoa Kỳ, Tổng thư ký Liên Hiệp quốc Ban Ki Moon. UNICEF, Quỹ Phụ nữ Toàn cầu... đều lên án hành vi tàn bạo của Taliban. Trên các mạng xã hội như Twitter, Facebook và các trang mạng khác, Malala được cư dân mạng cả thế giới tôn vinh là một anh hùng. Nhiều người khăng định cô xứng đáng với giải Nobel Hòa bình năm 2012 hơn rất nhiều so với Liên minh châu Âu (EU).

Vì sao vậy? Cô bé Malala Yousafzai được người ta biết đến với hoạt động nữ quyền của mình ở thung lũng Swat, nơi Taliban cấm tuyệt đối nữ giới tới trường học. Yousafzai bắt đầu nổi tiếng khi vượt qua nỗi sợ hãi, vượt qua sự đe dọa giết Yousafzai và cha cô, Ziauddin bởi khủng bố Taliban để tham gia các cuộc phỏng vấn trên các ấn bản in và truyền hình đòi hỏi sự bình đẳng giáo dục và quyền đến trường cho các trẻ em nữ. Yousafzai giữ vị trí chủ tịch hội đồng trẻ em huyện Swat. Cô bé đã được đề cử giải thưởng Hòa bình Trẻ em Quốc tế bởi Desmond Tutu, và đã giành được giải Hòa bình Trẻ quốc gia của Pakistan. Ngày 9-10-2012, hai sát thủ Taliban đã chặn xe buýt chở Malala gần một trạm kiểm soát quân sự và xả súng bắn cô bé. Malala bị bắn vào đầu và cổ. Sứ quán Anh Quốc can thiệp tức thời, khẩn cấp đưa cô bé sang Anh hy vọng cứu mạng sống.

Còn Việt Nam thì Nguyễn Phương Uyên, nữ sinh viên Trường Đại học Công nghiệp Thực phẩm Thành phố HCM, bị bắt cóc nơi mình tạm trú, trọ học, mất tích 10 ngày qua, gia đình và bạn bè liên hệ các cơ quan CA và chính quyền nơi cần tìm nhưng vô vọng. Công an phường, nơi bắt Nguyễn Phương Uyên, trưa chủ nhật, 14-10-2012, đã phủ nhận việc bắt nữ sinh viên trường Công nghiệp thực phẩm này (VRNs) và mới đây thì lại nói đã chuyển về Công an Long An.

Và nội dung đơn thư của các bạn cùng lớp gửi cầu cứu CT/Nước:

"Kính gửi: Bác Chủ tịch Nước CHXHCNVN: Trương Tấn Sang

Chúng cháu là những sinh viên Trường Đại học Công nghiệp Thực phẩm.

Chúng cháu mạn phép viết thư này cho Bác là để cầu cứu đến Bác về trường hợp bạn của chúng cháu là Nguyễn Phương Uyên, đang tạm trú tại Thành phố Hồ Chí Minh. Địa chỉ: 140A Lê Trọng Tấn, quận Tân Phú. TPHCM. Nguyên quán: Hàm Thuận Bắc, Bình Thuận, Việt Nam. Ủy viên ban chấp hành chi đoàn thanh niên lớp 10CDTP1...

Vào lúc 11g ngày 14-10-2012 bạn của chúng cháu là Nguyễn Phương Uyên đã bị các chú Công an phường Tây Thạnh, Công an quận Tân Phú khoảng 10 người ập vào phòng trọ dẫn đi và nói là để xác minh một số vấn đề về truyền đơn chống Trung Quốc Xâm Lược do bạn ấy dán. Nhưng đến nay vẫn không thấy bạn ấy về. Cha mẹ và bà nội của bạn Uyên đã đến cơ quan CA phường Tây Thạnh và Công an quận Tân Phú để xin cho bạn được thả nhưng mấy chú Công an nói là không có bắt giữ bạn ấy..."

Nhưng bất ngờ ngày 22-10 một số trang mạng lưu truyền thông tin Phương Uyên là một thành viên của một câu lạc bộ có tên là Tuổi Trẻ Yêu Nước có hoạt động chống chế độ. Theo đó, bốn ngày trước khi Phương Uyên bị bắt, nhóm Tuổi Trẻ Yêu Nước đã 'gài truyền đơn bên hông thành cầu An Sương'.

Phương Uyên được nói đã nhận phân công là 'chụp ảnh những diễn biến hôm đó'. (Tuy nhiên, BBC chưa thể kiểm chứng độc lập thông tin về nhóm Tuổi Trẻ Yêu Nước).

Trong khi đó bà Nguyễn Thị Nhung, mẹ của Phương Uyên, xác nhận với BBC rằng bà đã được CA thông báo lý do bắt giữ cô là vì tội 'tuyên truyền chống Nhà nước'.

Theo thông báo do thượng tá Nguyễn Thanh Sơn, thủ trưởng Cơ quan An ninh điều tra của Công an tỉnh Long An, ký thì Phương Uyên đang bị giữ tại trại tạm giam của Công an tỉnh. (BBC)

Một người bạn cùng bị bắt với Uyên sau khi được tha thuật lại: ở văn phòng Công an phường Tây Thạnh, CA hỏi thì Phương Uyên trả

lời là: “*Cháu ghét Trung Quốc!*” (Đơn giản, hồn nhiên, bẩm sinh tinh thần Việt).

Nhìn, đọc nội dung của truyền đơn, chịu khó động não một chút thì một em học sinh cấp 1 cũng có thể nghiệm suy để hiểu được mà gật đầu cho là phải, là chí lý, phải chống lại thôi, bởi danh dự và tương lai của một cá nhân đã quan trọng rồi huống chi là *danh dự-tương lai* cả dân tộc, đất nước.

Vì vậy rất khó cho bất cứ ai phản biện lại khi công luận nhân dân khảng định chỉ có một chế độ “vong bản và tham nhũng” mới bắt bớ sách nhiễu nhân dân mình chống lại những điều này, và hình như “*Ghét và thù Trung Quốc*” đồng nghĩa với “*phản động*” là tội hình sự bởi “luật bất thành văn” của Pháp chế CSXHCN/VN hiện nay.

Nếu nói CA bắt truy tố Phương Uyên và những người bạn vì truyền đơn này thì đích thị “*nhà nước này là nhà nước tay sai của TQ và sống được bằng tham nhũng*” bởi nếu không phải thì Trung Quốc đã và đang cướp biển đảo, bắt bớ hành hạ ngư dân VN và trong nước thì hàng loạt tội phạm tham nhũng “bự” đang bị bắt giữ điều tra thì Phương Uyên lên tiếng kêu gọi mọi người cùng chống lại cho quốc gia xã hội đất nước mình “tốt hơn” thì có gì là sai trái, nếu không muốn nói đó là trách nhiệm của mọi công dân?

Và nếu vin vào đó mà gán cho cái tội “*Tuyên truyền chống nhà nước CHXHCN/VN*” thì chẳng lẽ nhà nước này đương nhiên công nhận là nhà nước của “*giặc Tàu*” và chuyên “*tham nhũng*” à?? Bởi nội dung truyền đơn đâu có mang hàm ý chống CH/XHCN/Việt Nam !!

Tóm lại cùng thời điểm, nữ sinh Malala Yousafzai ở Pakistan và nữ sinh viên Nguyễn Phương Uyên tại Việt Nam là nạn nhân của “*bị kích*” thù hằn “*định kiến, độc tài, bệnh hoạn*”. Việc Công an Sài Gòn bắt Nguyễn Phương Uyên mà không qua một qui trình tối thiểu nào hết - đây là một sự vi phạm trắng trợn pháp luật của Quốc gia- nên trường hợp này gọi là “*bắt cóc*” không có gì sai, nó cũng rất gần gũi với hành vi man rợ vô luật pháp của Taliban.

Tuy nhiên, như Malala Yousafzai bị Taliban đe dọa, Nguyễn Phương Uyên chứng kiến các bạn sinh viên cùng trang lứa “*bất đồng chính kiến*” bị áp đặt kết án tù oan sai trước pháp đình, nhưng cả hai vẫn không run sợ, vờn vai ra khỏi mái trường, lớp học để khơi gợi cho đời “*đâu là công bằng chân lý-danh dự và tương lai của tổ quốc*”.

Như những hạt cỏ nhỏ nhoi gieo xuống, chiếc mầm thực vật vô thức vờn ra còn biết tìm và hướng đến vùng ánh sáng, chỉ có loài “*vi khuẩn*” chuyên ngồi đó chờ đợi chất thải trong môi trường yếm khí tối tăm mới sợ ánh sáng. Dưới tia mặt trời “*quang minh chính trực*”, chúng -loài vi khuẩn bản thù độc hại chuyên ăn bám thân thể xã hội-giây giụa chết ngay.

Hoàng Thanh Trúc
danlambaovn.blogspot.com

Đoàn Văn Vươn bỏ chạy và bị bắt sau đó. Ông Vươn cũng bị bắt mặc dù lúc ấy vắng mặt vì bận lên Viện Kiểm sát ND Hải Phòng kháng cáo.

Sau hơn một tháng, ngày 10 tháng 2, thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng chính thức lên tiếng chỉ đạo chính quyền địa phương thi hành các thủ tục cho phép gia đình ông Vươn tiếp tục được sử dụng đất đã giao và các cơ quan tòa án, viện kiểm sát phải nhanh chóng xem xét trường hợp của ông Đoàn Văn Vươn và các người em của ông trong vụ án “*giết người, chống người thi hành công vụ*”.

Đúng tám tháng sau ngày Thủ tướng lên tiếng, báo Tuổi Trẻ cho biết hầu như toàn bộ những vụ việc tại Tiên Lãng đều dậm chân tại chỗ. Căn nhà bị phá của gia đình ông Đoàn Văn Vươn vẫn không truy ra thủ phạm mặc dù hai người cho thuê xe ủi đến phá nhà của ông

TIÊN LÃNG niềm tin cuối cùng bị đánh mất*Mặc Lâm, RFA 18-10-2012*.....

Vụ án Tiên Lãng đã bước sang tháng thứ 10 nhưng vẫn dậm chân tại chỗ chưa có một tiến triển gì về mặt công tố. Tuy nhiên, các cán bộ vi phạm đã được phục chức, phục quyền đã như một vết thương bị khoét sâu thêm nữa trong lòng nạn nhân cũng như những người theo dõi và quan tâm câu chuyện.

Đồn dân vào bước đường cùng

Sáng ngày 5 tháng 1 năm 2012, UBND huyện Tiên Lãng đã mang một lực lượng đông đảo hơn 100 người bao gồm công an và quân đội tiên hành cưỡng chế khu đất của gia đình ông Đoàn Văn Vươn tại Công Rộc, Tiên Lãng sau khi gia đình ông nhiều lần khiếu nại việc ra lệnh thu hồi mảnh đất mà gia đình thuê và bỏ công sức đầu tư làm đầm nuôi thủy sản.

Sau nhiều giờ đối đầu dùng mìn tự chế và đạn hoa cải bắn trả vào lực lượng cưỡng chế, hậu quả là 4 công an và 2 người thuộc quân đội bị thương. Ba người em của ông

Vươn xác nhận họ đã cho UBND huyện Tiên Lãng thuê. Hồ sơ vụ án vẫn nằm một chỗ, nhân vật tiếng tăm là đại tá Đỗ Hữu Ca người có mặt tại hiện trường hôm ấy nay cũng là người chỉ đạo cuộc điều tra. Hơn mười tháng từ ngày nhà bị phá, chồng bị bắt, bà Nguyễn Thị Thương vợ của ông Đoàn Văn Vươn hiện đang sống trên khu đất mà căn nhà đã bị san phẳng cho biết tình trạng hiện nay của hai gia đình bà và người em dâu:

Chúng em không được biết một thông tin gì cả, từ ngày ấy đến giờ bọn em chưa được gặp các anh ấy. Bọn em vẫn canh tác trong khu đầm ấy chủ yếu tập trung hoa màu chứ còn về đánh bắt với thả cá thì bọn em cũng chưa làm được. Bây giờ chưa có một văn bản quyết định nào cứ làm như vậy thôi chứ họ cũng không có ý kiến gì cả. Bọn em có hai gia đình, nhà em và nhà chú Quý gồm hai chị em em và bốn đứa cháu. Những người lái xe phá nhà

em họ vẫn bình thường chứ chưa có điều gì xảy ra cả.

Nói chuyện với dân bằng vũ lực

Ông Nguyễn Trung, nguyên đại sứ Việt Nam tại Thái Lan đã công bố một bài viết mang tên “Vụ Đoàn Văn Vươn nhắc lương tri cả nước không được ngủ” nhận xét tầm quan trọng của vụ án mà theo ông tiếng sấm Đoàn Văn Vươn khó phai trong lòng người dân bởi tính chất bạo loạn của nó. Ông viết: *Có thể coi sự phản kháng của Đoàn Văn Vươn báo động nắc cao nhất người dân có thể làm gì và sẽ làm gì để bảo vệ quyền lợi chính đáng của họ. Đồng thời, sự “cưỡng chế theo luật” ở Cống Rộc, Tiên Lãng như một mẫu phẩm sinh thiết cắt ra từ cơ thể chính trị của đất nước, tự nó bóc trần những bất cập, yếu kém và thoái hóa trầm trọng của một cấp chính quyền địa phương (huyện, tỉnh, thành phố) với tính cách là một bộ phận cấu thành của hệ thống chính trị nước ta.*

Cuộc sống cho thấy một chế độ chính trị dù là ở quốc gia nào, một khi để cho nội tình đất nước diễn biến tới mức chỉ còn nói chuyện được với nhau bằng vũ lực, dù là từ phía người dân hay từ phía chính quyền, chế độ ấy đang hướng tới giờ cáo chung.

Câu nói nổi tiếng của ông Đại tá công an Đỗ Hữu Ca khi tường thuật với báo chí có nội dung: “hiệp đồng cực kỳ hay, một trận đánh đẹp, có thể viết thành sách” đã làm lòng dân rách buột. Người dân như gia đình anh Đoàn Văn Vươn trở thành kẻ thù dưới mắt CA và câu nói này đã mặc nhiên thành tấm bia ghi lại chi tiết lịch sử của vụ án Tiên Lãng.

Ông Nguyễn Trung trong bài viết vừa nói, nhận xét “Câu nói này toát lên hơi hướng hay linh hồn của toàn bộ công vụ cưỡng chế theo luật ở Cống Rộc-Tiên Lãng. Riêng một câu nói này, cùng với sự chấp nhận, hưởng ứng, tán thành hay biện minh, bao che... của các cộng sự, còn cho thấy mức độ sa đọa nghiêm trọng về phẩm chất chính trị, tư tưởng, đạo đức và văn hóa của những cán bộ, đảng viên có chức có quyền đã chỉ đạo hay đã nhân danh pháp luật trực tiếp thực thi công vụ

này. Sự phản kích bột phát ra từ câu nói này thật ghê sợ và đáng ngẫm nghĩ.”

Thật trớ trêu là ông đại tá ấy vẫn bình chân như vại, bất kể sự kết án của dư luận công khai hay xâm xì, ông vẫn là trưởng ban điều tra vụ án ĐVV, có nghĩa là số phận của gia đình này đã được định đoạt ngay từ những tờ khai đầu tiên của người thi hành án với tư cách nhân chứng.

Phục chức cán bộ

Trong bài báo của Tuổi Trẻ cho biết ông Lê Văn Hiến, nguyên chủ tịch UBND huyện Tiên Lãng được bổ trí làm chuyên viên tại Sở Nội vụ Hải Phòng sau khi kỷ luật. Ông Nguyễn Văn Khanh, nguyên phó chủ tịch UBND huyện Tiên Lãng làm chuyên viên văn phòng tại UBND huyện. Hai ông Phạm Đăng Hoan, Lê Thanh Liêm được quay trở lại vị trí công tác cũ, tiếp tục làm bí thư đảng ủy và chủ tịch UBND xã Vinh Quang từ ngày 3 tháng 4, một thời gian ngắn sau khi bị kỷ luật cảnh cáo.

Nhà báo Phạm Thành, chủ nhân trang blog Bà Đầm Xòe có nhiều bài viết về Tiên Lãng đã nhận xét việc trả lại chức vụ cho các nhân vật có sai phạm trong vụ án này:

Tất nhiên nó vừa đúng vừa không. Nó đúng là với lũ sâu mọt của chúng nó, tức là đúng với tổ chức của đảng, với đường lối của đảng, với sự bảo vệ cán bộ của đảng tức là trong hệ thống đảng. Nếu chúng ta nhìn lại đại hội 6 vừa rồi của đảng Cộng sản Việt Nam thì chẳng xử lý kỷ luật ai. Ngay cả quan chức Bộ chính trị đã quyết định nhận khuyết điểm quyết định xử lý nhưng họ cuối cùng cũng chẳng xử lý ai cả.

Việc phục chức cho các quan chức trong vụ Tiên Lãng nó là một logic đang tồn tại của đảng cộng sản Việt Nam, đây là một ý. Ý thứ hai, đương nhiên nhân dân sẽ không đồng tình, sẽ không tán thành đó là điều chắc chắn, nhưng nó là cái logic đang tồn tại của đảng cộng sản Việt Nam tức là tiếp tục bao che và giữ gìn đội ngũ của họ. Có lẽ nói như thế cũng đã đủ, vâng, vì từ vụ trung ương 6 vừa rồi thì việc phục chức là một logic.

Cái logic mà nhà báo Phạm Thành chia sẻ cũng là logic dẫn gia đình anh Vươn và người dân cả nước đến chỗ mất trắng niềm tin. Lần đầu tiên chị Thương cho biết không còn tin vào chỉ thị cũng như lời hứa của Thủ tướng.

- Em không thấy một tí công bằng nào. Trước đây bọn em còn bảo, thôi thì thất vọng với chính quyền huyện, chính quyền thành phố thì còn hy vọng vào trung ương. Chứ đến bây giờ thì không còn hy vọng gì vào cấp trên nữa rồi. Chán nản hết rồi bởi vì chỉ thị chỉ để đẩy thôi chứ còn không có giám sát gì cả. Đã chín mười tháng nay rồi thủ tướng thì chỉ thị như thế nhưng mà cấp dưới không làm thì đường như là thủ tướng cũng bỏ qua luôn. Ngay cả lời của thủ tướng bây giờ bọn em cũng không tin được nữa

Khi niềm tin của cả nước hoàn toàn bị phá sản do một thiếu số cầm quyền tại Hải Phòng lũng đoạn, cũng là lúc Tiên Lãng chính thức đi vào lịch sử như câu chuyện Nọc Nạn ngày nào. Nhưng đáng buồn là Nọc Nạn trả lại sự công bằng cho người dân dưới một tòa án Pháp thuộc, trong khi đó Tiên Lãng tuy chưa có tòa án nào được lập ra nhưng chính quyền của nó đã cho thấy một bản án “thích hợp” đã được công bố trước khi xét xử.

Tin giờ chốt cho hay Ông Nguyễn Văn Khanh, nguyên phó chủ tịch huyện Tiên Lãng bị tạm giam 4 tháng để điều tra kể từ 22-10. Gia đình Đoàn Văn Vươn không đồng tình với lệnh khởi tố này vì cho rằng ông Khanh không có chủ trương cưỡng chế ngay từ những ngày đầu tiên.

Thông thường một cán bộ cao cấp khi có sai phạm đối với dân chúng và bị tòa án khởi tố thì chính nạn nhân là người đầu tiên tỏ lòng căm kích đối với công lý. Trường hợp việc bắt giữ ông Khanh thì lại khác. Gia đình ông Đoàn Văn Vươn không tỏ ra vui mừng dù ngay cả chính ông Khanh là người dẫn đầu lực lượng cưỡng chế khu đầm và sau đó chứng kiến xe ủi hủy hoại căn nhà hai tầng của nạn nhân.

Sự việc khá bất ngờ với công luận nhưng từ sự bất ngờ này người ta phát hiện thêm một yếu tố khác lớn hơn nhiều, đó là sự đồng lòng của cả một hệ thống trong việc ép buộc ông Khanh phải làm những việc mà ông từng chống đối. Một trong những người biết rõ sự chống đối ấy là ông

Vũ Văn Luân, Thư ký kiêm Phó chủ tịch Liên Chi hội nuôi trồng thủy sản Tiên Lãng, cho biết chính ông là người chứng kiến cuộc họp quan trọng trong đó ông Khanh chống đối phương án cưỡng chế đất của gia đình ông Vươn cũng như của những hộ nuôi trồng thủy sản trong huyện. **Theo RFA**

